DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA KRÓLESTWA GALICYI

I LODOMERYI WRAZ Z WIELKIEM KSIĘSTWEM

KRAKOWSKIEM

Rocznik 1913.

WE LWOWIE.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca J. Niedopad.

Zestawienie chronologiczne
Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych
dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.
Rocznik 1913.

Data rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1912			
25. listopada	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Przemyśl — dalszy pobór opłaty od czynszów najmu	21	39
3. grudnia	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Dolina — powszechny szpital — podwyższenie taksy leczenia	6	9
4. „	Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa — tępienie myszy polnych	1	1
24. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Sądu kraj. wyższego we Lwowie — lista znawców do ocenienia gruntów mających się wywłaszczyć pod koleje żelazne w okręgu lwowsk. Sądu kraj.	16	28
28. „	Obwieszczenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — zmiana terminu przedkładania fasyi do podatku osobisto-dochodowego	5	9
30. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Budzanów — pobór opłat gminnych od trunków	4	8
31. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Swoszowice — pobór opłat gminnych od trunków	3	7
31. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Sądu kraj. wyższego w Krakowie — lista znawców do ocenienia gruntów mogących uledz wywłaszczeniu pod koleje żelazne w okręgu c. k. krakowsk. Sądu kraj.	17	33

Data rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1913 7. stycznia	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Przemyślany — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia . . .	9	11
8. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Tarnopol — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia . . .	7	10
8. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Drohobycz — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia . . .	10	12
9. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Stryj — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia . . .	13	16
15. „	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa — Kalwarya zebrzydowska — stała stacya kolejowa dla ładowania zwierząt jednokopytowych i świń	8	11
15. „	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa — powiat Łańcut i powiat Oświęcim — podział okręgów rewizyjnych dla rewizorów bydła	11	12
17. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — dalszy pobór dodatków krajowych	2	6
20. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Krosno — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia . . .	15	28
20. „	Ogłoszenie Wydz. kraj. — Sokal — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia	19	38
20. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Śniatyn — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia	20	39
21. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Nowy Sącz — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia . . .	18	38
21. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Biała — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia	22	40
21. „	Obwieszczenie Prez. c. k. wyższ. Sądu kraj. we Lwowie — uzupełnienie listy znawców do oceniania przedmiotów wywłaszczania pod koleje żelazne .	30	49
28. „	Rozporządzenie c. k. Namiestnika — ograniczenie posiadania i noszenia rewolwerów i pistoletów w całej Galicyi	12	15
28. „	Obwieszczenie Wydziału kraj. — komisye licencyonujące buhaje — skład i okręgi	41	57
5. lutego	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Targanica gmina — pobór opłat gminnych od trunków	26	45

Data rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1913 5. lutego	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Alwernia gmina — pobór opłat gminnych od trunków	31	49
5. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Przemyśl — szpital powszechny — podwyższenie taksy leczenia	37	54
7. „	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa — program czynności przy głównym poborze wojskowym	14	17
7. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Delatyn — pobór opłat gminnych od trunków	27	45
10. „	Ogłoszenie c. k. Namiestnictwa — przeniesienie siedziby niektórych c. k. Zarządów lasów i dóbr państwowych	70	157
16. „	Rozporządzenie c. k. Minist. spraw wewnętrz. — utworzenie c. k. komisaryatu policyi w Borysławiu . .	23	41
17. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Bursztyn — pobór opłat gminnych od trunków	29	48
17. „	Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa — obszary leśne, co do których zgłaszać należy czyste wyręby i przerębywanie drzewostanów	54	121
18. „	Obwieszczenie Wydziału kraj. — ryczałty szupasowe na rok 1913, 1914 i 1915	25	44
19. „	Obwieszczenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — zmiana terminu przedkładania fasyi do podatku osobisto-dochodowego	35	52
26. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — meldowanie obcych w Samborku, Skawinie, Kopance, Borku szlacheckim, Zelczynie, Ochodzy, Facimiechu i Pozowicach	28	47
4. marca	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Sanok — szpital — podwyższenie taksy leczenia	38	54
4. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Jarosław — szpital — podwyższenie taksy leczenia	40	56
5. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Zaleszczyki — szpital — podwyższenie taksy leczenia	34	51
5. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Kołomyja — szpital — podwyższenie taksy leczenia	39	55
6. „	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa — przeniesienie powiatowej Inspekcyi leśnej ze Sokala do Rawy ruskiej	32	50

Data rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1913 10. marca	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — meldowanie obcych w Borysławiu, Bani kotowskiej, Hubiczach, Mrażnicy i Tustanowicach z przysiółkami	24	42
11. „	Obwieszczenie Prez. Namiestnictwa — meldowanie obcych w Gorliczynie	33	51
13. „	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa — Komisya egzaminacyjna dla operatorów kinematograficznych i mianowanie komisarza	36	52
20. „	Obwieszczenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — przedłużenie terminu przedkładania fasyj do podatku osobisto-dochodowego	44	98
21. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Sokal — pobór opłat mytniczych na drogach powiatowych Sokal-Tartaków-Perespa, Sokal-Uhrynów, Sokal-Krystynopol,	43	98
1. kwietnia	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Wojnicz — pobór opłat gminnych od trunków	50	117
3. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — meldowanie obcych w Mytarzu, Mytarce i Osieku . .	53	120
4. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Jarosław — pobieranie opłat myta kopytkowego	42	97
7. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — zabudowanie potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka	45	99
7. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — zabudowanie potoku Niedzielnianka	46	103
7. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — zabudowanie potoku Dylągówka	47	106
7. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — zabudowanie potoku Drohobyczka	48	110
7. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — zabudowanie potoku Żukotyniec	49	114
10. „	Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa — zmiana liczby członków Izby lekarskiej w Krakowie	51	118
10. „	Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa — zmiana podziału okręgu Izby lekarskiej w Krakowie na grupy wyborcze	52	119
21. „	Ustawa — obwałowanie lewego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bielan	63	143

Data rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1913 21. kwietnia	Ustawa — obwałowanie prawego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bodzowa	64	146
—	Sprostowanie § 7. powyższej ustawy	—	167
21. „	Ustawa — konserwacya robót regulacyjnych na potoku Kisielinie	65	149
21. „	Ustawa — pokrycie nadwyżki kosztów regulacyi Gniłej Lipy	66	153
25. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Wieliczka — pobór opłat mytniczych od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej	55	137
25. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — pobór opłat mytniczych od przewozu przez Wisłę w przysiółku Pasieka	56	138
26. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — pobór opłat mytniczych od przewozu przez Wisłę między Mogiłą a Rybitwami	57	138
20. maja	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Sokal — pobór opłat mytniczych od mostu publ. dojazdu kolejowego w Sokalu na Bugu	59	141
20. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Brzeżany — pobór opłat myta kopytkowego	61	142
20. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Chrzanów — pobór opłat mytniczych od przewozu przez Wisłę pod Jankowicami i pod Podjarkami	62	143
27. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Buczacz — pobór opłat mytniczych na drodze Buczacz-Potok złoty	60	142
28. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Sądu kraj. wyższ. w Krakowie — znawca do ocenienia fabryk, maszyn i przedmiotów, wywłaszczonych pod koleje, drogi wodne	72	158
31. „	Obwieszczenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — deklaracye do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1914/15	67	154
3. czerwca	Obwieszczenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — przedłużenie terminu przedkładania fasyj do podatku osobisto-dochodowego na rok 1913	68	155
16. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Dębowiec — pobór opłat gminnych od trunków	71	158

Data rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1913 20. czerwca	Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa — dalsze komisye powiatowe dla zalesień ochronnych	69	156
25. "	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa — ruch i postój obcokrajowych statków na Wiśle w obrębie fortecy Krakowa	58	139
28. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Sądowa Wisznia — pobór opłat gminnych od trunków	73	159
28. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Jasienica — pobór opłat gminnych od trunków	74	160
30. "	Obwieszczenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — fasye do podatku osobisto-dochodowego i rentowego na rok 1913 . -	75	161
30. lipca	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Przedmieście strzyżowskie — pobór opłat gminnych od trunków .	78	163
30. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Milówka — pobór opłat gminnych od trunków	79	164
1. sierpnia	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Założce — pobór opłat gminnych od trunków	76	161
1. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Kosów — pobór opłat gminnych od trunków	77	162
7. "	Obwieszczenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — Powiaty polit.: Radziechów, Brody, Kamionka strumiłowa i Zborów — wybory do komisyi powsz. podatku zarobkowego	81	165
2. września	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa — Dunajca dorzecze — zmiana granic rewirów rybackich . .	80	164
11. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Żydaczów — pobór opłat gminnych od trunków	83	170
15. "	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa — okręgi rewizyjne w 30-km. pasie granicznym rosyjskim podział . .	84	171
15. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Komorowice — pobór opłat gminnych od trunków	85	177
18. "	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — Lwów — meldowanie obcych — zmiana przepisów	82	169
23. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Nowy Sącz — pobieranie opłat myta kopytkowego	86	178

Data rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1913 23. września	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Żółkiew — pobieranie opłat myta kopytkowego	87	178
26. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Tłumacz — pobór opłat gminnych od trunków	88	179
5. paździer.	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Bohorodczany — pobór opłat gminnych od trunków	89	180
10. „	Przepisy górniczo-policyjne dla kopalń oleju ziemnego	95	185
10. „	Rozporządzenie c. k. Starostwa górniczego w Krakowie — komisye egzaminacyjne dla egzaminowania kierowników ruchu i dozorców ruchu w kopalniach oleju ziemnego	96	229
10. „	Rozporządzenie c. k. Starostwa górniczego w Krakowie — zakłady dla zużytkowania gazów naftowych . . .	97	233
25. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Pistyń — pobór opłat gminnych od trunków	92	182
26. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — meldowanie obcych w Kołaszycach, Nawiach kołaszyckich i Olpinach	90	180
30. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Tarnobrzeg — szpital — podwyższenie taksy leczenia	93	183
30. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Drohobycz — szpital — podwyższenie taksy leczenia	94	183
30. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Bochnia — szpital — podwyższenie taksy leczenia	100	242
3. listopada	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Bóbrka — szpital — podwyższenie taksy leczenia	98	241
3. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Kosów — szpital — podwyższenie taksy leczenia	99	242
5. „	Obwieszczenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — wykazy do podatku osobisto-dochodowego na rok 1914 .	102	244
7. „	Obwieszczenie Prez. c. k. Namiestnictwa — Kraków — szpital św. Łazarza — pożyczka	91	181
10. „	Obwieszczenie c. k. Starostwa górniczego w Krakowie — Kraków — rejon ochronny dla źródeł zasilających wodociąg	101	243
12. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Sucha — pobór opłat gminnych od trunków	103	245

Data rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1913 20. listopada	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Łącko — pobór opłat gminnych od trunków	106	247
21. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Kolbuszowa — pobór opłat mytniczych na drogach Kolbuszowa-Sokołów i Kolbuszowa-Sędziszów	104	245
24. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Posada górna — pobór opłat gminnych od trunków	107	247
28. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Rawa ruska — pobór opłat gminnych od trunków	105	246
29. "	Obwieszczenie c. k. Starostwa górniczego w Krakowie — Podgórze — zakład kąpielowy Matecznego — rejon ochronny dla źródeł	108	248
2. grudnia	Ogłoszenie c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu — Knihinin wieś — pobór podatku konsumcyjnego od mięsa	109	249
10. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Nisko — pobór opłat gminnych od trunków	110	250
11. "	Ustawa — Nowy Targ — szpital z charakterem powszechnego i publicznego	118	254
12. "	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Brzeżany — szpital — podwyższenie taksy leczenia	111	250
12. "	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Skałat — szpital — podwyższenie taksy leczenia	112	251
12. "	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Jasło — szpital — podwyższenie taksy leczenia	113	252
12. "	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Gorlice — szpital — podwyższenie taksy leczenia	114	252
12. "	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Żółkiew — szpital — podwyższenie taksy leczenia	115	253
12. "	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Krosno — szpital — podwyższenie taksy leczenia	116	253
12. "	Ogłoszenie Wydziału kraj. — Czortków — szpital — podwyższenie taksy leczenia	117	254
16. "	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Jaworów — pobór opłat gminnych od trunków	120	257

Data rozporządzenia	T r e ś ć	Liczba rozporządzenia	Stronica
1913 18. grudnia	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Rudnik — pobór opłat gminnych od trunków	119	255
18. „	Ogłoszenie Wydziału kraj. — wszystkie szpitale w Galicyi — pełna taksa leczenia dla dzieci niżej 7-miu lat	121	258
23. „	Rozporządzenie Wydziału kraj. — Cieszanów — pobór opłat gminnych od trunków	122	258

Zestawienie alfabetyczne

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1913.

A.

	Nr.	Str.
Alwernia — opłaty gminne od trunków	31	49

B.

Biała — szpital — taksy leczenia	22	40
Bochnia — szpital — taksy leczenia	100	242
Bohorodczany — opłaty gminne od trunków	89	180
Borysław — c. k. komisaryat policyi	23	41
Bóbrka — szpital — taksy leczenia	98	241
Brzeżany — szpital taksy leczenia	111	250
Budzanów — opłaty gminne od trunków	4	8
Bursztyn — opłaty gminne od trunków	29	48

C.

Cieszanów — opłaty gminne od trunków	122	258
Czortków — szpital — taksy leczenia	117	254
Czynsze najmu — pobór opłaty — Przemyśl	21	39

D.

	Nr.	Str.
Deklaracye do powszechnego podatku zarobkowego r. 1914/15	67	154
Delatyn — opłaty gminne od trunków	27	45
Dębowiec — opłaty gminne od trunków	71	158
Dodatki krajowe — dalszy pobór	2	6
Dolina — szpital — taksy leczenia	6	9
Drohobycz — szpital — taksy leczenia	10	12
Drohobycz — szpital — taksy leczenia	94	183
Dunajca dorzecze — zmiana granic rewirów rybackich	80	164

F.

Fasye do podatku osobisto-dochodowego — przedkładanie	5	9
„ „ „ „ „ — „	35	52
„ „ „ „ „ — „	44	98
„ „ „ „ „ na rok 1913	68	155
„ „ „ „ „ i rentowego na rok 1913	75	161

G.

Gorlice — szpital — taksy leczenia	114	252

I.

Inspekcya leśna powiatowa — przeniesienie ze Sokala do Rawy ruskiej	32	50
Izba lekarska Kraków — podział na grupy wyborcze	52	119
„ „ „ — zmiana liczby członków	51	118

J.

Jarosław — szpital — taksy leczenia	40	56
Jasienica — opłaty gminne od trunków	74	160
Jasło — szpital — taksy leczenia	113	252
Jaworów — opłaty gminne od trunków	120	257

K.

Kalwarya zebrzydowska — stacyą kolejową do ładowania zwierząt jednokopytowych i świń	8	11
Kinematograf — komisye egzaminacyjne dla operatorów	36	52
Knihinin wieś — podatek konsumcyjny od mięsa	109	249
Kołomyja — szpital — taksy leczenia	39	55
Komisaryat c. k. policyi — Borysław	23	41
Komisya egzaminacyjna dla operatorów kinematograficznych	36	52
Komisye egzaminacyjne — egzaminowanie funkcyonaryuszów w kopalniach oleju ziemnego	96	229

	Nr.	Str.
Komisye dla zalesień ochronnych	69	156
„ licencyonujące buhaje	41	57
„ powszechnego podatku zarobkowego — wybory	81	165
Komorowice — opłaty gminne od trunków	85	177
Konserwacya robót regulacyjnych na potoku Kisielinie	65	149
Kopalnie oleju ziemnego — egzaminy dla funkcyonaryuszów	96	229
„ „ „ — przepisy	95	185
Kosów — opłaty gminne od trunków	77	162
„ — szpital — taksy leczenia	99	242
Kraków — rejon ochronny dla źródeł wodociągowych	101	243
„ — szpital św. Łazarza — pożyczka	91	181
Krosno — szpital — taksy leczenia	15	28
„ — „ — „ „	116	253

L.

Licencyonowanie buhaji — komisye	41	57

Ł.

Łącko — opłaty gminne od trunków	106	247

M.

Meldowanie obcych — Borysław — Bania kotowska, Hubicz, Mrażnica i Tustanowice z przysiółkami	24	42
Meldowanie obcych — Gorliczyn	33	51
„ „ — Kołaszyce, Nawie kołaszyckie i Alpiny	90	180
„ „ — Lwów — zmiana przepisów	82	169
„ „ — Mytarz, Mytarka i Osiek	53	120
„ „ — Samborek, Skawina, Kopanka, Borek szlachecki, Zelczyn, Ochodza, Facimiech i Pozowice	28	47
Milówka — opłaty gminne od trunków	79	164
Myszy polnych tępienie	1	1
Myta — Buczacz — pobór na drodze Buczacz — Potok złoty	60	142
„ — Chrzanów — pobór od przewozu przez Wisłę pod Jankowicami i pod Podjarkami	62	143
„ — Kolbuszowa — pobór na drogach Kolbuszowa - Sokołów i Kolbuszowa - Sędziszów	104	245
„ — kopytkowego pobór — Brzeżany	61	142
„ — kopytkowego pobór — Jarosław	42	97
„ — „ „ — Nowy Sącz	86	178
„ — „ „ — Żółkiew	87	178
„ — pobór od przewozu przez Wisłę w przysiołku Pasieka	56	138
„ — „ „ „ „ „ między Mogiłą a Rybitwami .	57	138
„ — Sokal — pobór od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na Bugu	59	141
„ — Sokal — pobór na drogach powiatowych Sokal - Tartaków - Perespa, Sokal - Uhrynów, Sokal - Krystynopol	43	98
„ — Wieliczka — pobór od mostu na Krzyworzece w Wiśniowej .	55	137

N.

	Nr.	Str.
Naftowe gazy — zakłady do zużytkowania	97	233
Nisko — opłaty gminne od trunków	110	250
Nowy Sącz — szpital — taksy leczenia	18	38
Nowy Targ — szpital z charakterem powszechnego i publicznego	118	254

O.

	Nr.	Str.
Obwałowanie lewego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bielan	63	143
„ prawego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bodzowa	64	146
Okręgi rewizyjne dla rewizorów bydła w powiecie Łańcut i Oświęcim	11	12
„ „ — podział granicznego pasu rosyjskiego	84	171
Olej ziemny — przepisy dla kopalń	95	185
Opłata od czynszów najmu — pobór — Przemyśl	21	39
Opłaty gminne od trunków — Alwernia	31	49
„ „ „ „ — Bohorodczany	89	180
„ „ „ „ — Budzanów	4	8
„ „ „ „ — Bursztyn	29	48
„ „ „ „ — Cieszanów	122	258
„ „ „ „ — Dębowiec	71	158
„ „ „ „ — Delatyn	27	45
„ „ „ „ — Jasienica	74	160
„ „ „ „ — Jaworów	120	257
„ „ „ „ — Komorowice	85	177
„ „ „ „ — Kosów	77	162
„ „ „ „ — Łącko	106	247
„ „ „ „ — Milówka	79	164
„ „ „ „ — Nisko	110	250
„ „ „ „ — Pistyń	92	182
„ „ „ „ — Posada górna	107	247
„ „ „ „ — Przedmieście strzyżowskie	78	163
„ „ „ „ — Rawa ruska	105	246
„ „ „ „ — Rudnik	119	255
„ „ „ „ — Sądowa Wisznia	73	159
„ „ „ „ — Sucha	103	245
„ „ „ „ — Swoszowice	3	7
„ „ „ „ — Targanica	26	45
„ „ „ „ — Tłumacz	88	179
„ „ „ „ — Wojnicz	50	117
„ „ „ „ — Załozce	76	161
„ „ „ „ — Żydaczów	83	170

P.

	Nr.	Str.
Pistyń — opłaty gminne od trunków	92	182
Pobór wojskowy — program czynności	14	17
Podatek konsumcyjny od mięsa — Knihinin wieś	109	249
Podatek osobisto-dochodowy — przedkładanie fasyi	5	9
„ „ „ — „ „	35	52
„ „ „ — „ „	44	98
„ „ „ — „ „ na rok 1913	68	155
„ „ „ — wykazy na rok 1914	102	244
„ „ „ i rentowy — fasye na rok 1913	75	161

	Nr.	Str.
Podatek zarobkowy powszechny — deklaracye	67	154
„ „ „ — komisye — wybory	81	165
Podgórze — zakład Matecznego — rejon ochronny dla źródeł	108	248
Posada górna — opłaty gminne od trunków	107	247
Przedmieście strzyżowskie — opłaty gminne od trunków	78	163
Przemyśl — pobór opłaty od czynszów najmu	21	39
„ — szpital — taksy leczenia	37	54
Przemyślany — szpital — taksy leczenia	9	11

R.

	Nr.	Str.
Rawa ruska — opłaty gminne od trunków	105	246
„ „ — przeniesienie Inspekcyi leśnej ze Sokala	32	50
Regulacya — Gniłej Lipy — pokrycie nadwyżki kosztów	66	153
„ — zabudowanie potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka	45	99
„ — zabudowanie potoku Niedzielnianka	46	103
„ — „ „ Dylągówka	47	106
„ — „ „ Drohobyczka	48	110
„ — „ „ Żukotyniec	49	114
Regulacyjne roboty na potoku Kisielinie — konserwacya	65	149
Rejon ochronny — dla źródeł wodociągowych — Kraków	101	243
„ „ — „ „ Podgórze — zakład Matecznego	108	248
Rewiry rybackie — zmiana granic w dorzeczu Dunajca	80	164
Rewolwery i pistolety — ograniczenie posiadania i noszenia	12	15
Rudnik — opłaty gminne od trunków	119	255
Ryczałty szupasowe na rok 1913, 1914 i 1915	25	44

S.

	Nr.	Str.
Sanok — szpital — taksy leczenia	38	54
Sądowa Wisznia — opłaty gminne od trunków	73	159
Skałat — szpital — taksy leczenia	112	251
Śniatyn — szpital — taksy leczenia	20	39
Sokal — „ — „ „	19	38
Sprostowanie § 7 ust. z 21. kwietnia 1913 Nr. 64. Dz. u. kr.	—	167
Statki obcokrajowe na Wiśle — ruch i postój koło Krakowa	58	139
Stryj — szpital — taksy leczenia	13	16
Sucha — opłaty gminne od trunków	103	245
Swoszowice — opłaty gminne od trunków	3	7
Szpital św. Łazarza — Kraków — pożyczka	91	181
Szupasowe ryczałty na rok 1913, 1914 i 1915	25	44

T.

	Nr.	Str.
Taksy leczenia — szpital — Biała	22	40
„ „ — „ — Bochnia	100	242
„ „ — „ — Bóbrka	98	241
„ „ — „ — Brzeżany	111	250
„ „ — „ — Czortków	117	254
„ „ — „ — Dolina	6	9
„ „ — „ — Drohobycz	10	12

	Nr.	Str.
Taksy leczenia — szpital — Drohobycz	94	183
„ „ — „ — Gorlice	114	252
„ „ — „ — Jarosław	40	56
„ „ — „ — Jasło	113	252
„ „ — „ — Kołomyja	39	55
„ „ — „ — Kosów	99	242
„ „ — „ — Krosno	15	28
„ „ — „ — Krosno	116	253
„ „ — „ — Nowy Sącz	18	38
„ „ — „ — Przemyśl	37	54
„ „ — „ — Przemyślany	9	11
„ „ — „ — Sanok	38	54
„ „ — „ — Skałat	112	251
„ „ — „ — Śniatyn	20	39
„ „ — „ — Sokal	19	38
„ „ — „ — Stryj	13	16
„ „ — „ — Tarnobrzeg	93	183
„ „ — „ — Tarnopol	7	10
„ „ — „ — Zaleszczyki	34	51
„ „ — „ — Żółkiew	115	253
Taksa leczenia — pełna dla dzieci niżej 7 lat	121	258
Targanica — opłaty gminne od trunków	26	45
Tarnobrzeg — szpital — taksy leczenia	93	183
Tarnopol — szpital — taksy leczenia	7	10
Tłumacz — opłaty gminne od trunków	88	179

W.

Wisła — obwałowanie lewego brzegu od ujścia Przemszy do Bielan	63	143
„ — „ prawego brzegu od ujścia Przemszy do Bodzowa	64	146
„ — ruch i postój obcokrajowych statków w obrębie Krakowa	58	139
Wodociągi — Kraków — rejon ochronny dla źródeł	101	243
Wojnicz — opłaty gminne od trunków	50	117
Wyręby czyste i przerębywanie drzewostanów — zgłaszanie	54	121
Wywłaszczanie pod koleje żelazne — znawcy w okręgu lwowskim	16	28
„ „ „ „ — „ „ krakowskim	17	33
„ „ „ „ — uzupełnienie listy znawców	30	49
„ „ „ „ — i drogi wodne	72	158

Z.

Zabudowanie potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka	45	99
„ potoku Niedzielnianka	46	103
„ „ Dylągówka	47	106
„ „ Drohobyczka	48	110
„ „ Żukotyniec	49	114
Zakłady do zużytkowania gazów naftowych	97	233
Zalesienia ochronne — dalsze komisye powiatowe	69	156
Zaleszczyki — szpital — taksy leczenia	34	51
Załośce — opłaty gminne od trunków	76	161
Zarządy lasów i dóbr państwowych — zmiana siedzib	70	157

	Nr.	Str.
Znawcy do oceny gruntów, wywłaszczanych pod koleje żelazne — okręg lwowski	16	28
" " " " wywłaszczanych pod koleje żelazne, — okręg krakowski	17	33
" " " przedmiotów, wywłaszczanych pod koleje żelazne, uzupełnienie listy	30	49
Znawca do oceny przedmiotów, wywłaszczonych pod koleje, drogi wodne	72	158

Ż.

Żółkiew — szpital — taksy leczenia	115	253
Żydaczów — opłaty gminne od trunków	83	170

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 27. stycznia 1913.

Treść: (Nr. 1—4). 1. Rozporządzenie w sprawie ustawy o tępieniu myszy. — 2. Obwieszczenie o dalszym poborze dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w roku 1913. — 3. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Swoszowice na pobór opłat gminnych od trunków. — 4. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Budzanów na pobór opłat gminnych od trunków.

Nr. 1.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 4. grudnia 1912 L. XVI/a 2.064/31 w sprawie wykonania ustawy z dnia 24. października 1907 Dz. u. k. Nr. 137/XXIV ex 1912, o tępieniu myszy polnych.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem i za przyzwoleniem c. k. Ministerstwa rolnictwa zarządzam w sprawie wykonania ustawy z dnia 24. października 1907 Dz. u. k. Nr. 137/XXIV ex 1912, co następuje:

I. Ogólne postanowienia.

Ad § 3.

W doniesieniu o gromadnem pojawieniu się myszy, winien naczelnik gminy, względnie przełożony obszaru dworskiego:

1. podać przynajmniej w przybliżeniu granice obszaru, na jakim się myszy pojawiły, oraz mniej więcej wielkość jego wyrażoną w hektarach, a w razie pojawienia się ich tylko w pewnej części terytoryum gminy lub obszaru dworskiego, określić tę część dokładnie przez bliższe oznaczenie granic;

2. wymienić jedną lub kilka osób, któreby się najlepiej nadawały na kierowników akcyi tępienia myszy. Na kierowników takich należy przedstawiać tylko mężczyzn i to takich, którzy trzeźwością, roztropnością i osobistemi zaletami dają rękojmię, że potrafią pokierować należycie całą akcyą tępienia.

Odnosząc się do Wydziału krajowego, winno Starostwo wyszczególnić wszystkie w powiecie klęską myszy dotknięte gminy i obszary dworskie i podać zarazem dla każdej gminy i obszaru dworskiego z osobna przestrzeń przez myszy zajętą.

Na podstawie tych danych obliczy Wydział krajowy potrzebną dla każdej gminy i obszaru dworskiego ilość środków trujących i prześle je następnie właściwemu Wydziałowi powiatowemu, który o nadejściu przesyłki i przypadających za nią kosztach zawiadomi dotyczące gminy, względnie obszary dworskie z oznajmieniem, że nadeszłe środki trujące zostaną wydane do rąk ustanowionego kierownika akcyi tępienia lub właściwego naczelnika gminy.

Ad § 4.

Po porozumieniu się z Wydziałem powiatowym, zawiadomi Starostwo każdą gminę i każdy obszar dworski o ustalonym wspólnie z Wydziałem powiatowym terminie rozpoczęcia akcyi tępienia, oraz wymieni imię i nazwisko kierownika tej akcyi, ustanowionego dla każdej gminy i każdego obszaru dworskiego z osobna, względnie wspólnie dla kilku gmin i obszarów dworskich.

Równocześnie poleci Starostwo właściwym naczelnikom gmin i przełożonym obszarów dworskich, aby o terminie rozpoczęcia akcyi tępienia myszy:

a) zawiadomili uprawnionych do polowania, ewentualnie także właścicieli zwierzyńców, oraz

b) podali w obrębie każdej gminy i każdego obszaru dworskiego termin ten w sposób tam używany do publicznej wiadomości, i pouczyli zarazem wymienionych pod a), jak i ludność miejscową, że w myśl § 5 ust. o tępieniu myszy polnych, nie mogą przeprowadzającym akcyę tępienia myszy, zabronić wstępu na ich grunta.

Nadto wezwie Starostwo naczelników gmin i przełożonych obszarów dworskich, aby na dzień, w którym się ma rozpocząć akcya tępienia, ewentualnie także dnie dalsze, dostarczyli w myśl § 6 ust. o tępieniu myszy kierownikowi akcyi tępienia odpowiedniej liczby robotników.

Liczbę tych robotników, którą kierownik akcyi winien oznaczyć, należy w ten sposób obliczyć, aby na każde 5 ha powierzchni, która ma być środkiem tępiącym pokryta, wypadał co najmniej jeden robotnik.

Ad § 5.

O ile okaże się potrzeba objęcia ogólną akcyą tępienia myszy także gruntów kolejowych, dalej budowli wodnych i gruntów, będących własnością funduszów drogowych, zwróci się Starostwo do zarządów odnośnych gruntów, względnie budowli wodnych (kolejowych naczelników konserwacyi, zarządców dotyczących budowli wodnych, względnie właściwych zarządów drogowych) o współdziałanie w akcyi tępienia za pomocą własnych organów i poda im zarazem termin, w którym mają przystąpić do akcyi tępienia.

Termin ten powinien się zgadzać z terminem rozpoczęcia akcyi w gminach, względnie obszarach dworskich, w obrębie których wspomniane grunta są położone.

Ad § 6.

Do akcyi tępienia winni naczelnicy gmin, względnie przełożeni obszarów dworskich dostarczać robotników tylko dorosłych.

Ad § 8.

Przesłane w myśl objaśnień do § 3 ust. o tępieniu myszy polnych środki trujące, podejmą z Wydziału powiatowego kierownicy akcyi tępienia myszy lub naczelnicy gmin za asygnatą wystawioną przez ustanowionego w myśl § 10 ust. o tępieniu myszy delegata Starostwa.

Ad § 10.

Delegatami dla nadzoru akcyi tępienia, należy mianować c. k. lekarzy powiatowych, względnie lekarzy weterynaryjnych, którzy jako obznajomieni z działaniem środków trujących dają rękojmię, że potrafią kierownikom akcyi tępienia myszy po za wskazówkami zawartemi w II-giej części niniejszego rozporządzenia, udzielić najlepszych informacyi co do skutecznego przeprowadzenia akcyi tępienia.

Starostwo podając w myśl objaśnień do § 4 ust. o tępieniu myszy naczelnikom gmin i przełożonym obszarów dworskich nazwiska kierowników akcyi, wezwie zarazem tych ostatnich, aby w oznaczonym dniu jawili się u delegata Starostwa, który im co do projektowanej akcyi tępienia udzieli ustnych informacyi i wystawi asygnaty na podjęcie złożonego w Wydziale powiatowym środka trującego.

II. Środki trujące i sposób ich użycia.

1. W ogólności.

Zanim nie będzie znaleziony skuteczniejszy środek przeciw myszom polnym, zaleca się, zwłaszcza przy tępieniu myszy polnych po gminach wiejskich trutkę fosforową, obok tego zaś trutkę strychninową wtedy, gdy zachodzi dostateczna pewność, że przy używaniu tej trutki zachowaną będzie ostrożność, konieczna ze względu na jej niebezpieczeństwo.

2. Sposoby użycia trutek.

a) Sposób użycia trutki fosforowej.

Fosforu, jako trutki na myszy należy używać tylko w postaci pigułek, zawierających co najmniej 1·5% fosforu. Pigułki te winne być zaprawione materyałem aromatycznym, nadającym się na przynętę dla myszy, n. p. olejkiem anyżowym. Także wskazane jest żądać, aby były zabarwione sadzą, a to celem zapobieżenia przypadkowym zatruciom wskutek pomieniania.

Używania pasty fosforowej w gminach wiejskich należy unikać, ponieważ ze względu na sposób zakładania tej trutki (maczanie słomki długości piędzi, którą następnie wtyka się pojedynczo w mysie nory), powiększa się i tak już wielkie niebezpieczeństwo fosforu dla ludzi.

Przy używaniu preparatów fosforowych, należy wobec łatwej zapalności fosforu na powietrzu, mieć na uwadze niebezpieczeństwo pożaru na polach, jakie się w różnych wypadkach wydarzały.

Trutka fosforowa powinna być zaraz użytą. Jeżeli musi być przez pewien czas przechowywaną, należy uważać, ażeby była umieszczoną w puszkach blaszanych, w miejscach zamkniętych i dostatecznie suchych.

Zakładanie trutki odbywać się powinno z zachowaniem koniecznych ostrożności.

Człowiek zakładający na polach trutkę fosforową, musi mieć ręce zdrowe, nie okaleczone, nawet nie zadraśnięte. Po każdej robocie z trutką powinien ręce umyć, a w czasie manipulacyi nic nie jeść.

Zakładający trutkę winien uważać, aby trutkę, zwłaszcza w pobliżu zabudowań gospodarskich nie rozsypywano na powierzchni ziemi. Pigułki fosforowe należy ile możności wkładać tylko do nor mysich i to jak najgłębiej. Zakładanie preparatu w innych miejscach, nakrywania go materyałami palnymi (n. p. słomą), należy ile możności unikać, celem zapobieżenia nieszczęśliwym wypadkom, a w szczególności niebezpieczeństwu pożaru.

Jeżeli trutki nie zużyto w ciągu 4 do 6 tygodni, nie należy jej przechowywać, ponieważ traci skuteczność, lecz należy pozostałą resztę zniszczyć przez głębokie zakopanie (nie palić, nie rzucać do wody).

b) Sposób użycia trutki strychninowej.

Strychniny używa się do tępienia myszy polnych w postaci pszenicy, lub owsa, nasiąkniętego strychniną.

Celem zapobieżenia zamianie ze zbożem nie zatrutem, należy zboże strychninowe zabarwić kolorem w oko wpadającym (czerwonym), ażeby jego działanie było skuteczne, powinno zawierać 0·75% azotanu strychniny, i być zaprawione słodyczą (sacharyną) dla stłumienia gorżkiego smaku strychniny.

Przy zakupywaniu zboża strychninowego należy żądać preparatu przed wysyłką należycie wysuszonego, ponieważ w naczyniach do wysyłki służących, łatwo pleśnieje i staje się wskutek tego nie do użycia.

Tych samych przepisów, które obowiązują dla trutki fosforowej, należy przestrzegać i przy użyciu trutek strychninowych jednak ostrożność jest jeszcze w wyższym stopniu wskazaną. W szczególności zakładać tę trutkę powinni tylko ludzie dojrzali i mogący przyjąć pełną odpowiedzialność za sumienne wykonanie tej czynności.

Jakkolwiek zboże strychninowe, posiadające odpowiednią jakość i chronione przed tworzeniem się pleśni, da się bardzo długo trzymać, należy unikać większych zapasów; ma ono być przechowywane w stosownych blaszanych lub drewnianych naczyniach, w miejscach zamkniętych i suchych.

W razie gromadniejszego pojawienia się myszy, będzie potrzeba 1½ do 2 kg zboża strychninowego na ha. w miarę okoliczności nawet i więcej.

Ze względu na możliwe zatrucie zwierząt pożytecznych, nie wolno zboża strychninowego zakładać na powierzchni ziemi, lecz należy zatrute ziarnka zapomocą odpowiedniego przyrządu (t. zw. strzelbki mysie) wpuszczać do mysich nor, i to ile możności jak najgłębiej.

Według możności należy starać się, aby zatrute myszy nie leżały na powierzchni ziemi, należy je przy każdej sposobności usuwać i zakopywać.

Po ukończeniu akcyi tępienia myszy w gminie należy resztę pozostałej trutki strychninowej zwrócić natychmiast Władzy, która jej dostarczyła po zniżonej cenie i tylko wtedy, gdyby to było niemożliwem, zniszczyć przez spalenie.

3. Pobór trutki.

Ważnem jest postarać się o dobrą trutkę, t. j. pobierać ją tylko ze źródła pewnego, dającego rękojmię, że nadesłana trutka będzie mieć zawartość trucizny wymaganą dla pewnego działania i zresztą odpowiednią jakość. Akcya tępienia myszy polnych wymaga pospiechu: w okresie tym nie ma czasu na przeprowadzanie prób z każdą ilością nadesłanej trutki. Trzeba zaufać firmie, że kazdorazowa jej wysyłka została przyrządzoną jednakowo dobrze ze świeżego materyału i pod względem procentu trucizny równie silnie.

W razie przyznania subwencyi na tępienie myszy polnych, będzie wskazane źródło lub ewentualnie kilka źródeł do nabywania trutki.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 2.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 17. stycznia 1913 L. 985/pr., o dalszym prowizorycznym poborze dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w r. 1913.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył wedle reskryptu Pana c. k. Ministra spraw wewnętrznych z dnia 14. stycznia 1913, L. 716 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego z dnia 24. grudnia 1912. w sprawie prowizorycznego dalszego poboru dodatków krajowych w dotychczasowej wysokości w r. 1913 aż do stanowczego ustalenia budżetu krajowego.

Według tego Najwyższego postanowienia, pobierany będzie na mocy tej uchwały Wydziału krajowego dodatek krajowy:

a) po 72 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowym podatku gruntowym, domowo-czynszowym, domowo-klasowym i 5% podatku od wolnych domów,

b) po 78 groszy od każdej korony całej przypisanej należytości w państwowych podatkach bezpośrednich osobistych z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, wreszcie

c) w mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim po 67 groszy od podatków pod a) wymienionych, po 73 groszy zaś od podatków pod b) wymienionych.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1912 L. 194.666, w przedmiocie zezwolenia gminie Swoszowice powiat Wieliczka na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Swoszowice pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K.
2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, śliwowicy, likieru i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 6 (sześć) K,
3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K,
4. od jednego hektolitra miodu po 1 (jednej) K 50 h.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Swoszowice.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. grudnia 1912 L. 191.581, w przedmiocie zezwolenia gminie Budzanów, powiat Trembowla na pobór podwyższonej opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Budzanów w miejsce dotychczas na podstawie rozporządzenia Wydziału krajowego ustawy z dnia 15. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 313 pobieranej opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych, pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 podwyższoną opłatę gminną od słodzonych napojów spirytusowych a mianowicie:

Od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 22 (dwadzieścia dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Budzanów.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 10. lutego 1913.

Treść: (Nr. 5 — 13). 5. Obwieszczenie o zmianie terminu do przedkładania fasyj do podatku osobisto-dochodowego. — 6. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Dolinie. — 7. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Tarnopolu. — 8. Obwieszczenie, w sprawie ustanowienia stałej stacyi kolejowej Kalwarya Zebrzydowska dla ładowania zwierząt jednokopytowych i świń. — 9. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Przemyślanach. — 10. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Drohobyczu. — 11. Obwieszczenie, w sprawie podziału drugiego okręgu rewizyjnego w powiecie łańcuckim i piątego okręgu w powiecie oświęcimskim dla rewizorów bydła. — 12. Rozporządzenie w sprawie ograniczenia posiadania i noszenia rewolwerów i pistoletów w całej Galicyi. — 13. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stryju.

Nr. 5.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi Skarbu z dnia 28. grudnia 1912 L. 8302/pr., o zmianie terminu do przedkładania władzom podatkowym fasyj do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1913.

Wskutek reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 23. grudnia 1912 L. 94.696 zmienia krajowa Dyrekcya skarbu wyznaczony w obwieszczeniu z dnia 9. listopada 1912 L. 132.282 termin do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1913 wyznaczając go na czas od 15. lutego do 15. marca 1913.

Lwów, dnia 28. grudnia 1912.

Nr. 6.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. grudnia 1912 L. 178.978 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Dolinie.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Dolinie dla dorosłych na 1 K 98 h. a dla dzieci do lat 7 na 98 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 7.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. stycznia 1913 L. 2029, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Tarnopolu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Tarnopolu dla dorosłych na 1 K 80 h a dla dzieci do lat 7 na 90 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 8.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 15. stycznia 1913 L. XVII. 5983/3 ex 1912, tyczące się ustanowienia stacyi kolejowej Kalwarya Zebrzydowska stałą stacyą dla ładowania i wyładowywania przeżuwaczy, zwierząt jednokopytowych i świń.

Na podstawie § 11 ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177 i dotyczącego rozporządzenia ministeryalnego z 15. października 1909 Dz. p. p. Nr. 178, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą kolei Północnej w Wiedniu ustanawia na linii tejże kolei stacyę Kalwarya Zebrzydowska stałą stacyą do ładowania i wyładowywania przeżuwaczy, zwierząt jednokopytowych i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tej stacyi przestrzegać należy postanowień obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z 29. czerwca 1910 L. XVII. 5743/23.

Rozporządzenie to wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej".

Lwów, dnia 15. stycznia 1913.

Za c. k. Namiestnika:
Szeligowski w. r.

Nr. 9.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. stycznia 1913 L. 2028, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślanach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwo-

wie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślanach dla dorosłych na 1 K 90 h a dla dzieci do lat 7 na 96 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajozego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 10.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. stycznia 1913 L. 2027 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Drohobyczu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Drohobyczu dla dorosłych na 1 K 46 h a dla dzieci do lat 7 na 74 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 11.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 15. stycznia 1913 L. XVII. 320/2, w sprawie podziału drugiego okręgu rewizyjnego w powiecie łańcuckim i piątego okręgu w powiecie oświęcimskim, tudzież zmian w przynależności niektórych miejscowości do okręgów rewizyjnych w 30 kilometrowym pasie wzdłuż granicy rossyjskiej.

I.

W celu przeprowadzenia dalszych prób co do użycia gminnych oglądaczy zwierząt jako rewizorów bydła, c. k. Namiestnictwo zmieniając czę-

ściowo obwieszczenie z 29. grudnia 1911 L. XVII. 19.497/131, dzieli na podstawie § 9 ustawy z 29. lutego 1880 Dz. p. p. L. 37 i rozporządzenia wykonawczego z 12. kwietnia 1880 Dz. p. p. L. 38 w brzmieniu zmienionem ustawą z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. L. 180, względnie rozporządzeniami ministeryalnemi z 18. sierpnia 1883 Dz. p. p. L. 141 i 20. listopada 1909 Dz. p. p. L. 181:

1. dotychczasowy okręg rewizyjny drugi (Wola Bliższa) w powiecie łańcuckim, składający się z ośmiu gmin z przysiołkami i dotyczących obszarów dworskich na okręgi:

Nr. $\frac{17}{2\,a}$ obejmujący miejscowość Czarna,

Nr. $\frac{17}{2\,b}$ obejmujący miejscowość Dąbrówki,

Nr. $\frac{17}{2\,c}$ obejmujący miejscowość Dębina,

Nr. $\frac{17}{2\,d}$ obejmujący miejscowość Głuchów,

Nr. $\frac{17}{2\,e}$ obejmujący miejscowość Kosina,

Nr $\frac{17}{2\,f}$ obejmujący miejscowość Rogóżno,

Nr. $\frac{17}{2\,g}$ obejmujący miejscowość Wola Mała, także Wola Bliższa,

Nr. $\frac{17}{2\,h}$ obejmujący miejscowość Wola Wielka, także Wola Dalsza,

2. dotychczasowy okręg rewizyjny piąty (Ryczów) w powiecie oświęcimskim, składający się z sześciu miejscowości, na okręgi:

Nr. $\frac{1}{5\,a}$ obejmujący miejscowość Chrząstowice,

Nr. $\frac{1}{5\,b}$ obejmujący miejscowość Łączany,

Nr. $\frac{1}{5\,c}$ obejmujący miejscowość Lipowa,

Nr. $\frac{1}{5\,d}$ obejmujący miejscowość Półwieś,

Nr. $\frac{1}{5\,e}$ obejmujący miejscowość Ryczów,

Nr. $\frac{1}{5\,f}$ obejmujący miejscowość Spytkowice,

II.

Na tej samej podstawie:

a) w powiecie politycznym Nisko wyłącza się miejscowość Hutę Deręgowską z okręgu rewizyjnego 16/7 (Jarocin) i przydziela się ją do okręgu 16/1 (Ulanów); natomiast wyłącza się miejscowość Majdan Golczański i Rauchersdorf z okręgu rewizyjnego 16/1 (Ulanów) i przydziela się je do okręgu 16/7 (Jarocin);

b) w powiecie politycznym Jarosław wyłącza się miejscowość Piskorowice z okręgu rewizyjnego 18/4 (Cieplice) i przydziela do okręgu 18/2 (Sieniawa), zaś miejscowość Wolę Pełkińską wyłącza się z okręgu rewizyjnego 18/2 (Sieniawa) i tworzy się z niej osobny okręg rewizyjny $\frac{18}{5\,f}$;

c) w powiecie politycznym Zbaraż wyłącza się miejscowość Hrycowce i Kretowce z okręgu rewizyjnego 23/7 (Łubianki Niższe) i przydziela się je do okręgu rewizyjnego 23/3 (Stryjówka); natomiast z okręgu rewizyjnego 23/3 (Stryjówka) wydziela się miejscowość Czernichowce i włącza do okręgu 23/2 (Zbaraż).

III.

W okręgach rewizyjnych powstałych z podziału okręgów dotychczasowych 17/2 i 1/5, tudzież w okręgu 18/5 f (Wola Pełkińska), wydzielonym z okręgu 18/2, ma być wszystko bydło rogate, prócz cieląt niżej 4 miesięcy, zamiast wypalania piętna na rogach zaopatrzone najpóźniej do końca kwietnia 1913 paskową marką uszną (systemu Dudzińskiego) na lewem uchu. Na tem uchu nie wolno umieszczać żadnych cech i znaków dla celów prywatnych.

Posiadacze bydła rogatego są osobiście odpowiedzialni za wszelkie nadużycia markami usznemi, za ich podrabianie, rozmyślne odjęcie, psucie i t. p. To samo tyczy się osób, którym powierzono prowadzenie katastru lub znaczenie bydła rogatego za pomocą wspomnianych marek.

Marki do znaczenia bydła są własnością rządową i będą dostarczane kosztem Skarbu państwa.

IV.

Obwieszczenie to obowiązuje od 1. kwietnia 1913. Z dniem wejścia w życie tego obwieszczenia czynności rewizorów bydła w każdym nowo utworzonym okręgu rewizyjnym poruczone być mają tymczasowo i odwołalnie gminnemu oglądaczowi zwierząt, który pod względem wykonywania tych czynności stosować się powinien ściśle do przepisów rozporządzenia z 8. sierpnia 1883 L. 49.903 (Dz. p. p. L. 64) i wskazówek politycznej władzy powiatowej.

Przekroczenia tego obwieszczenia, o ile nie podpadają pod postanowienia karne przepisów dyscyplinarnych, karane będą po myśli rozdziału VI. ustawy z 29. lutego 1880 Dz. p. p. L. 37 w brzmieniu ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. L. 180.

To podaje się do powszechnej wiadomości.

Zarazem prostuje się obwieszczenie z 29. grudnia 1911 L. XVII. 19.497/131 o tyle, że do okręgu rewizyjnego 16/5 (Nisko) w powiecie niskim włącza

się opuszczoną przez pomyłkę miejscowość Racławice, zaś w obwieszczeniu z 21. czerwca 1912 L. XVII. 9261 w wierszu dwunastym z dołu zamiast L. XVII. 19 471/131, ma być L. XVII. 19.497/131.

Lwów, dnia 15. stycznia 1913.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 28. stycznia 1913, L. 77/pr., którem rozszerza się moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 19. września 1910, L. 14.732/pr. Dz. u. kr. Nr. 184, ograniczającego posiadanie i noszenie rewolwerów i pistoletów na całą Galicyę.

§ 1.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego rozszerzam na podstawie § 42 ces. patentu z 24. października 1852 Dz. p. p. Nr. 223 moc obowiązującą rozporządzenia z 19. września 1910, L. 14.732/pr. Dz. u. k. Nr. 184, ograniczającego prawo posiadania i noszenia broni w niektórych miastach i powiatach na całą Galicyę.

§ 2.

Bezpośrednie wykonanie tego rozporządzenia poruczam właściwym c. k. Starostwom.

§ 3.

Rozporządzenie to obowiązuje z dniem ogłoszenia w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 13.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 9. stycznia 1913 L. 2861 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stryju.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Stryju dla dorosłych na 1 K 76 h. a dla dzieci do lat 7-miu na 88 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 r.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 28. lutego 1913.

Treść: (Nr. 14—22). 14. Obwieszczenie programu czynności dla przeprowadzenia głównego poboru wojskowego. — 15. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Krosnie. — 16. Obwieszczenie, którem ogłasza się listę znawców do ocenienia gruntów wywłaszczyć się mających na rzecz kolei żelaznych dla okręgu lwowskiego Sądu krajowego. — 17. Obwieszczenie, którem ogłasza się listę znawców do ocenienia gruntów, mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych dla okręgu krakowskiego Sądu krajowego. — 18. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Nowym Sączu. — 19. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Sokalu. — 20. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Śniatynie. — 21. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Przemyśla na dalszy pobór opłaty od czynszów najmu. — 22. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Białej.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. lutego 1913 L. V. a. 300|10.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 41 przepisów wykonawczych wojskowych (część I.) program czynności ruchomych komisyi poborowych dla przeprowadzenia głównego poboru wojskowego w Galicyi w r. 1913.

Lwów, dnia 7. lutego 1913.

Za c. k. Namiestnika:
Grodzicki w. r.

Komenda uzupełniająca	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
W okręgu c. i k. komendy			
Kraków	I.	Wieliczka	Wieliczka
			Dobczyce
		Podgórze	Podgórze
			Skawina
		Kraków — miasto	Kraków
		Chrzanów	Krzeszowice
			Jaworzno
			Chrzanów
		Kraków — powiat	Kraków
	II.	Bochnia	Bochnia
Nowy Sącz	I.	Gorlice	Gorlice
			Biecz
		Grybów	Grybów
		Nowy Sącz	Nowy Sącz
			Muszyna
		Limanowa	Limanowa
			Mszana dolna
		Nowy Targ	Nowy Targ
			Krościenko
Tarnów	I.	Pilzno	Pilzno
			Brzostek
		Jasło	Jasło
			Żmigród
		Tarnów	Tarnów
			Tuchów
		Brzesko	Zakliczyn
			Wojnicz
			Brzesko
		Dąbrowa	Dąbrowa

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
1. korpusu w Krakowie.	
1. 3. 4. 5. 6. 7.	
8. 10. 11. 12.	
14. 15. 17.	
18. 19. 26.	
27. 28. 29. 31.	1. 2. 3. 4. 5. 7.
	9. 10. 11. 12.
	14. 15. 16.
	17. 18. 19. 21. 22.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8.	
10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18. 19. 26. 27. 28. 29. 31.	1.
1. 3. 4. 5. 6.	
8. 10.	
12. 13. 14. 15.	
17. 18. 19. 26. 27. 28. 29. 31.	1. 2.
	3. 4.
	7. 8. 9. 10. 11. 12.
	14. 15. 16.
	18. 19. 21. 22.
	24. 25.
1. 3. 4. 5.	
6. 7.	
10. 11. 12. 13. 14.	
17. 18.	
26. 27. 28. 29. 31.	1. 2. 3.
	4. 5. 7.
	8. 9.
	11. 12.
	14. 15. 16. 17. 18. 19. 21.
	22. 23. 24. 25. 26. 28. 29.

Komenda uzupełniająca	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
Wadowice	I.	Oświęcim	Oświęcim
			Zator
		Wadowice	Kalwarya
			Wadowice
			Andrychów
		Biała	Kęty
			Biała
		Żywiec	Milówka
			Żywiec
			Sucha
	II.	Myślenice	Jordanów
			Maków
			Myślenice

W okręgu c. i k. komendy

Komenda uzupełniająca	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
Gródek Jagielloński	I.	Rudki	Rudki
			Komarno
		Gródek Jagielloński	Janów
			Gródek Jagielloński
		Jaworów	Jaworów
			Krakowiec
		Mościska	Mościska
			Sądowa Wisznia
	II.	Rawa Ruska	Rawa Ruska
Jarosław	I.	Cieszanów	Lubaczów
			Cieszanów
		Jarosław	Jarosław
			Radymno
			Pruchnik
			Sieniawa
	II.	Przeworsk	Przeworsk
		Łańcut	Łańcut
			Leżajsk
		Nisko	Nisko

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
1. 3. 4.	
6. 7.	
10. 11. 12. 13.	
15. 17. 18. 19.	
27. 28. 29.	
31.	1. 2.
	4. 5. 7. 8. 9. 10.
	12. 14. 15.
	17. 18. 19. 21. 22. 23.
	26. 28. 29.
1. 3. 4.	
6. 7.	
10. 11. 12. 13.	

10. korpusu w Przemyślu.

1. 3. 4. 5.	
6. 7. 8. 10.	
12. 13. 14. 15.	
17. 18. 19. 26. 27.	
29. 31.	1. 2. 3.
	5. 8. 9. 10.
	11. 12. 14. 15. 16. 17.
	19. 21. 22.
3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17.	
3. 4. 5. 6. 7. 8.	
10. 11. 12. 13. 14.	
15. 17. 18. 19. 26. 27. 28. 29.	
31.	1. 2. 3 4. 5.
	8. 9. 10. 11. 12. 14.
	16. 17. 18. 19. 21. 22. 23.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10.	
12. 13. 14. 15. 17. 18. 19. 26. 27.	
28. 29. 31.	1. 2. 3. 4. 5
	8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.

Komenda uzupełniająca	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
Przemyśl	I.	Brzozów	Brzozów
			Dynów
		Przemyśl	Krzywcza
			Przemyśl
		Dobromil	Bircza
			Dobromil
Rzeszów	I.	Tarnobrzeg	Rozwadów
			Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec
		Ropczyce	Dębica
			Ropczyce
	II.	Kolbuszowa	Sokołów
			Kolbuszowa
		Rzeszów	Rzeszów
		Strzyżów	Strzyżów
Sambor	I.	Turka	Turka
		Stary Sambor	Stary Sambor
		Drohobycz	Podbuż
			Drohobycz
			Medenice
	II.	Sambor	Sambor
Sanok	I.	Lisko	Lisko
			Ustrzyki dolne
			Lutowiska
			Baligród
		Sanok	Bukowsko
			Rymanów
			Sanok
	II.	Krosno	Dukla
			Krosno
Stryj	I.	Żydaczów	Mikołajów
			Żydaczów
			Żurawno
		Stryj	Stryj
		Dolina	Rożniatów
			Dolina
			Bolechów
		Skole	Skole
	II.	Kałusz	Kałusz
			Wojniłów

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
3. 4. 5. 6. 7.	
8. 10. 11.	
12. 13. 14. 15.	
17. 18. 19. 26. 27. 28. 29. 31.	
	2. 3. 4. 5.
	8. 9. 10. 11.
1. 3. 4. 5. 6.	
8. 10. 11 12. 13. 14. 15. 17.	
19. 26. 27. 28. 29. 31.	1.
	3. 4. 5
	7. 8. 9. 10. 11. 12.
1. 3. 4. 5.	
7. 8. 10. 11. 12. 13.	
15. 17. 18. 19. 26. 27. 28. 29. 31.	1. 2. 3. 4. 5. 7. 8. 9. 10.
	11. 12. 14. 15. 16.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11.	
13. 14. 15. 17. 18. 19. 26. 27.	
29. 31.	1.
	3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19.
	21. 22. 23. 24.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14.	
1. 3. 4. 5. 6.	
8. 10. 11. 12.	
14. 15. 17.	
19. 26. 27. 28. 29.	
31.	1. 2.
	4. 5. 8. 9.
	11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.
3. 4. 5.	
6. 7. 8. 10.	
1. 3. 4.	
5. 6. 7.	
8. 10. 11. 12.	
14. 15. 17. 18. 19. 26. 27.	
29. 31.	1.
	3. 4. 5. 8. 9. 10.
	12. 14. 15.
	17. 18. 19. 21. 22. 23.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12.	
14. 15. 17.	

Komenda uzupełniajaca	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
			W okręgu c. i k. komendy
Brzeżany	I.	Podhajce	Podhajce
		Bóbrka	Bóbrka
			Chodorów
		Przemyślany	Przemyślany
			Gliniany
	II.	Brzeżany	Kozowa
			Brzeżany
		Rohatyn	Bursztyn
			Bołszowce
			Rohatyn
Czortków	I.	Zaleszczyki	Zaleszczyki
			Tłuste
		Buczacz	Buczacz
			Monasterzyska
		Czortków	Czortków
	II.	Husiatyn	Husiatyn
			Kopyczyńce
		Borszczów	Borszczów
			Mielnica
Kołomyja	I.	Śniatyn	Śniatyn
		Kosów	Kuty
			Żabie
			Kosów
	II.	Peczeniżyn	Jabłonów
			Peczeniżyn
		Kołomyja	Gwoździec
			Kołomyja
Lwów	I.	Lwów — powiat	Lwów
		Sokal	Sokal
			Bełz
	II.	Żółkiew	Mosty Wielkie
			Żółkiew
		Lwów — miasto	Lwów

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
11. korpusu we Lwowie.	
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14.	
17. 18. 19. 26. 27. 28.	
29. 31.	1. 2. 3. 4.
	8. 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16.
	18. 19. 21. 22 23.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8.	
10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18.	
26. 27. 28. 29. 31.	1. 2.
	4. 5. 8. 9.
	11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.
1. 3. 4. 5. 6. 7.	
8. 10. 11. 12. 13.	
15. 17. 18. 19. 26. 27. 28. 29. 31.	1. 2. 3.
	4. 5. 8. 9. 10.
	11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 23.
1. 3. 4. 5. 6. 7.	
8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17.	
26. 27. 28. 29. 31.	1. 2. 3. 4. 5. 8. 9. 10.
	12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13.	
	10. 11. 12. 14.
	16. 17.
	19. 21. 22. 23.
17. 18. 26. 27.	
29. 31.	1.
	3. 4. 5. 8.
	10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 23.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18.	
26. 27. 28. 29. 31.	1. 2. 3. 4. 5. 8.
	10. 11. 12. 14.
1. 3. 4. 5.	
7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17.	
26. 27. 28. 29. 31.	1. 2. 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12.

Komenda uzupełniająca	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
Stanisławów	I.	Horodenka	Horodenka
			Obertyn
		Tłumacz	Ottynia
			Tyśmienica
			Tłumacz
		Nadwórna	Nadwórna
			Delatyn
	II.	Bohorodczany	Bohorodczany
		Stanisławów	Stanisławów
			Halicz
Tarnopol	I.	Tarnopol	Mikulińce
			Tarnopol
		Skałat	Podwołoczyska
			Skałat
		Zbaraż	Zbaraż
		Trembowla	Budzanów
			Trembowla
Złoczów	I.	Kamionka strumił.	Busk
			Kamionka strumił.
		Radziechów	Radziechów
		Brody	Brody
	II.	Złoczów	Złoczów
		Zborów	Zborów
			Założce

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
1. 3. 4 5. 6. 7. 8. 10.	
11. 12. 13. 14.	
17. 18. 19 26.	
28. 29. 31.	1. 2.
	3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12.
	14. 15. 16. 17.
	19. 21. 22 23.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10.	
11. 12. 13. 14. 15. 17. 18. 19.	
26. 27 28. 29. 31	1.
1. 3. 4.	
5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13.	
14 15. 17.	
18. 19. 26. 27. 28. 29. 31.	1.
	2. 3. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12.
	14. 15. 16. 17.
	18. 19. 21. 22. 23. 30.
1. 3 4. 5. 6.	
8. 10. 11. 12.	
14. 15. 17. 18. 19. 26. 27. 28. 29. 31.	1. 2.
	4. 5. 8 9. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 18.
1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18. 19.	
26. 27. 28. 29. 31.	1. 2. 3. 4.
	8. 9. 10. 11.

Nr. 15.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. stycznia 1913 L. 9614 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Krośnie.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Krośnie dla dorosłych na 1 K 74 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 88 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 r.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r

Nr. 16.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego we Lwowie z dnia 24. grudnia 1912, Praes. 37.829/12, którem się ogłasza listę zamianowanych na rok 1913 znawców do ocenienia gruntów i innych przedmiotów mających uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

C. k. wyższy Sąd krajowy we Lwowie wpisał na wniosek c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 12. grudnia 1912 L. IX. a. 538/35 na ułożoną na rok 1913 po myśli § 24 ust. z 18. lutego 1878 Nr. 30, Dz. p. p. listę znawców do ocenienia przedmiotów i gruntów, mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, tudzież do oznaczenia wynagrodzeń za wywłaszczenie praw wodnych po myśli § 14 rozporządzenia Ministeryalnego

z 23. kwietnia 1903, Dz. p. p. Nr. 90 tyczącego się projektów i wywłaszczenia dla budowy dróg wodnych tudzież § 21 rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 21. kwietnia 1903, Dz. u. kr. Nr. 52 tyczącego się regulacyi rzek, następujące osoby:

A) Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Karol Groegler, zarządca dóbr w Sołotwinie, powiat Bohorodczany.
2. Tomasz Schweiner, właściciel dóbr w Łyścu, powiat Bohorodczany.
3. Oktaw Sala, właściciel dóbr w Wysocku, powiat Brody.
4. Edmund Krzyżanowski, ajent krakowskiego Towarzystwa asekuracyjnego w Kozowej, powiat Brzeżany.
5. Mieczysław Urbański, właściciel dóbr w Haczowie, powiat Brzozów.
6. Aleksander Gniewosz, właściciel dóbr w Potoku złotym, powiat Buczacz.
7. Leon Moszyński, dyrektor dóbr Agenora hr. Gołuchowskiego, powiat Cieszanów.
8. Stanisław Dydyński, właściciel dóbr Grąziowa, powiat Dobromil.
9. Emil baron Walisch, właściciel realności w Rożniatowie, powiat Dolina.
10. Józef Weigl Milleret, właściciel dóbr w Żarniskach, powiat Gródek Jagielloński.
11. Jan Głowacki, właściciel dóbr w Leśniowicach, powiat Gródek Jagielloński.
12. Stanisław Ujejski, właściciel dóbr w Zaciszu, powiat Husiatyn.
13. Adam Chlebowicz, rządca dóbr w Porudnie, powiat Jaworów.
14. Karol hr. Drohojowski, właściciel dóbr w Tułkowicach, powiat Mościska.
15. Władysław Ossoliński, dzierżawca dóbr w Horpinie, powiat Kamionka Strumiłowa.
16. Feliks Domański, właściciel dóbr w Ubiniu, powiat Kamionka Strumiłowa.
17. Marcin Dembiński, dyrektor dóbr hr. Badeniego w Busku, powiat Kamionka Strumiłowa.
18. Franciszek Markes, zarządca dóbr w Jasieniowie Górnym, powiat Kosów.
19. Jan Zatorski, właściciel dóbr w Myczkówie, powiat Lisko.
20. Ludwik Mięta-Mikołajewicz, b. dzierżawca dóbr Wyczółki, powiat i miasto Lwów.
21. Stanisław Osuchowski, ukończony słuchacz Akademii rolniczej we Lwowie, powiat Lwów.
22. Leopold Łopatyński w Kołomyi, powiat Kołomyja.

23. Edward Gutter, właściciel dóbr Balice, powiat Mościska.

24. Dr. Andrzej Jeż, właściciel dóbr w Jawryłówce, powiat Nadwórna.

25. Władysław Bogdański, właściciel dóbr w Przemyślu, powiat Przemyśl.

26. Teofil Gadziński, oficyalista prywatny w Kołomyi, dla powiatu Kołomyjskiego.

27. Bogusław Stamirowski, zarządca dóbr hr. Potockiego w Wołkowie, powiat Przemyślany.

28. Stanisław Kędzierski, właściciel dóbr w Maryszczowie, powiat Przemyślany.

29. Wincenty Żelechowski, właściciel dóbr w Hrehorowie, powiat Rohatyn.

30. Józef Fischer, ajent krakowskiego Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń w Rohatynie, powiat Rohatyn.

31. Mieczysław Wysocki, właściciel dóbr w Szczpiatynie, powiat Rawa.

32. Józef Grunwald, zarządca dóbr w Nowosiółkach gościnnych, powiat Rudki.

33. Karol Jędrzejowicz, właściciel dóbr w Humieńcu, powiat Sambor.

34. Stanisław Lewicki, dzierżawca dóbr w Besku, powiat Sanok.

35. Bronisław Rozwadowski, właściciel dóbr w Turówce, powiat Skałat.

36. Stefan br. Moysa-Rosochacki, właściciel dóbr w Rudnikach, powiat Śniatyn.

37. Józef Csadek, zarządca dóbr w Tuturkowicach, powiat Sokal.

38. Adam Szostakowski, dzierżawca dóbr, powiat Sokal.

39. Jan Pachmarski, zarządca dóbr w Wolicy Komarowej, powiat Sokal.

40. Tadeusz Buczyński, z Uhrynowa dolnego, powiat Stanisławów.

41. Jakób Łukasiewicz, właściciel dóbr w Zeżawie, powiat Zaleszczyki.

42. Bolesław Kuzion, dzierżawca dóbr w Szlachcińcach, powiat Tarnopol.

43. Antoni Abgarowicz, właściciel dóbr w Bartyszowie, powiat Tłumacz.

44. Adam Mysłakowski, dzierżawca dóbr w Mogilnicy, powiat Trembowla.

45. Franciszek br. Heydel, właściciel dóbr w Beremianach, powiat Zaleszczyki.

46. Dr. Adam Głażewski, właściciel dóbr w Chmielowej, powiat Zaleszczyki.

47. Józef Bernstein, właściciel dóbr w Koszyłowcach, powiat Zaleszczyki.

48. Zygmunt Dzierzanowski, ajent Krakowskiego Towarzystwa ubezpieczeń w Zbarażu, powiat Zbaraż.

49. Julian Tobis, zarządca dóbr ks. Sanguszki w Podhorcach, powiat Złoczów.

50, Adam Obertyński, właściciel dóbr w Nowem Siole, powiat Żółkiew.

51. Andrzej Broniewski, c. k. lustrator lasów państwowych we Lwowie, Lwów-miasto.

52. Jan Rybczyński, st. inspektor c. k. kolei państwowych w Krakowie na emeryturze, Lwów, powiat i miasto.

53. Franciszek Kamiński, em. pełnomocnik dóbr, hr. Romana Potockiego, Lwów, powiat i miasto.

54. Dr. Jan Paygert, sekretarz c. k. Towarzystwa gospodarskiego we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

B) Z zawodu leśnictwa.

1. Rudolf Prevost, leśniczy w Babińcach ad Krzywcze, powiat Borszczów.
2. Józef Szmyda c. k. zarządca lasów w Mrchowie, powiat Dobromil.
3. Józef Zeńczak, c. k. radca leśnictwa w Lisowicach, powiat Dolina.
4. Adam Schwarz, c. k. zarządca lasowy w Suchodole, powiat Dolina.
5. Jan Głowacki, właściciel dóbr w Leśniowcach, powiat Gródek Jag.
6. Konstanty Linderski, leśniczy w Jaworowie, powiat Jaworów.
7. Erazm Chmielewski, nadleśniczy dóbr hr. Badeniego w Połonicznej, powiat Kamionka strumiłowa.
8. Stanisław Sokołowski, profesor krajowej szkoły gospodarstwa lasowego we Lwowie, powiat Lwów.
9. Józef Rduch, nadleśniczy panstwa Brody II., powiat Brody.
10. Adam Treter, właściciel dóbr w Laszkach Królewskich, powiat Przemyślany.
11. Hieronim Żeńczak, leśniczy w ordynacyi ks. Czartoryskich w Puławach, powiat Sanok.
12. Bronisław Rozwadowski, właściciel dobr w Turówce, powiat Skałat.
13. Stefan Dreziński, lustrator lasów gminnych w Starym Samborze.
14. Zdzisław Stoczkiewicz, em. c. k. lustrator lasów i dóbr państwowych w Trembowli, powiat Trembowla.
15. Władysław Dobrzański, starszy leśniczy w Salowej ad Capowce, powiat Zaleszczyki.
16. Franciszek Lewitowicz, zarządca dóbr w Hnilicach, powiat Zbaraż.
17. Adolf Korpak, z Nuszcza, powiat Zborów.
18. Ludwik Mięta-Mikołajewicz, b. dzierżawca dóbr we Lwowie.
19. Dr. Jan Paygert, sekretarz c. k. Towarzystwa gospodarskiego we Lwowie.

C) Z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Władysław Stojowski, inżynier Wydziału krajowego w Buczaczu, powiat Buczacz.

2. Piotr Kopystyński. aut. inżynier budownictwa w Jarosławiu, powiat Jarosław.

3. Klaudyusz Angerman, aut. inżynier we Lwowie, powiat Lwów.

4. Józef Jagerman, aut. inżynier we Lwowie, powiat Lwów.

5. Seweryn Blaim, em. inspektor kolei państwowych we Lwowie, powiat Lwów.

6. Ludwik Mianowski, aut. inżynier budownictwa we Lwowie, powiat Lwów.

7. Jan Rybczyński, starszy inspektor kolei państwowych w Krakowie na emeryturze, powiat i miasto Lwów.

8. Michał Kabłak, właściciel dóbr Obidowa i urzęd. upoważn. geometra w Nowym Targu, powiat i miasto Lwów.

9. Władysław Jaworski, aut. inżynier w Przemyślu, powiat Przemyśl.

10. Artur Kühnel, aut. inżynier w Samborze, powiat Sambor.

11. Leon Wierzbicki, aut. inżynier w Stanisławowie, powiat Stanisławów.

12. Jan Stroński, inżynier powiatowy w Tarnopolu, powiat Tarnopol.

13. Teodor Rybak, aut. inżynier w Tarnopolu, powiat Tarnopol.

14. Zdzisław Stoczkiewicz, em. c. k. lustrator lasów w Trembowli, powiat Trembowla.

15. Jan Cieślikowski, em. c. k. st. radca budownictwa we Lwowie.

D) Z zawodu fabrykantów.

1. Lubin Biskupski, właściciel fabryki narzędzi rolniczych w Kołomyi, powiat Kołomyja.

2. Leopold Baczewski, właściciel fabryki w Zniesieniu, powiat i miasto Lwów.

3. Filip Liebermann, właściciel fabryki drożdży w Knihininie, powiat Stanisławów.

E) Z zawodu górnictwa.

1. Kazimierz Gąsiorowski, inżynier górniczy w Borysławiu, powiat Drohobycz.

2. Leon Syroczyński, profesor Szkoły politechnicznej we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

3. Józef Rychter, em. profesor Szkoły politechnicznej we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

4. Klaudyusz Angerman, aut. inżynier budownictwa i górnictwa we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

F) Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Władysław Serwatowski, właściciel dóbr w Jezierzanach, powiat Buczacz.

2. Dr. Włodzimierz Trzeciak, dyrektor dóbr w Radziechowie, powiat Kamionka Strumiłowa.

3. Hyacent Markiewicz, przełożony obszaru dworskiego w Brodkach, powiat Lwów.

4. Jan Rybczyński, em. starszy inspektor c. k. kolei państwowych w Krakowie, powiat i miasto Lwow.

5. Adolf Turnau, dzierżawca dóbr w Tyszkowicach, powiat Przemyśl.

6. Karol Dudik, nadleśniczy w Koszarkach, powiat Rudki.

7. Zygmunt Reinsberger, dyrektor dóbr hr. Baworowskich w Krzywem, powiat Skałat.

8. Stanisław Pieniążek, dzierżawca dóbr w Meduszce, powiat Stanisławów.

9. Adam Mysłakowski, dzierżawca dóbr w Mogilnicy, powiat Trembowla.

10. Teodor Koziak, właściciel dóbr w Lackiem Wielkiem, powiat Złoczów.

11. Franciszek Kamieński, em. pełnomocnik dóbr hr. Romana Potockiego, powiat i miasto Lwów.

Nr. 17.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie z dnia 31. grudnia 1912, Praes. 19.718/12, którem się ogłasza listę zamianowanych na rok 1913 znawców do ocenienia gruntów i innych przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

C. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie w myśl § 24 ustawy z dnia 18. lutego 1878, L. 30 Dz. p. p., tudzież w myśl § 14 rozp. minist. z dnia 23. kwietnia 1903, L. 90 Dz. p. p. i § 21 rozp. Namiest. z 21. kwietnia 1903 L. 52 Dz. u. kr. zgodnie z wnioskiem c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 12. grudnia 1912 L. IX a. 538/35 mianuje dla okręgu c. k Sądu krajowego wyższego w Krakowie na rok 1913 znawcami do oszacowania gruntów i innych przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek następujące osoby:

A) Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Jana Wykowskiego, dzierżawcę dóbr w Łężkowicach, powiat sądowy Niepołomice.

2. Ludwika Lewandowskiego, dzierżawcę dóbr w Bukowcu ad Radgoszcz, powiat sąd. Dąbrowa.

3. Kazimierza Iłowieckiego, dzierżawcę dóbr w Adamierzu, powiat sąd. Żabno.

4. Stanisława Włodka w Przysiekach, powiat sąd. Jasło.

5. Jana Paska Błotnickiego, właściciela dóbr w Dzikowcu, powiat sąd. Kolbuszowa.

6. Zygmunta Białobrzeskiego, administratora dóbr w Wilczej Woli, powiat sąd. Sokołów.

7. Dra Stefana Skrzyńskiego, właściciela dóbr w Karniowicach, powiat sąd. Kraków.

8. Józefa Cieślewicza, dzierżawcę dóbr w Wadowie, powiat sądowy Kraków.

9. Jana Rolę Rogawskiego, właściciela dóbr w Ołpinach, powiat sąd. Jasło.

10. Tadeusza Langiego, b. administratora fundacyi dóbr hr. Skarbka w Krakowie.

11. Władysława Turskiego, em. st. inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie.

12. Włodzimierza Gasparskiego, b. dzierżawcę dóbr w Polance, powiat sąd. Krosno.

13. Jana Artwińskiego, właściciela dóbr w Kliszowie, powiat sądowy Mielec.

14. Feliksa Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Lisowsku, powiat sąd. Mielec.

15. Bolesława Targowskiego, właściciela dóbr w Tokarni, powiat sąd. Jordanów.

16. Władysława Komorowskiego, właściciela dóbr w Bojanowie, powiat sąd. Nisko.

17. Franciszka Kopaczyńskiego, właściciela realności w Nowym Sączu.

18. Antoniego Zapalskiego, właściciela dóbr w Januszkowicach, powiat sąd. Brzostek.

19. Franciszka Kamieńskiego we Lwowie, b. pełnomocnika dóbr J. E. Romana hr. Potockiego w Łańcucie.

20. Adama Rudolphiego, dzierżawcę dóbr w Borku Szlacheckim, powiat sąd. Skawina.

21. Michała Kabłaka, właściciela dóbr w Klikuszowie, powiat sądowy Nowy Targ.

22. Zdzisława Wolskiego, właściciela dóbr w Siennowie, powiat sąd. Przeworsk.

23. Karola Skalaka, właściciela folwarku w Przybyszówce, powiat sąd. Rzeszów.

24. Jana Mazarakiego, dzierżawcę dóbr w Krasnem, powiat sądowy Rzeszów.

25. Stanisława Dydyńskiego, administratora fundacyi ś. p. Antoniego Dydyńskiego w Godowej, powiat sąd. Strzyżów.

26. Dra Józefa Kadena, pełnomocnika hr. Z. Tarnowskiego i właściciela dóbr w Mokrzyszowie, powiat sąd. Tarnobrzeg.

27. Zygmunta Zawadzkiego, właściciela dóbr w Gromniku, powiat sąd. Tuchów.

28. Józefa Gabrysiewicza, dzierżawcę dóbr w Szczepanowicach, powiat sąd Tarnów.

29. Zdzisława br. de Laveaux, dzierżawcę dóbr w Buchcicach, powiat sąd. Tuchów.

30. Karola br. Lewartowskiego, dzierżawcę dóbr w Wierzchosławicach, powiat sąd. Tarnów.

31. Dominika Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Buchcicach ad Meszna szlachecka, powiat sąd. Tuchów.

32. Stefana br. Bobrowskiego, właściciela dóbr w Andrychowie.

33. Dra Franciszka Łubieńskiego, właściciela dóbr w Stryszowie, powiat sąd. Kalwarya.

34 Adama Finka, właściciela dóbr w Komornikach, powiat sąd. Dobczyce.

35. Maksymiliana Budinera, arcyksiążęcego rządcę ekonomicznego w Obszarze ad Sporysz. powiat sąd. Żywiec.

36. Czesława Smolarskiego, właściciela dóbr w Przybradziu, powiat sąd. Zator.

37. Józefa Śliwińskiego, właściciela dóbr w Kosocicach, powiat sąd. Podgórze.

38. Jana Rybczyńskiego, st. inżyniera c. k. kolei państwowych w Krakowie.

39. Alfred Truskolaskiego w Juśle.

B) Z zawodu leśnictwa.

1. Władysława Drezińskiego, leśniczego w Płokach, powiat sądowy Chrzanów.

2. Erwina Preglera, samoistnego gospodarza lasowego w Świerczowie, powiat sąd. Kolbuszowa.

3. Stanisława Remina, leśniczego hrabstwa Tenczyńskiego, powiat sąd. Kraków.

4. Włodzimierza Gasparskiego, b. dzierżawcę dóbr w Iwli, powiat sąd. Krosno.

5. Michała Jaworowskiego, leśnika Rady powiatowej w Nisku.

6. Michała Kabłaka, lustratora lasów gminnych w Nowym Targu.

7. Stefana Krokowskiego, c. k. komisarza inspekcyi leśnej w Rzeszowie.

8. Jana Pospiszila, nadleśniczego w Rzeczycy Długiej, powiat sądowy Rozwadów.

9. Franciszka Pauera, gen. zarządcę lasów w dobrach ks. Sanguszki w Wierzchosławicach, powiat sąd. Tarnów.

10. Antoniego Bugielskiego, zarządcę lasów dóbr hr. Milewskiego w Rychwałdzie, powiat sąd. Żywiec.

11. Józefa Śliwińskiego, właściciela dóbr Kosocice, powiat sąd. Podgórze.

12. Alfreda Truskolaskiego w Jaśle.

C) Z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Tomasza Słomskiego, em. c. k. radcę budownictwa i rządowo upoważnionego inżyniera budownictwa i geometrę w Krośnie.

2. Władysława Turskiego, em. starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie.

3. Edwarda Uderskiego, aut. inżyniera budownictwa w Krakowie.

4. Tadeusza Skrzyszowskiego, em. c. k. st. radcę budownictwa w Krakowie.

5. Ferdynanda Wseteczkę, em. radcę budownictwa w Krakowie.

6. Jana Rybczyńskiego, em. st. inspektora c. k. kolei państwowych w Krakowie.

7. Kazimierza Górskiego, aut. inżyniera budownictwa w Nowym Sączu.

8. Michała Kabłaka, rządowo upoważnionego geometrę w Nowym Targu.

9. Gustawa Szurka, aut. inżyniera w Skawinie.

10. Janusza Rypuszyńskiego, budowniczego i aut. inżyniera w Tarnowie.

11. Władysława Rippera, inżyniera w Wadowicach.

12. Jacka Matusińskiego, budowniczego w Krakowie.

13. Zdzisława Konopkę, rząd. aut. geometrę w Gorlicach.

D) Z zawodu fabrykantów.

1. Maksymiliana Schmeję, fabrykanta w Białej.

2. Tadeusza Narzymskiego, dyrektora browaru w Okocimie, powiat sąd. Brzesko.

E) Z zawodu górnictwa.

1. Ferdynanda Jastrzębskiego, c. k. radcę górnictwa w Krakowie.

2. Wiktora Strzemeckiego, inżyniera i dyrektora kopalni węgla kamiennego w Brzeszczu, powiat sąd. Oświęcim.

F) Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Oskara z Rudna Rudzińskiego, właściciela dóbr w Osieku, powiat sąd. Kęty.

2. Rudolfa Pflistera, aut. inżyniera budownictwa w Białej.

3. Erwina Zipsera, fabrykanta sukna w Mikuszowicach, powiat sądowy Biała.

4. Mieczysława Jaszczurowskiego, em. st. inżyniera kolejowego i właściciela dóbr w Połoniu Małem, powiat sąd. Brzesko.

5. Ludwika Nowakowskiego w Kościelcu, powiat sąd. Chrzanów.

6. Stanisława Stokłosińskiego, leśniczego w Brodłach, powiat Krzeszowice.

7. Ferdynanda Wseteczkę, em. radcę budownictwa w Krakowie.

8. Władysława Turskiego, em. st. inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie.

9. Franciszka Kamieńskiego, b. pełnomocnika dóbr hr. Romana Potockiepo we Lwowie.

10. Jana Rybczyńskiego, em. st. inspektora c. k. kolei państwowych w Krakowie,

11. Kazimierza Bzowskiego, właściciela dóbr w Droginі, powiat sądowy Myślenice.

12. Józefa Jurischika, dyrektora dóbr w Nisku.

13. Michała Gottwalda, dyrektora lasów Zdzisława hr. Tarnowskiego w Budzie stalowskiej, powiat sąd. Tarnobrzeg.

14. Zygmunta Zawadzkiego, właściciela dóbr w Gromniku, powiat sąd. Tuchów.

15. Fryderyka Muchę, arcyksiążęcego inspektora polowego i mierniczego w Isepie, powiat sąd. Żywiec.

16. Józefa Śliwińskiego, właściciela dóbr w Kosocicach, powiat sąd. Podgórze.

17, Alfreda Truskolaskiego w Jaśle.

Nr. 18.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. stycznia 1913 L. 9616, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Nowym Sączu.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Nowym Sączu dla dorosłych na 1 K 90 h, a dla dzieci do lat 7 na 95 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 19.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. stycznia 1913 L. 9613, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Sokalu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Sokalu dla dorosłych na 1 K 72 h a dla dzieci do lat 7 na 86 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 20.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. stycznia 1913 L. 9615, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Sniatynie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Śniatynie dla dorosłych na 1 K 80 h a dla dzieci do lat 7 na 90 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 21.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. listopada 1912 L. 173.288 w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Przemyśla na dalszy pobór opłaty od czynszów najmu.

Na mocy § 87. ustawy gminnej z 13/III. 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa zewala gminie miasta Przemyśla na pobór opłaty od czynszów najmu przyzwolonej jej ustawą z dnia 26. maja 1892 Dz. u. kr. Nr. 22, przez dalszych lat pięć, począwszy od 1. stycznia 1913 roku, a to w wysokości oznaczonej rozporządzeniem Wydziału krajowego z 7. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 7 i z dnia 11. lutego 1908 Dz. u. kr. Nr. 35.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r

Nr. 22.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. stycznia 1913 L. 9617, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Białej.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Białej dla dorosłych na 2 K 80 h a dla dzieci do lat 7 na 1 K 40 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 17. marca 1913.

Treść: (23—25). 23. Rozporządzenie o utworzeniu c. k. Komisaryatu policyi w Borysławiu. — 24. Obwieszczenie w sprawie meldowania obcych w miejscowościach: Borysław, Bania kotowska, Hubicze, Mrażnica i Tustanowice z przysiółkami: Wolanka, Ponerla, Chatki i Hukowa Góra. — 25. Obwieszczenie w sprawie ryczałtów szupasowych na lata 1913, 1914 i 1915.

Nr. 23.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 16. lutego 1913 o utworzeniu c. k. Komisaryatu policyi w Borysławiu.

§ 1.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 10. sierpnia 1912 i na podstawie głównych zarysów organizacyi c. k. Władz policyjnych, zatwierdzonych Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1850 i ogłoszonych w części XIX. Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z roku 1851 ustanawia się w Borysławiu c. k. Komisaryat Policyi z ograniczonym zakresem działania.

§ 2.

Działalność tego c. k. Komisaryatu policyi rozciąga się na gminy Borysław, Bania Kotowska, Hubicze, Mrażnica i Tustanowice położone w powiecie politycznym drohobyckim w Galicyi.

Gminy te stanowią okręg policyjny c. k. Komisaryatu policyi w Borysławiu.

§ 3.

Zakres działania Komisaryatu policyi obejmuje w obrębie rejonu policyjnego następujące czynności załatwiane dotychczas przez c. k. Starostwo w Drohobyczu:

1. Utrzymanie bezpieczeństwa publicznego i wewnętrznego spokoju;

2. Policya obcych, sprawy meldunkowe i paszportowe;

3. Wydawanie orzeczeń na odszupasowanie i wydalenie w myśl ustawy z dnia 27. lipca 1871 Dz. u. p. Nr. 88;

4. Wykonywanie policyjnego prawa karania na zasadzie cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. u. p. Nr. 96 w ramach przydzielonego Komisaryatowi policyi wogóle zakresu działania; oprócz tego

5. policyjne czynności urzędowe według postanowień procedury karnej co do owych mających się sądownie ścigać przestępstw, które tyczą się zakresu działania Komisaryatu policyi.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. marca 1913.

Heinold w. r.

Nr. 24.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 10. marca 1913 L. 4329/pr., którem na mocy § 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. u. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Borysław, Bania Kotowska, Hubicze, Mrażnica i Tustanowice z przysiółkami Wolanka, Ponerla, Chatki i Hukowa Góra powiatu Drohobyckiego.

§ 1.

Ktokolwiek z osób nieuprawnionych na mocy koncesyi przemysłowej do utrzymywania gospód przyjmie do swojego mieszkania osobę obcą tj. nie mającą stałego miejsca zamieszkania w miejscowości: Borysław, względnie Bania Kotowska, Hubicze, Mrażnica i Tustanowice z przysiółkami Wolanka, Ponerla, Chatki i Hukowa Góra, a to bez względu na stosunek obcego do gospodarza na czas dłuższy jak 12 godzin, winien jest osobę tę zameldować

w ciągu dnia, w którym ją przyjął, a gdyby osoba przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8. wieczorem tego samego dnia nastąpić by nie mogło, najdalej do godziny 9. rano dnia następnego.

§ 2.

Zameldowanie nastąpić powinno w c. k. Komisaryacie Policyi w Borysławiu z reguły pisemnie za pomocą przepisanej kartki meldunkowej po wypełnieniu wszystkich rubryk.

Dokumenty podróży obcego i jego towarzyszy należy okazać przyjmującemu meldunek.

Meldowanie uskutecznić można także ustnie osobiście w c. k. Komisaryacie policyi w Borysławiu, w którym to przypadku należy wymienić daty potrzebne do wypełnienia rubryk w kartce meldunkowej zawartych.

§ 3.

O dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, należy w terminie ustanowionym w § 1. donieść c. k. Komisaryatowi policyi w Borysławiu pisemnie lub ustnie z podaniem miejsca, dokąd obcy się udał lub udać się zamierzał.

§ 4.

Przekroczenia tych przepisów, o ile nie stanowią przekroczenia § 320 a, b, c, d, ust. karnej karane będą przez c. k. Komisaryat policyi w Borysławiu na mocy rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. u. p. Nr. 51.

§ 5.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1913 i nie zmienia w niczem innych obowiązków w sprawie meldowania obcych ustanowionych rozporządzeniem ministeryalnem z 15 lutego 1857 Dz. u. p. Nr. 33, a w szczególności obowiązku meldowania obcych przez osoby upoważnione do utrzymywania gospód i obowiązku meldowania sług i pomocników przemysłowych w sposób powołanem rozporządzeniem ministeryalnem określony.

Z powyższym dniem tracą moc obowiązującą: obwieszczenie Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 29. lutego 1888, L. 618 Dz. u. kr. Nr. 29, o ile się do miejscowości Borysław odnosi i obwieszczenie Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 17. listopada 1906, L. 16.504/pr., Dz. u. kr. Nr. 151, o ile się odnosi do miejscowości Bania Kotowska, Hubicze, Mrażnica i Tustanowice z przysiółkami Wolanka, Ponerla, Chatki i Hukowa Góra.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Nr. 25.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego z dnia 18. lutego 1913 L. 24.585, w sprawie ryczałtów szupasowych na lata 1913, 1914 i 1915.

Na zasadzie art. IV. ustawy z 15. listopada 1874, Dz. u. kr. Nr. 65, ustanawia niniejszem Wydział krajowy na lata 1913, 1914 i 1915 następujące ryczałty za odzież dostarczaną przez stacye szupasowe szupaśnikom:

Dla mężczyzn:

Burka zimowa z haliny czarnej	w kwocie	5 K	70 h
Spodnie zimowe z haliny czarnej	„	4 „	45 „
Czapka zimowa z haliny	„	— „	70 „
Kitla letnia z drelichu	„	2 „	10 „
Spodnie letnie z drelichu	„	1 „	85 „
Czapka lub kapelusz letni	„	— „	40 „
Koszula z komiśnego płótna	„	1 „	55 „
Kalesony z komiśnego płótna	„	1 „	25 „
Trzewiki używane w dobrym stanie . . .	„	3 „	30 „

Dla niewiast:

Burka zimowa z haliny czarnej	w kwocie	5 K	50 h
Spodnica zimowa z haliny czarnej . . .	„	5 „	35 „
Okrycie głowy zimowe z haliny czarnej . .	„	— „	70 „
Stanik letni z drelichu	„	1 „	70 „
Spodnica letnia z drelichu	„	1 „	85 „
Okrycie głowy letnie z drelichu	„	— „	40 „
Koszula z komiśnego płótna	„	1 „	75 „
Trzewiki używane w dobrym stanie . . .	„	2 „	80 „

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Kiweluk w. r.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 9. kwietnia 1913.

Treść: (Nr. 26—40). 26. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Targanica na pobór opłat gminnych od trunków. — 27. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Delatyn na pobór opłat gminnych od trunków. — 28. Obwieszczenie w sprawie meldowania obcych w miejscowościach Samborek, Skawina, Kopanka, Borek szlachecki, Zelczyna, Ochodza, Facimiech i Pozowice. — 29. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Bursztyn na pobór opłat gminnych od trunków. — 30. Obwieszczenie dotyczące uzupełnienia listy znawców do ocenienia przedmiotów, mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych. — 31. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Alwernia na pobór opłat gminnych od trunków. — 32. Obwieszczenie o przeniesieniu siedziby urzędowej powiatowej Inspekcyi leśnej ze Sokala do Rawy ruskiej. — 33. Obwieszczenie w sprawie meldowania obcych w Gorliczynie. — 34. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Zaleszczykach. — 35. Obwieszczenie o zmianie terminu do przedkładania fasyi do podatku osobisto-dochodowego. — 36. Obwieszczenie o ustanowieniu komisyi egzaminacyjnej dla operatorów do obsługiwania aparatów kinematograficznych i mianowaniu komisarza. — 37. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Przemyślu. — 38. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Sanoku. — 39. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Kołomyi. — 40. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Jarosławiu.

Nr. 26.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. lutego 1913 L. 10.651/13, w przedmiocie zezwolenia gminie Targanica powiat Wadowice, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Targanica pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K.

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Targanica.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 27.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. lutego 1913 L. 3404, w przedmiocie zezwolenia gminie Delatyn powiat Nadwórna na dalszy pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Delatyn na dalszy pobór dotychczas na podstawie rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia 6. marca 1911 L. 2845 pobieranych opłat gminnych od trunków do końca roku 1915 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, a mianowicie:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K;

2. od jednego hektolitra śliwowicy i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa do końca r. 1914 po 3 (trzy) K., jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków, zaś w r. 1915 po 2 (dwie) K od hektolitra;

4. od jednego hektolitra miodu po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Delatyn.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 28.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. lutego 1913 L. 3885/pr., którem na mocy § 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Samborek, Skawina, Kopanka, Borek Szlachecki, Zelczyna, Ochodza, Facimiech i Pozowice powiatu Podgórskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888, Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają się stosować także do miejscowości: Samborek, Skawina, Kopanka, Borek Szlachecki, Zelczyna, Ochodza, Facimiech i Pozowice powiatu Podgórskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

We Lwowie, dnia 26. lutego 1913.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. lutego 1913 L. 24.999, w przedmiocie zezwolenia gminie Bursztyn powiat Rohatyn na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Bursztyn pobierać pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych i miodu do końca roku 1918 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 6 (sześć) K.

II. od piwa do końca roku 1918 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków;

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1918 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Bursztyn.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 30.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. wyższego Sądu krajowego we Lwowie z 21. stycznia 1913, l. Prez. $\frac{396}{5. Z. 13}$ celem uzupełnienia listy znawców do ocenienia przedmiotów, mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych i do oznaczenia wynagrodzeń za wywłaszczenie praw wodnych.

C. k wyższy Sąd krajowy we Lwowie wpisuje dodatkowo na wniosek c. k. Namiestnictwa z 31. grudnia 1912 L IX. a. 538/40 na ustaloną uchwałą z 24. grudnia 1912, Prez. 37.829/12 listę znawców na rok 1913.

1 Do ocenienia przedmiotów i gruntów, mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych Henryka Feila, c. k. zarządcę salinarnego w Kosowie, zaś

2. do wywłaszczenia praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek Jana Cieślikowskiego, emerytowanego c. k. starszego radcę budownictwa we Lwowie.

Natomiast wykreśla się z powyższej listy zmarłego w międzyczasie znawcę, do ocenienia gruntów wywłaszczonych pod kolej, Franciszka Markeza, zarządcę dóbr w Jasioniowie górnym, powiatu Kosowskiego.

Nr. 31.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. lutego 1913 L. 17.248/13, w przedmiocie zezwolenia gminie Alwernia powiat Chrzanów na dalszy pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Alwernia na dalszy pobór, dotychczas na podstawie ustawy z dnia 18. marca 1906 Dz. u. kr. Nr. 62 pobieranych opłat gminnych od trunków do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u kr. Nr. 231, a mianowicie:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu. ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Alwernia.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 32.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 6. marca 1913 L. XVI. b. 99 o przeniesieniu siedziby urzędowej powiatowej Inspekcyi leśnej ze Sokala do Rawy ruskiej.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 3. maja 1911 L. $\frac{50.154}{2394}$/1910 zarządza c. k. Namiestnictwo przeniesienie siedziby urzędowej c. k. powiatowej Inspekcyi leśnej ze Sokala do Rawy ruskiej.

W skład c. k. Inspekcyi leśnej w Rawie ruskiej wchodzą powiaty polityczne Rawa ruska, Sokal i Cieszanów.

Lwów, dnia 6. marca 1913.

Nr. 33.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 11. marca 1913 L. 4127/pr., którem na mocy § 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Gorliczyna powiatu Przeworskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u kr. Nr. 29 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Gorliczyna powiatu Przeworskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Lwów, dnia 11. marca 1913.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 34.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. marca 1913 L. 35.136, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Zaleszczykach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Zaleszczykach dla dorosłych na 1 K 70 h a dla dzieci do lat 7 na 85 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 35.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 19. lutego 1913 L. 20.599, o zmianie terminu do przedkładania władzom podatkowym fasyj do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1913.

Wskutek reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 13. lutego 1913 l. 10.933 zmienia krajowa Dyrekcya skarbu wyznaczony w obwieszczeniu z dnia 28. grudnia 1912 l. 8302/pr. termin do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1913, wyznaczając go na czas od 1. do 31. marca 1913.

Lwów, dnia 19. lutego 1913.

Nr. 36.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 13. marca 1913 L. II. $\frac{65}{8}$/9 o ustanowieniu komisyi egzaminacyjnej dla operatorów do obsługiwania aparatów kinematograficzno-projekcyjnych i mianowaniu komisarza do badania tych aparatów.

Na zasadzie postanowień § 11 rozp. min. z 18. września 1912 Dz. u. p. Nr. 191 co do urządzania publicznych przedstawień kinematograficznych i dodatku A. do tego rozporządzenia wydaję dla Królestwa Galicyi następujące przepisy wykonawcze:

§ 1.

Dla egzaminów dla operatorów do obsługiwania aparatów kinematograficzno-projekcyjnych (§ 11 rozp.) ustanawia się dla Galicyi komisyę egzaminacyjną przy c. k. Namiestnictwie we Lwowie.

§ 2.

Komisya ta składać się będzie z trzech członków, mianowicie: c. k. Radcy Namiestnictwa Wojciecha Wenza, względnie jego zastępcy c. k. Starosty Zygmunta Kretschmera, c. k. profesora politechniki Romana Dzieślewskiego i c. k. starszego inżyniera Karola Kisseli, względnie ich zastępców c. k. inżynierów Maryana Kuczyńskiego i Zygmunta Boberskiego.

§ 3.

Tytułem taksy egzaminacyjnej ustanawia się kwotę dwadzieścia cztery (24) koron, oprócz należytości za użycie lokalu, aparatu i prądu elektrycznego, którą osobno uiścić należy.

§ 4.

Prośby o przypuszczenie do egzaminu wnoszone być mają pisemnie do c. k. Namiestnictwa we Lwowie i winny zawierać:

1. nazwisko, stan i adres mieszkaniowy kandydata,
2. dzień i rok urodzenia i gminę przynależności wymienionego,
3. podanie, gdzie kandydat w ostatnich trzech latach przebywał i czem się w tym czasie trudnił.

Do podania należy dołączyć:

1. metrykę urodzenia,
2. dowód przynajmniej sześciomiesięcznego zatrudnienia przy aparacie projekcyjnym pod dozorem uprawnionego operatora,
3. dowód wymaganej moralnej nieskazitelności przez świadectwo służbowe lub urzędowe świadectwo moralności,
4. dowód fizycznego uzdolnienia przez świadectwo lekarza urzędowego i
5. taksę egzaminacyjną (§ 3).

§ 5.

Dla badania aparatów używanych do przedstawienia obrazów kinematograficznych (Dodatek A. rozp. min.) ustanawia się komisarzem dla Galicyi c. k. starszego inżyniera Karola Kisselę we Lwowie, zaś jego zastępcą c. k. inżyniera Maryana Kuczyńskiego we Lwowie.

§ 6.

W celu dokonania badania aparatów projekcyjnych winny strony zgłaszać się w c. k. Namiestnictwie Depart. X. c.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 37.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. lutego 1913 L. 35.135, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślu.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślu dla dorosłych na 2 K 24 h. a dla dzieci do lat 7 na 1 K 12 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 38.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. marca 1913 L. 35.132 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Sanoku.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Sanoku dla dorosłych na 1 K 76 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 88 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 r.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r

Nr. 39.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z. dnia 5. marca 1913 L. 35.134 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Kołomyi.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Kołomyi dla dorosłych na 1 K 68 h a dla dzieci do lat 7 na 84 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 40.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. marca 1913 L. 35.133, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Jarosławiu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jarosławiu dla dorosłych na 1 K 84 h a dla dzieci do lat 7 na 92 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1913 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 10. kwietnia 1913.

Treść: Nr. 41. Obwieszczenie w sprawie okręgów i składu komisyj licencyonujących buhaje w r. 1913—15.

Nr. 41.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 28. stycznia 1913 L. 190.721/12, którem po myśli ustępu drugiego przepisów wykonawczych do § 4 ustawy z dnia 20. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 51, ogłoszonych obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 2. sierpnia 1894 L. 58.567 Dz. u. kr. Nr. 72, podaje się do publicznej wiadomości okręgi i skład Komisyj licencyonujących buhaje w r. 1913—15.

We Lwowie, dnia 28. stycznia 1913.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Tadeusz Pilat w. r.

Okręgi i skład Komisyj licencyo-

I. Okręg c. k. krakowskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Biała	1. Powiat sądowy Biała	Wincenty Zwilling, wł. dóbr w Harmężach, p. Oświęcim	Gustaw Krzemień, dzierż. d. w Jawiszowicach
	2. " " Kęty	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Wiktor Dołkowski, dzierż. d. w Kańczudze, p. Kęty
	3. " " Oświęcim	Wincenty Zwilling, wł. dóbr w Harmężach, p. Oświęcim	Teofil Wysocki, wł. d. Polanka wielka, p. Oświęcim
2. Bochnia	4. " " Bochnia	Michał hr. Rostworowski, wł. dóbr Ostrów szlachecki, p. Gawłów nowy	Witołd Jasiński, wł. dóbr Bieńkowice, p. Ujście Solne
	5. " " Niepołomice	Jan Wykowski, dz. dóbr Łężkowice, p. Chełm	Roman Włodek, wł. dóbr Dąbrowica, p. Chrostowa
	6. " " Wiśnicz	Dr. Klemens Rutowski, wł. d. Łąkta górna, p. Rzegocina	Zygmunt Raebenbauer, wł. dóbr w Kobylcu, p. Łapanów
3. Brzesko	7. " " Brzesko	Dr. Kazimierz Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, p. Brzesko	Józef Łasiński, wł. dóbr Przyborów, p. Szczepanów
	8. " " Radłów	j. w.	j. w.

nujących buhaje w roku 1913.

Towarzystwa rolniczego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Ludwik Dobija, wł. realn. w Rybarzowicach. p. Łodygowice	Tomasz Grygierzec, wł. realn. w Bestwinie	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Stanisław Kostka, naucz. szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty
Karol Hämpel, wł. dóbr w Malcu, p. Kęty	Franciszek Wiśniewski, wł. realności w Czańcu, p. Kęty	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężach	j. w.
Antoni Śmieszek, wł. dóbr w Oświęcimiu	Józef Ledwoń, wł. realn. w Babicach, p. Oświęcim	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Ludwik Turakiewicz, sekretarz Tow. rolniczego w Kętach
Dymitr Marko, c. k. weterynarz powiat. w Bochni	Jan Kasprzyk, gosp. w Stanisławicach, p. Bochnia	Władysław Siemieński, sekretarz Tow. roln. w Bochni	Mieczysław Ruebenbauer, właśc. dóbr Proszówki, p. Bochnia
j. w.	Kasper Kościółek, Dąbrowa, p. Brzezie	j. w.	Józef Stroner, zarz. dóbr Staniątki, p. Podłoże
j. w.	Józef Ożegalski, wł. dóbr Kamionna, p. Rzegocina	j. w.	Antoni Popiel. wł. dóbr w Zbydniowie, p. Łapanów
Wiktor Bętkowski, wł. realn. w Słotwinie	Juliusz Kuhn, wł. d. Mokrzyska. poczta Słotwina	Reinhard Link, dyr. dóbr w Okocimie	Jan Stec, gospodarz w Brzezowcu, p. Słotwina
Edward Maurizio, dzierż. d. w Strzelcach wielkich, p. Szczurowa	Michał Podczaszyński, zarz. dóbr w Radłowie	Aleksander Kępiński, wł. d. Szczurowa	Karol Scherautz, leśniczy w Wał. Rudzie, p. Radłów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	9. Powiat sądowy Wojnicz	Dr. Kazimierz Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, poczta Brzesko	Józef Łasiński. wł. dóbr Przyborów, p. Szczepanów
	10. „ „ Zakliczyn	j. w.	j. w.
4. Chrzanów	11. „ polityczny Chrzanów i Jaworzno	Stanisław Krokowski, adm. dóbr w Pogorzycach, p. Chrzanów	Franciszek Olas, wł. realności w Żbiku, p. Krzeszowice
5. Dąbrowa	12. „ „ Dąbrowa	Włodzimierz Chiolski. weter. pow. w Dąbrowie	Piotr Marchwicki, nacz. gm. w Laskówce delastowskiej, p. Szczucin
	13. „ „ Żabno	Jan Bzowski, właśc. dóbr w Borusowej, p. Gręboszów	Marcin Krzciuk, naczelnik gm. w Sikorzycach, p. Wietrzychowice
6. Gorlice	14. Północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Biecz, Biesna, Bieśnik, Binarowa, Bugaj, Bystra, Dominikowce, Glinik maryampolski, Głęboka, Gorlice, Grudna kępska, Klęczany, Kobylanka, Kołkówka, Korczyna, Kryg, Kwiatonowice, Libusza, Lipinki, Łużna, Moszczenica, Mszanka, Olszyny, Pogorzyna, Racławice, Ropica polska, Rozenbark, Rzepiennik biskupi, Rzepiennik marciszewski, Rzepiennik strzyżewski, Rzepiennik suchy, Sękowa, Siary, Sietnica, Sokół, Staszkówka, Stróżówka, Strzeszyn, Szalowa, Szymbark, Turza, Wójtowa, Wola łużańska i Zagórzany)	Stanisław Harlender, insp. rolniczy w Gorlicach	Ks. Jan Wałęcki. proboszcz rz. kat. w Libuszy, p. Biecz

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Każdorazowy weter. miejski w Wojniczu	Jan Bienaś, gosp. w Łakanowicach. p. Wojnicz	Kazimierz Wajdowicz, właśc. realn. w Wojniczu	Adam Michałek, gosp. w Sufczynie, p. Dębno
Józef Stachoń, wł. d. Rostoka. p. Zakliczyn	Józef Budzyn. nacz. gm. Kończyska p. Zakliczyn	Antoni Florkowski, nacz. gm. w Zawadzie lanckorońskiej, p. Zakliczyn	Wawrzyniec Łuka gosp. w Lusławicach. p. Zakliczyn
Michał Ochnicz, c. k. weterynarz powiat. w Chrzanowie	Józef Datoń, dzierż. dobr w Bolęcinie, p. Trzebinia	Melchior Kowalski. w Kwaczac, p. Babice koło Alwerni	Józef Ciuba. gosp. w Babicach koło Alwerni
Antoni Łysik, nacz. gm. w Bolesławiu	Jan Bania. nacz. gm. Smęgorzów	Szymon Glic, rolnik w Łęce szczucińskiej, p. Szczucin	Jan Szałaśny, rolnik w Radgoszczy
Feliks Musiał. rolnik w Niecieczy, p. Żabno	Walenty Pociaszek. rolnik w Żabnie	Jan Gil, nacz. gm. w Hubynicach, p. Gręboszów	Stanisław Mandziara, rolnik w Miechowicach wielkich, p. Wietrzychowice
Erazm Łoziński. lustr. gmin. w Gorlicach	Eugeniusz Oczkowski wł. dóbr w Głębokiej. p. Biecz	Jan Nowak, weter. pow. w Gorlicach	Adam Wesołowski w Nowodworzu, p. Gorlice

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	15. Południowy, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Banice, Bartne, Bednarka, Bielanka, Blechnarka, Bodaki, Czarne, Długie, Gładyszów, Hańcowa, Jasionka, Klimkówka, Konieczna, Krywa, Konkuwa, Kwiatoń, Leszczyny, Lipna, Łosie, Ług, Małastów, Męcina mała, Męcina wielka, Nieznajowa, Nowica, Pętna, Przegocina, Przysłup. Pstrążne, Radocyna, Regetów niżny. Regetów wyżny, Ropa, Ropica ruska, Ropki, Rozdziele, Rychwałd, Skwirtne, Smerekowiec, Uście ruskie. Wapienne, Wirchne, Wołowiec, Wysowa, Zdynia)	Wincenty Byszewski, wł. dóbr w Lipinkach	Stanisław Harlender, insp. rolniczy w Gorlicach
7. Grybów	16. Powiat sądowy Ciężkowice	Wincenty Śmiałowski, wł. d. w Chodorowej, p. Grybów	Jan Mączyński, wł. dóbr w Siedliskach, p. Bobowa
	17. „ „ Grybów	j. w.	j. w.
8. Jasło	18. „ polityczny Jasło	Kazimierz Piliński, wł. dóbr w Tarnowcu, p. loco	Józef Przyłęcki, wł. dóbr w Łubnie szlacheckiem, p. Żmigród
	19. „ sądowy Frysztak	Witold Wiszniewski, dzierż. d. w Biezdziatce, p. Kołaczyce	Stanisław Wasilewski, wł. d. w Markuszowej, p. Wiśniowa
9. Kolbuszowa	20. „ autonomiczny Kolbuszowa	Roman Serednicki, sekr. Rady powiat. w Kolbuszowej	Adam Straub, rolnik w Lipnicy, poczta Dzikowiec
10. Kraków	21. „ „ Kraków	Dr. Mieczysław Pankowski, insp. hodowl. tow. rolnicz. w Krakowie	Józef Cieślewicz, dz. dóbr w Wadowie, p. Pleszów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Erazm Łoziński, lustrator gminny w Gorlicach	Stanisław Dolski zarz. lasów w Gładyszowie	Jan Nowak, c. k. wet. pow. w Gorlicach	Karol Wężyk, zarz. lasów Uście ruskie, p. loco
Antoni Długoszowski, wł. d. w Lipnicy dolnej, poczta loco	Antoni Śliwa, gosp. w Bruśniku poczta Ciężkowice	Józef Wedrychowski, c. k. weter. powiat. w Grybowie	Kazimierz Kiełbasa, rolnik w Siółkowej, p. Grybów
Ks. Teofil Karczmarczyk, prob. gr. kat. w Binczarowej, p. Grybów	Franciszek Stelmach, gospodarz w Białej wyżnej, p. Grybów	j. w.	j. w.
Stanisław Włodek, wł. d. w Przysiekach, p. Trzcinica	Wojciech Bal, wł. folw. w Samoklęskach, p. Żmigród	Jan Rogawski, wł. dóbr Olpiny, p. loco	Maryan Rylski, wł. dóbr w Lipnicy dolnej
Tomasz Świerada, wł. realn. w Wojaszówce, p. Łaczki	Jan Bielański, dz. dóbr Zimnawoda, p. Tarnowiec	Tomasz Czernicki, rolnik w Lubli, p. Frysztak	Jan Kos, rolnik w Lubli, p. Frysztak
Gabryel Jarosz, roln. w Kupnie, p. Kolbuszowa	Maciej Gorzelany, rolnik w Kolbuszowej górnej, p. Kolbuszowa	Józef Sądej, nacz. gm. w Mazurach, p. Raniżów	Jan Piechota, nacz. gm. w Trzczówce, p. loco
Józef Serczyk, nacz. gm. w Toniach, p. Zielonki	Jan Jarzyna, wł. realności w Bosutowie, p. Boleń	Jan Grzimek, dzierż. dóbr w Luboczy, p. Pleszów	Antoni Cybulski, dz. dóbr Grębałów, p. Kocmyrzów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
11. Krosno	22. Powiat sądowy Dukla	Jan Gorayski, wł. dóbr w Szebniach, p. Moderówka	Stanisław hr. Bobrowski, wł. dóbr. Długie, p. Jedlicze
	23. „ „ Krosno	j. w.	j. w.
12. Limanowa	24. Północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Jodłownik, Wilkowisko, Stróża, Góra św. Jana, Janowice, Szczyrzyce, Krasne, Słupia, Mstów, Rzeki, Kostrza-Ryje, Skrzydlna, Wola skrzydlańska, Przenosza, Szyk i Pogorzany)	Feliks Sandoz, kraj. instr. hodow. w Soboniowicach, poczta Wieliczka	Jan Żochowski, wł. dóbr w Laskowej, p. Limanowa
	25. Południowy, (obejmujący wszystkie gminy i obszary dworskie autonomicznego powiatu limanowskiego z wyłączeniem gmin i obszarów dworskich, należących do okręgu północnego)	Stefan Boguszewski, insp. hod. w Krakowie	Władysław Walter, wł. dóbr w Świdniku, p. Łukowica
13. Mielec	26. Wschodni mielecki, (obejmujący część powiatu na wschód od Wisłoki)	Stefan Węgleński, zarz. dóbr w Chorzelowie	Tadeusz Stachowicz rządca dóbr w Przecławiu
	27. Zachodni czermiński, (obejmujący część powiatu na zachód od Wisłoki)	j. w.	j. w.
14. Myślenice	28. Powiat autonomiczny Myślenice	Wincenty Schmidt, wł. dóbr w Krzywaczce, p. Izdebnik	Mieczysław Skoda, nadleśniczy w Stróżach, p. Myślenice
15. Nisko	29. Powiat sądowy Nisko	Ks. Paweł Malinowski, rz. kat. prob. w Kamieniu, p. loco	Franciszek Roliński, wł. realn. w Jeżowej, p. loco
	30. „ „ Ulanów	Ludwik Ostrychański, kont. dóbr w Rudniku nad Sanem	Mieczysław Waldek, adm. dóbr w Pysznicy, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Edward Świderski, sekr. Rady powiat. w Krośnie	Aleksander Obłaza, nacz. gminy w Dukli	Feliks Sokulski, dz. d. Cergowa, p. Dukla	Jędrzej Karczmarski, gospod. w Teodorówce, p. Dukla
j. w.	Jan Chądzyński, przełożony obszaru dworsk. w Potoku, p. Jedlicze	Jan Nawrocki, rolnik w Odrzykoniu, p. Krosno	Franciszek Szubra, gosp. w Suchodole, p. Krosno
Maryan Fink, wł. dóbr w Komornikach, p. Dąbie	Aleksander Dydyński, wł. d. w Słupiu, p. Jodłownik	Jan Drożdż, rolnik w Jodłowniku	Jędrzej Węgrzyn, rolnik w Górze św. Jana, p. Szczyrzyce
j. w.	Józef Franczyk, wł. realn. w Zbłudzy, p. Kamienica		Franciszek Marek, rolnik w Dobrej
Władysław Trzecieski, wł. d. w Zdakowie, p. Gawłuszowice	Tomasz Kłoda, nacz. gminy Jaślany, p. Padew	Gustaw Szaszkiewicz, wł. d. w Rzemieniu, p. Rzochów	Ludwik Ulrych, wł. realn. w Maliniu, p. Chorzelów
Jan Rządzki, właśc. realn. w Rzędzianowicach, p. Mielec	Jakób Wlacek, nacz. gminy Borowa, p. loco	Jan Artwiński, wł. dóbr w Kliszowie, p. Gawłuszowice	Piotr Budzyński, dzierż. dóbr w Partyniu, p. Radomyśl
Józef Stolaski, b. m. Jordanowa	Andrzej Zbrożek, p. instr. roln. w Myślenicach	Jan Dunin Brzeziński w Osieczanach, p. Myślenice	Piotr Kula, rolnik w Górnej wsi, p. Myślenice
Ludwik Ostrychański, kontr. dóbr w Rudnikach nad Sanem	Józef Stelmach, nacz. gminy w Nisku	Jan Masior, insp. roln. w Tarnobrzegu	Sebastyan Drzymała, wł. realn. w Jerzowem, p. loco
Henryk Chochorowski, gospod. w Pysznicy	Jan Szostak, nacz. gm. Bieliniec, p. Ulanów	j. w.	Wojciech Kapuściński, wł. gruntu w Pysznicy, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
16. Nowy Sącz	31. Powiat sądowy Nowy Sącz	Jan Skąpski, dz. d. Brzeżna, p. Nowy Sącz	Feliks Berski, wł. fol. Gorzków, pow. Nowy Sącz
	32. Powiaty sądowe Stary Sącz i Muszyna	Roman Reklewski, wł. d. w Rogach, p. Podegrodzie	Jan Skąpski, dz. d. Brzeżna, p. Nowy Sącz
17. Nowy Targ	33. Powiat autonomiczny Nowy Targ	Aleksander Lgocki, wiceprezes Rady powiatowej w Nowym Targu	Stanisław Drohojowski, wł. d. w Czorsztynie
18. Pilzno	34. „ sądowy Pilzno	Józef Frenkel, wł. dóbr w Machowej, p. Pilzno	Tadeusz Borecki, kier. kraj. szkoły roln. zim. w Dulczówce, p. Pilzno
	35. „ „ Brzostek	j. w.	Franciszek Kamiński, sekr. okr. Tow. roln. w Pilźnie
19. Ropczyce	36. „ „ Ropczyce	Tadeusz Skołuba, wł. d. w Łubzinie, p. Ropczyce	Wojciech Biela, gospodarz w Ostrowie, p. Ropczyce
	37. „ „ Dębica	Karol Hruby, dzierżawca dóbr w Pustyni, p. Dębica	Józef Wawreczka, dz. d. Gumniska, p. Dębica
20. Rzeszów	38. Powiaty sądowe Rzeszów i Głogów	Jan Gumiński, wł. dóbr w Zalesiu p. Rzeszów	Wincenty Turowski, dyrektor dóbr Boguchwała
	39. Powiat sądowy Tyczyn	Piotr Łastowiecki, wł. d. w Hadlem, p. Jawornik polski	Jan Skuciński, c. k. st. weterynarz pow. w Rzeszowie
	40. „ „ Strzyżów	Dr. Ignacy Wałkowicki, wł. dóbr w Strzyżowie	Witold hr. Łoś, wł. dóbr w Żyrnowie, p. Luteza
21. Tarnobrzeg	41. „ „ Rozwadów	Zbigniew Horodyński, wł. d. w Zbydniowie, p. loco	Wincenty Mączko w Zaleszanach, p. Zbydniów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Stanisław Potoczek, wł. gruntu w Rdziostowie, p. Nowy Sącz	Rudolf Przykopa, c. k. weter. pow. w Nowym Sączu	Oskar Sittauer, kier. zim szkoły roln. w Chełmcu, p. Nowy Sącz.	Franciszek Kopaczyński, sekr. okr. Tow. roln. w Nowym Sączu
Krystyn Stubr, wet. m. Nowy Sącz	Jan Faron, właśc. gruntu w Maszkowicach, p. Łącko	j. w.	j. w.
Wawrzyniec Ptaś, wł. gosp. w Nowym Targu	Konstanty Dziewolski, wł. d. w Krościenku	Jan Pietraszkiewicz, sekr. Rady powiat. w Nowym Targu	Józef Grabowski, sekretarz Tow. roln. w Nowym Targu
Kazimierz Czerwiec, roln. w Róży, p. Zassów	Jędrzej Trejan, roln. w Lubczy. p. Jodłowa	Piotr Kleszcz, rolnik w Wiewiórce, p. Zassów	Franciszek Kamiński, sekr. okręg. Tow. roln. w Pilznie
Andrzej Tułecki, wł. realn. w Brzostku	Józef Nawracaj, gospodarz w Przeczycy, p. Brzostek	Jan Warzecha, gosp. w Jodłowej, p. loco	Józef Korasadowicz, rolnik w Siedliskach, p. Brzostek
Tomasz Dyło, rolnik w Borku wielkim, p. Sędziszów	Floryan Daniel, gospodarz w Przedmieściu sędziszow., p. Sędziszów	Wojciech Bursztyn, przemysł. w Ropczycach	Jakób Andreasik „Ciernik", rolnik w Brzezinach, p. Wielopole skrż.
Michał Jedynak, wł. realn. w Paszczynie, p. Dębica		Józef Chmielowski. dzierż. dóbr w Sepnicy, p. Dębica	Józef Gawle, gospodarz w Grabinach
Jan Mazaraki, dz. dóbr w Krasnem, p. Starzów	Stanisław Smagała, wł. gruntu w Trzcianie k. Rzeszowa	Jan Bieniaszewski, wł. d. w Wysokiej, p. Głogów	Jan Mglej, weter. m. w Rzeszowie
Mieczysław Nowak, wł. d. w Błażowej	Andrzej Pluta, gosp. w Szklarach	Feliks Neustein, rolnik w Hucisku, p. Jawornik polski	Tomasz Filip, roln. w Borku starym, p. Tyczyn
Teofil Drzewicki, wł. dóbr w Niebylcu, p. loco	Wincenty Tęczar, gosp. w Godowej, p. Strzyżów	Tadeusz Sroczyński, c. k. weterynarz w Strzyżowie	Marcin Dziadek, rolnik w Dobrzechowie
Stefan Janowicz, st. weter. pow. w Tarnobrzegu	Stanisław Kołodziej, wł. realn. w Woli rzeczyckiej, p. Radomyśl	Jan Masior, pow. insp. roln. w Tarnobrzegu	Adam Zieliński, w Majdanie zbyd., p. Zbydniów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	42. Powiat sądowy Tarnobrzeg	Seweryn Dolański, wł. d. w Grębowie, p. loco	Adam Grzywacz, gosp. w Gorzycach, p. loco
22. Tarnów	43. „ „ Tarnów	Karol br. Lewartowski, dzierż. dóbr w Wierzchosławicach, p. Bogumiłowice	Stanisław Michalik, gosp. w Łęgu ad Partyń, p. Żabno
	44. „ „ Tuchów	Bolesław Bossowski, wł. d. w Bistuszowej, p. Ryglice	Stanisław Florek, wł. gr. w Gromniku
23 Wadowice	45. Andrychów-Kalwarya, (obejmujący gminy na południe od gościńca rządowego prowadzącego z Kalwaryi do Andrychowa, tudzież na północ od tego gościńca ale przy samym gościńcu położone)	Franciszek Dziobek, rolnik w Zygodowicach, p. Ryczów dw.	Antoni Szczerbowski, wł. d. w Frydrychowicach, p. Wadowice
	46. Wadowice-Zator, (obejmujący gminy na północ od powyższego gościńca położone z wyjątkiem gmin do gościńca przytykających)	j. w.	j. w.
24. Wieliczka	47. Powiat polityczny Wieliczka	Adam Fink. wł. d. w Krakowie, Wolska 23.	Paweł Walencinowicz, właśc. dóbr w Bojańczycach. p. Dąbie k. Dobczyc
	48. „ „ Podgórze	Józef Śliwiński, wł. d. w Kossocicach, p. Podgórze	Stanisław Podlewski, wł. d. w Gaju, p. Mogilany
25. Żywiec	49. Powiat autonomiczny Żywiec	Stanisław Kostka, naucz. kraj. niższej szkoły roln. w Kobiernicach. p. Kęty	Józef Studencki, wł. realn. w Żywcu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Stefan Janowicz, st. weter. pow. w Tarnobrzegu	Jan Frankiewicz, wł. realn. w Miechocinie, p. loco	Jan Masior, p. insp. roln. w Tarnobrzegu	Jan Kaczak, Kaczaki ad Dąbrowica, p. Chmielów
Władysław Przybyłkiewicz, sekr. Wydziału pow. w Tarnowie	Jan Mężyk, wł. gr. w Łęgu ad Partyn, p. Żabno	Ignacy Modelski, dzierż. d. w Skrzyszowie, p. Tarnów	Jan Potyrało, gosp. w Krzyżu, p. Tarnów
Jan Wańtuch, gosp. w Burzynie, p. Tuchów	Jan Cieśla, wł. realn. w Brzozowej, p. Gromnik	Dominik Kwiatkowski, wł. d. w Mesznie szlach., p. Tuchów	Józef Zaworski w Bistuszowej, p. Ryglice
Jan Janosz, gosp. grunt. w Targanicy, p. Andrychów	Franciszek Górkiewicz, gosp. w Głębowicach, p. Polanka wielka	Antoni Chrapkiewicz, gosp. w Targanicy, p. Andrychów	Rudolf Fuchs, dzierżawca dóbr w Jastrzębiu, p. Lanckorona
Jan Świerguła, gospodarz gr. w Laskowej, p. Zator	Jakób Szwed, gosp. w Ryczowie	Jan Nidecki, nacz. gminy w Radoczy, p. Wadowice	Franciszek Wenda, gosp. w Tłuczani, p. Brzeźnica
Jan Kania, nacz. gm. w Bieńkowicach, p. Klasno	Zdzisław Brzeziński, wł. d. Łazany, p. Gdów	Maryan Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie k. Dobczyc	Jan Skoda, rządca d. w Jawczycach, p. Gdów
Wawrzyniec Radziszewski, gosp. w Radziszowie	Adam Mrozowicki, wł. d. w Korabnikach, p. Skawina	Władysław Kwieciński, dyrektor Spółki rolniczej w Skawinie	Adam Rudolfi, dzierżawca d. w Borku szlacheckim, p. Skawina
Maryan Stachurski, c. k. wet. powiat. w Żywcu	Jan Ziemiencki, sekr. Tow. roln. w Żywcu	Władysław Kępiński, wł. d. w Moszczanicy, p. Żywiec	Józef Barcik, gosp. w Rychwałdzie

II. Okręg c. k. galicyjskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Bóbrka	1. Powiat sądowy Bóbrka wraz z gminą i obsz. dw. w Juszkowcach	Alfred Mały, właśc. dóbr w Wołowem, p. Bóbrka	Stanisław Zwolski, wł. dóbr w Bryńcach, poczta Wybranówka
	2. Powiat sądowy Chodorów wraz z gminami i obsz. dw. w Bąkowcach, Berteszowie, Lubeszce, Repechowie, Trybuchowcach i Żabokrukach	Adam Ożarowski, rządca dóbr w Ostrowie, p. Borynicze	Leopold Korzenny, dzierż. dóbr w Brzozdowcach
2. Bohorodczany	3. Powiat sądowy Bohorodczany	Ks. Stefan Komaszyński, gr. kat. prob., Łysiec	Jan Marzewski, nacz. gm. Łysiec
	4. „ „ Sołotwina	Ks. Makary Krzeczkowski, gr. kat. prob. w Rosulnej	Edward Schuppik, zarz. lasów Zarzecze, p. Sołotwina
3. Borszczów	5. „ „ Borszczów	Maryan Bogdanowicz, dzierż. dóbr w Dobranówce, p. Jezierzany	Gustaw Scholz, dz d. w Jezierzanach k. Czortkowa
	6. „ „ Mielnica	Karol Henisch, wł. dóbr w Kudryńcach, p. loco	Felicyan Sochanik, dyr. d. w Mielnicy
4. Brody	7. „ „ Brody	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	Ks. Józef Cegielski, proboszcz obrz. gr. w Hołoskowicach, p. Brody
	8. „ „ Łopatyn	Stanisław hr. Sokolnicki, wł. d. w Rozalinie, p. Ohladów	Adam Karniewski, wł. dóbr Brandesówka ad Zawidcza, p. Szczurowice
	9. „ „ Założce	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	Józef Wojciechowski, dzierż. stawów w Założcach

Towarzystwa gospodarskiego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Dmytro Dyki, rolnik w Berteszowie, p. Strzeliska nowe	Adam Koppe, właśc. realn. w Ernsdorfie, p. Bóbrka	Adolf Gajewski, rządca dóbr w Romanowie	Jan Rotter, rząd. d. w Chlebowicach wielkich
Michał Jankowski, dz. dóbr w Ottyniowcach	Hryń Czad, rolnik w Horodyszczu królewskiem, p. Chodorów	Józef Walisch, pełn. dóbr w Hrankach, p. Brzozdowce	Dominik Cybruch, wł. realn. w Hrankach, p. Brzozdowce
Fedor Sawczyn, gosp. w Bohorodczanach starych	Jakób Dech, gosp. w Horocholinie	Tadeusz Szczepański, likwid. pow. Kasy oszczęd. w Bohorodczanach	Franciszek Chołyński, wł. realn. Grabowice, p. loco
Ks. Grzegorz Procyk, prob. gr. kat. w Manasterzanach, p. Sołotwina	Iwan Matluk, roln. w Żurakach	Oskar Hofmokl, weterynarz miejski w Stanisławowie	Karol Groegier, dyr. dóbr w Sołotwinie
Zygmunt Kęściszewski, dyrektor dóbr w Bilczu złotem	Ks. Eug. Dudkiewicz, gr. kat. prob. w Szyszkowcach	Stefan Kotarski, dyr. dóbr w Wysuczce	Maryan Gamski, dz. d. w Adamówce, p. Jezierzany
Stanisław Zajączkowski, weter. m. w Borszczowie	Hryć Feszczuk, roln. w Sapahowie	Stanisław Skowroński, dz. d. Kudryńce	Józef Sielski, dz. d. Duninów, p. Mielnica
Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Ponikwa	Ks. Jan Mrzygłodowicz, prob. obrz. gr. kat. w Ditkowcach, p. Załoźce	Ks. Jan Suchorowski, gr. kat. prob. w Koniuszkowie	Władysław Gniewosz, wł. d. w Kontach, p. Ożydów
Otokar Nowotny, leśn. w Zbrojach ad Stanisławczyk	Ks. Michał Gromadka, prob. gr. kat. w Laszkowie, p. Łopatyn	Ks. Manswet Majkut, gwardyan OO. Bernardynów w Lesznowie	Ks. Józef Zawisza, rzym. kat. prob. w Szczurowicach
Bolesław Miączyński, wł. dóbr w Palikrowcach, p. Podkamień	Ks. Teodozy Effinowicz, prob. obrz. gr. kat. w Popowcach, p. Podkamień	Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Brody	Damian Udrycki, wł. dóbr w Łukawcu, p. Pieniaki

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
5. Brzeżany	10. Powiat sądowy Brzeżany	Sylwester Maramorosz, wł. d. w Poruczynie, p. Buszcze	Kazimierz Antonowicz, leśniczy w Leśnikach, p. Brzeżany
	11. „ „ Kozowa	Włodzimierz Leszczyński, dzierż. dóbr w Kozówce, p. Kozowa	Zygmunt Bajewski, dzierż. d. w Wybudowie, p. Koniuchy
6. Brzozów	12. „ „ Brzozów	Mieczysław Urbański, wł. dóbr w Haczowie, p. loco	Antoni Kraiński, wł. d. w Jabłonce, p. Grabownica stara
	13. „ „ Dynów	Stefan Trzecieski, właśc. dóbr w Dynowie	Juliusz Nowakowski, dzierż. dóbr Bartkówka, p. Dynów
7. Buczacz	14. „ „ Buczacz	Jan Turkułł, dzierż. dóbr Znibrody, p. Jazłowiec	Stanisław Rudrof, wł. d. w Bobulińcach, p. Osowce
	15. „ „ Monasterzyska	Kniaź Stanisław Świdrygiełło-Świderski, wł. d. w Baryszu	Karol Jabłoński, nacz. gm. w Kowalówce
	16. „ „ Potok złoty	Mieczysław Ksawery Potocki, wł. dóbr w Kosmierzynie, p. Potok złoty	Tomasz Juhn, dzierż. dóbr w Sokołowie, p. Potok złoty
8. Cieszanów	17. „ „ Cieszanów	Zygmunt Dobrzyński, dzierżaw. dóbr w Cieszanowie	Hugo br. Wattman, wł. dóbr w Rudzie różanieckiej, p. loco
	18. „ „ Lubaczów	Tadeusz Zarzycki, agronom w Chotylubiu, p. Cieszanów	Gustaw Rupp, dzierż. dóbr w Załuży, p. Lubaczów
9. Czortków	19. „ autonomiczny Czortków	Ferdynand Respaldiża, właśc. dóbr w Bazarze, p. Jazłowiec	Tadeusz Szeliga Potocki, właśc. dóbr w Uhryniu, p. Czortków

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Franciszek Horumbek, rolnik w Litiatynie	Ks. Daniel Zarzycki, prob. gr. kat. w Augustówce, p. Koniuchy	Jan Sokulski, dzierżawca dóbr w Rohaczynie, p. Kurzany	Juliusz Wolfarth, wł. d. Kurzany
Jan Haupt, mechanik w Płańczy małej, p. Zborów	Piotr Grubiak, rolnik w Kosowej	Adolf Greis, dzierż. dóbr Plichów, p. Pomorzany	Tomasz Maramorosz, dzierż. d. w Olesinie, p. Kozowa
Mieczysław Dydyński, wł. d. w Dydni	Piotr Kwiatkowski, wł. folw. Rudawiec, p. Izdebki	Zdzisław Kwolewski, dzierż. dóbr w Trześniowie, p. Jasionów	Kazimierz Ostaszewski, wł. d. Turzepole, p. Jasionów
Franciszek Trzciński, wł. d. w Witryłowie, p. Dydnia	Lesław Kozłowski, wł. d. w Niewistce, p. loco	Walenty Błoński, gosp. w Hartach, p. Bachórz	Zbudowski, c. k. weter. pow. w Brzozowie
Leon Schimmer, c. k. wet. pow. w Buczaczu	Henryk Zdzański, wł. realn. w Trybuchowcach, p. Buczacz	Władysław Hofman, dz. d. w Browarach, p. Jazłowiec	Piotr Babiak, rolnik w Medwedowcach, p. Buczacz
Wacław Lipczyński, leśniczy w Buczaczu	Antoni Sowa, naczelnik gminy Barysz	Ulryk Garfunkel, wet. m. w Monasterzyskach	Jan Wozowczyk, wł. realn. w Hucie, p. Monasterzyska
Jan Pelich, przełoż. obsz. dw. w Koropcu	Dmytro Hołowecki, naczelnik gminy Skomorochy, p. Potok złoty	Aleksander Gniewosz, wł. dóbr, Potok złoty	Arnold Lurie, weter. m. w Buczaczu
Tomasz Tohan, abs. kursu roln. w Nowem Siole, p. Cieszanów	Wasyl Gach, wł. realn. w Gorajcu, p. Cieszanów	Tadeusz Zarzycki, agronom w Chotylubiu, p. Cieszanów	Marceli Jaworski, rządca dóbr w Gorojcu, p. Cieszanów
j. w.	Edward Müller, dz. dóbr w Dachnowie, p. Cieszanów	Władysław Koralewski, dz. d. w Zalesiu, p. Oleszyce	Erazm Dobrzyński, dz. d. w Starem Siole, p. Cieszanów
Roman Ochocki, wł. dóbr w Kalinowszczyźnie, p. Białobożnica	Teodor Łesków, gosp. w Kossowie	Józef Borowski, wł. realn. w Rydodubach, p. Białobóżnica	Leon Wierzbicki, wł. realn. w Słobudce druz., p. Dżuzyn

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
10. Dobromil	20. powiat sądowy Bircza	Stefan Janiszewski, wł. dóbr w Malawie, p. Lipa	Jan Janiszewski, wł. dóbr w Leszczawie dolnej, p. Bircza
	21. " " Dobromil	Aleksander Pragłowski, wł. d. w Komarowicach, p. Nowe miasto	Ksawery Jaruzelski, wł. d. w Sanoczanach, p. Nowe miasto
11. Dolina	22. " " Bolechów	Stanisław Schindler, zarz. lasów państ. w Taniawie, p. Bolechów	Stanisław Lenartowicz, zarz. lasów państw. w Polanicy, p. Bolechów
	23. " " Dolina	Dr. Stanisław Kotłowski, lek. w Dolinie	Michał Witowski, zarz. lasów państw. w Rachiniu, p. Dolina
	24. " " Rożniatów	Ks. Włodzim. Sojka, gr. kat. prob. w Ceniawie, p. Rożniatów	Emil br. Walisch, wł. realn. w Rożniatowie
12. Drohobycz	25. Powiat sądowy Drohobycz z wyłączeniem gminy i obszaru dworskiego w Schodnicy	Franciszek Bruch, zarządca lasów Gaje niżne, p. Gaje wyżne	Antoni Krysko, wł. d. Uniatycze, p. Drohobycz
	26. Powiat sądowy Medenice	Juliusz Frey, dzierż. dóbr w Oparach, p. Medenice	Rudolf Frey, dzierż. dóbr Dołhe ad Medenice
	27. Powiat sądowy Podbuż wraz z gminą i obszarem dworskim Schodnica	Antoni Anderka, st. leśniczy w Podbużu	Ks. Antoni Mikołajewicz, prob. gr. kat. w Podbużu
13. Gródek Jagielloński	28. Powiat sądowy Gródek Jagielloński	Jan Głowacki, wł. d. w Leśniowcach, p. Weissenberg	Franciszek Bobowski, ajent Tow. wzaj. ubezp. w Gródku Jagiellońskim
	29. " " Janów	Józef Weigel-Milleret, wł. d. w Żorniskach, p. Domażyr	Władysław Piotrowski, dyr. lasów w Janowie

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Łomiński. nacz. gminy w Birczy	Michał Wiśniowski, nacz. gm. Malawa, p. Lipa		Floryan Kozłowski, wł. d. w Lipie, p. loco
Jan Teśla, rolnik i naczelnik gminy w Lacku, p. Dobromil	Michał Tustanowski, wł. realn. w Dobromilu	Franciszek Bukłada, gospod. w Posadzie nowomiejskiej, p. Nowe miasto	Piotr Geisler, właśc. realności w Dobromilu
Ks. Włodzim. Sojka, gr. kat. prob. w Ceniawie. p. Rożniatów	Józef Hanusz, gosp. w Wołoskiej wsi	Lipman Bornstein, wet. m. w Bolechowie	Aftanas Borys, gosp. w Niniowie dolnym, p. Morszyn
Noe Gurentag. weterynarz w Dolinie	Roman Albrecht, c. k. weter. pow. w Dolinie	Wacław Deindl, gospodarz w Dolinie	Jan Misiewicz, gosp. w Dolinie
Zdzisław Weigel, zarz. fundacyi hr. Skarbka w Rożniatowie	Ks. Grzegorz Saprunka, gr. kat. wikar. w Perehińsku	Roman Albrecht, c. k. wet. pow. Dolinie	Leon Dyrow, gosp. w Ceniawie, p. Rożniatów
Włodzimierz Czubaty, weter. m. w Drohobyczu	Jan Landenberger, c. k. zarz. lasów w Dobrohostowie		Marcin Armbruster, wł. realn. w Stebniku
Józef Bernstein, c. k. st. weter. powiat. w Drohobyczu	Jakób Zintel, nacz. gminy Königsau, p. Medenice	Filip Höhn, wł. real. w Ugartsberg, p. Medenice	Jan Mohr, nacz. gm. Josefsberg, p. Medenice
Włodzimierz Czubaty, weterynarz m. w Drohobyczu	Ks. Anatol Koraniewicz, gr. kat. prob. w Bystrzycy	Aleksander Krysko, wł. d. w Winnikach, p. Podbuż	Stanisław Żukowski, wł. d. Podmanasterek, p. Podbuż
Ozyasz Lille, c. k. wet. pow. w Gródku	Adolf Paluch, wet. miej. w Gródku	Henryk Kintze, wł. d. w Zuszycach, p. Mszana	Piotr Bachman, nacz. gminy w Neuhof, p. Gródek Jagiell.
j. w.	j. w.	Jakób Frey, pełnom. d. w Lelechówce, p. Janów	Jerzy Scheer, wł. realn. w Rottenhanie k/Gr., p. Janów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
14. Horodenka	30. Powiat sądowy Horodenka	Wiktor Abrahamowicz, dzierż. dóbr w Tyszkowcach, p. Okno k. Horodenki	Józef Froń, kier. kr. niż. szkoły rolniczej w Horodence
	31. „ „ Obertyn	Antoni Theodorowicz, właśc. dóbr w Żukowie, poczta Obertyn	Kazimierz Przybysławski, wł. dóbr w Uniżu, p. Czernelica
15. Husiatyn	32. „ „ Husiatyn	Paweł Korytko, wł. d. w Suchodole, p. Husiatyn	Władysław Chaszczyński, leśniczy w Husiatynie
	33. „ „ Kopyczyńce	Władysław Mieczychowski, dzierż. d. Łóżki ad Kociubińce, p. Kopyczyńce	Marceli Górski, gosp. w Hadyńkowcach, p. Probużna
16. Jarosław	34. Powiaty sądowe Jarosław i Pruchnik	Stanisław Zalasiński, wł. dóbr w Cieszacinie małym, p. Zarzecze	Ks. Stanisław Lechicki, rz. kat. prob. w Rudołowicach, p. Jarosław
	35. Powiat sądowy Radymno	Stanisław Kisielewski, dzierż. dóbr w Radymnie	Ks. Jan Świdnicki, prob. rzym. kat. w Kaszycach, p. Kosienice
	36. „ „ Sieniawa	Aleksander Ostrowski, dz. d. w Adamówce, p. Sieniawa	Feliks Iwanowski, dz. dóbr Dąbrowiec, p. Cieplice
17. Jaworów	37. „ „ Jaworów	Franciszek hr. Colonna-Czosnowski, wł. dóbr w Ożomli	Leon hr. Szeptycki, wł. d. Przyłbice, p. loco
	38. „ „ Krakowiec	Stefan Jounga, wł. d. w Nahaczowie, p. loco	Henryk Karczewski, wł. d. Morańce, p. Krakowiec
18. Kałusz	39. „ „ Kałusz	Wojciech Komornicki, wł. d. w Babinie nad Łomnicą	Stanisław Kumora, zarz. lasów państw. w Wistowej, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Tytus Zulauf, dyrek. powiat. Kasy oszcz. w Horodence	Kajetan Passakas, wł. d. w Kolankach, p. Czernelica	Maryan Krzysztofowicz,- dzierż. dóbr w Jasienowie polnym, p. Horodenka	Jan Wielowiejski, wł. dóbr w Olejowej Korolówce, p. loco
Józef Prokocimer, współwłaśc. dóbr w Obertynie	Marceli Gawliński, nacz. gm. w Obertynie	Leon Teodorowicz, dzierż. d. w Niezwiskach, p. loco	Witołd Jastrzębski, dyr. kasy zaliczk. i właśc. realności w Obertynie
Jan Karasiewicz, nacz. gm. w Wasylkowcach	Łukasz Czajkowski, gospod. w Tłusteńkiem	Czesław Świrski, rządca dóbr w Olchowczyku polnym, p. Husiatyn	Eliasz Anders, rząd. dóbr w Hadyńkowcach, p. Probużna
Kazimierz Włoszyn, gospod. w Żabińcach, p. Probużna	Władysław Borowicz, gospod. w Kopyczyńcach	Piotr Ornatowski, gosp. w Oryszkowcach, p. Kopyczyńce	Dominik Pełechaty, wł. realn. w Majdanie, p. Kopyczyńce
Marcin Górski, wł. grunt. w Zarzeczu	Antoni Sobień, wł. gruntu w Muninie, p. Jarosław	Włodzimierz hr. Dzieduszycki, sekr. Tow. gosp. w Pełkiniach p. Jarosław	Tomasz Maziarek, wł. g. roln. w Pawłosiowie, p. Jarosław
Józef Gwóźdź, rolnik w Morawsku, p. Jarosław	Onufry Workun. gosp. z Łazów	Marcin Popkiewicz, właśc. gosp. roln. w Radymnie	Franciszek Urbanek, dzierż. d. w Skołoszowie, p. Radymno
Onyszko Skweres, roln. w Cieplicach	Franciszek Piątek, rolnik w Nielepkowicach, p. Wiązownica	Ludwik Łysakowski, dzierż. d. w Cieplicach, p. Sieniawa	Franciszek Krokowski, dzierż. dóbr w Sieniawie
Adam Chlebowicz, pełn. dóbr w Porudnie, p. Jaworów	Zdzisław Wysocki, pełnom. d. Jaworów	Aleksander Weissman - Zawidowski, właść. d. w Starzyskach, p. Szkło	Kazimierz Zbyszewski, wł. folw. w Szkle
Tadeusz Kapiszewski, wł. d. w Kobylnicy wołoskiej, p. Wielkie Oczy	Karol Kaiper, wł. d. w Semerówce, p. Nahaczów	Romuald Fangor, wł. dóbr w Świdnicy, p. Krakowiec	Józef Myszkowski, dzierż. d. w Kobylnicy ruskiej
Adam Ujejski, wł. d. w Tomaszowcach, p. Wojniłów	Karol Repelewski, c. k. leśniczy w Konopankach, p Kałusz	Stanisław Piotrowicz, c. k. wet. w Kałuszu	Karol Pieprzak, wet. m. w Kałuszu

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
19. Kamionka strumiłowa	40. Powiat sądowy Wojniłów	Feliks Scazighino, wł. dóbr w Przewoźcu, p. Wojniłów	Władysław Rozwadowski, wł. dóbr w Dołpotowie, p. Wojniłów
	41. „ „ Busk z wyłączeniem gminy i obszaru dw. w Rudkach	Marcin Dembiński, pełnomocnik dóbr w Busku	Józef Jasiński, wet. m. w Busku
	42. Powiat sądowy Kamionka strum. wraz z gminą i obsz. dw. w Rudkach	Józef Bartmański, wł. d. Tadanie, p. Kamionka strum.	Jan Kromer, leśn. w Tadanie, p. Kamionka strumiłowa
	43. Powiat sądowy Radziechów	Adam Kosecki, wł. d. Tetewczyce, p. Radziechów	Roman Kraiński, wł. dóbr Zabawa ad Suszno, p. Witków nowy
20. Kołomyja	44. „ „ Gwoździec	Kajetan Agopsowicz, wł. dóbr w Trofanówce, p. Gwoździec	Ludwik Piskozub, sekr. Tow. gosp. w Kołomyi
	45. „ „ Kołomyja	Antoni Strzelbicki, wł. d. w Wołowej, p. Matyjowce	Mieczysław Jasiński, sekr. Rady pow. w Kołomyi
	46. „ polityczny Peczeniżyn	Jan Kleski, wł. d. w Wierbiążu, p. Kołomyja	j. w.
21. Kosów	47. „ sądowy Kosów	Stanisław Bursa, wł. apteki w Kosowie	Ks. Jan Rogożyński, proboszcz obrz. gr. kat. w Szeszorach, p. Pistyń
	48. Powiaty sądowe Kuty i Żabie	Ks. Władysław Pasinowicz, gr. kat. dziekan w Żabiu	Grzegorz Jakubowicz, wł. d. w Kutach
22. Lisko	49. Powiat sądowy Lisko	Dr. Maksymilian Kalter, c. k. wet. pow. w Lisku	Józef Czerkawski, wł. d. w Bernichowie, p. Lisko

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Roman Smoleński, wł. dóbr w Cwitowej, p. Bukaczowce	Ks. Włodzimierz Janowicz, gr. kat. prob. w Łuce	Stanisław Piotrowicz, c. k. wet. pow. w Kałuszu	Karol Pieprzak, wet. m. w Kałuszu
Wincenty Rozwadowski, właśc. dóbr w Kozłowie, p. Milatyn nowy	Kornel Stefanowicz, w Karłowej	Matwij Zieliński, rolnik w Rakobutach, p. Busk	Ludwik Osłanowicz, nadleśn. w Grabowej
Józef Kupczyński, właściciel realności w Kamionce strum.	Jan Szyszkiewicz, wł. realn. w Kamionce strumiłowej	Adam Bogusz, wł. d. w Derewlanach, p. loco	Hipolit Neuman, urzęd. Rady pow. w Kamionce strum.
Ks. Teofil Korczyński, prob. obrz. gr. kat. w Witkowie starym, p. Witków nowy	Jakób Szebec, właśc. gruntu w Zabawie ad Suszno, p. Witków nowy	Jan Golański, rolnik w Pawłowie, poczta Chołojów	Marcin Dubajło, gosp. w Radziechowie
Kazimierz Kobylański, wł. dóbr w Winogradzie, p. Gwoździec	Ks. Stefan Kruszelnicki, prob. w Kułaczkowcach	Alfred Bezeg, rządca d. w Gwoździcu	Wasyl Frejuk, nacz. gm. w Gwoździcu małym, p. Gwoździec mały
Leopold Kosiński, wł. d. w Załajpolu, p. Matejowce	Nykoła Mełnyczuk, nacz. gm. w Piadykach p. Kołomyja	Ks. Michał Romanowski, gr. kat. prob. w Sopowie, p. Kołomyja	Konstanty Walewski, nacz. gm. w Załuczu nad Prutem, p. Matyjowce
Ludwik Piskozub, sekr. Tow. gosp. w Kołomyi	Mikołaj Hajowy, wł. gr. w Wierbiążu niżnym, p. loco	Jan Schwarc, c. k. radca lasów i dóbr w Młodiatynie, p. Peczeniżyn	Nykoła Hryhorczuk, nacz. gm. w Bani berezowskiej, p. Berezów wyżny
Albin Staszyński, oficyał Wydz. pow. w Kosowie		Zygmunt Skałecki, nadzarz. lasów i dóbr państw. w Kosowie	Józef Lisicki, c. k. leśniczy z Horoda, p. Kosów
j. w.	Wasyl Andruk, wł. realn. w Kobakach, p. Rożnów	Oskar Als, leśniczy w Kosowie	Gustaw Fischer, wł. realn. w Kutach
Antoni Szulakiewicz, dz. d. w Jankowcach, p. Lisko	Ks. Wasyl Mysyk, proboszcz gr. kat. w Wańkowej, p. Ropienka	Ks. Michał Sapecki, prob. rzym. katol. w Ubercach, poczta Olszanica	Jan Indra, wł. dóbr w Zabrodziu, p. Solina

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	50. Powiat sądowy Baligród	Dr. Maksymilian Kalter, c. k. wet. pow. w Lisku	Ks. Onufry Małecki, gr. kat. prob. w Baligrodzie
	51. „ „ Lutowiska	j. w.	Ks. Franciszek Zgórlakiewicz, prob. gr. kat. w Chrewcie
	52. „ „ Ustrzyki dolne	j. w.	Stefan Nanowski, właśc. d. Równia, p. Ustrzyki dolne
23. Lwów	53. „ „ Szczerzec wraz z gminą i obsz. dwor. Hodowice	Paweł Supiński, rz. d. w Krasowie, p. Brodki	Władysław Lisowski, insp. roln., Lwów Mochnackiego 4.
	54. Lwowski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Basiówka, Biłohorszcze, Borki janowskie, Borki dominikańskie, Brzuchowice, Gręda, Grzybowice, Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kaltwasser, Kleparów, Kościejów, Kozielniki, Kozice, Krotoszyn, Kulparków, Laszki murowane, Malechów, Podliski małe, Rudno, Rzęsna polska, Rzęsna ruska, Sieciechów, Sygniówka, Skniłów, Skniłówek, Sokolniki, Sołonka, Sroki przy Laszkach, Stroniatyn, Wólka hamulecka, Zamarstynów, Zarudce, Zaszków, Zawadów, Zboiska, Zimnawoda, Zimnawódka, Zniesienie, Zubrza i Żydatycze)	Adam Papara, wł. dóbr w Podliskach małych	Dr. Karol Malsburg, prof. akad. roln. w Dublanach
	55. Jaryczowsko-winnicki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Barszczowice, Ceperów, Dublany, Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Kamienopol, Kukizów, Pikułowce, Podli-	Witold Traczewski, em. instr. ogrodn. i sadown., Lwów Piotra Chmielowskiego 5.	Władysław Lisowski, insp. roln., Lwów Mochnackiego 4.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Ks. Włodzim. Czajkowski, prob. obrz. gr. kat. w Zachoczewiu, p. Hoczew	Piotr Ganczarski, rz. dóbr w Jabłonkach, p. Baligród	Jan Rużycki, wł. gr. w Baligrodzie	Antoni Rotyński, poczmistrz w Woli michowej
Paweł Moczarowski, wł. dóbr w Rosochatem, p. Lutowiska	Roch Kowalski, wł. dóbr w Seredniu małem, p. Chrewt	Tadeusz Strzelecki, wł. d. w Wydrnem, p. Chrewt	Franciszek Kwiatkowski, wł. gr. w Seredniu małem, p. Chrewt
Bronisław Kwaśniewski, rz. d. Ustyanowa, p. Ustrzyki dolne	Andrzej Machniewicz, właśc. gr. w Ustrzykach dolnych	Ks. Jakób Stasiowski, prob. rzym. kat. w Jasieniu, poczta Ustrzyki dolne	Władysław Piotrowski, wł. realności w Ustrzykach dolnych
Teodor Krzeczkowski, nacz. gm. w Piaskach, p. Szczerzec	Iwan Korolak, nacz. gm. w Czerkasach	Szczepan Balicki, gosp. w Siemianówce, p. Szczerzec	Jakób Huber, nacz. gm. Falkenstein, p. Szczerzec
Franciszek Małaczyński, wł. realności w Zimnowódce, p. Zimnawoda-Rudno	Tomasz Piwko, nacz. gmin. w Sokolnikach, p. Lwów	Adolf Kosturkiewicz, dz. d. w Grzybowicach, p. Dublany	Teofil Hewakowski, wł. folw. w Kozicach, p. Domażyr
Dmytro Kiernoha, rolnik w Pedbereżcach, p. Winniki	Karol Korzeniowski, gosp. w Dawidowie, p. loco	Jan Bałtarowicz, wł. d. w Jaryczowie starym, p. Jaryczów nowy	Szymon Maślukiewicz, burm. m. Jaryczów nowy

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	ski wielkie, Prusy, Remenów, Rudańce, Wisłoboki, Zapytów, Biłka królewska, Biłka szlachecka, Czarnuszowice, Czerepiń, Czyżki, Czyżyków, Dawidów, Dmytrowice, Gaje, Gańczary, Głuchowice, Hermanów, Krzywczyce, Kuhajów, Lesienice, Mikłaszów, Milatycze, Pasieki zubrzyckie, Podbereźce, Podhorce, Podciemnie, Sichów, Siedliska, Tołszczów, Unterbergen, Weinbergen, Winniki, Winniczki, Wołkowce, Zagórze, Zuchorzyce, Żurawniki i Żyrawkę)		
24. Łańcut	56. Powiaty sądowe Łańcut i Przeworsk	Antoni Fangor, adm. dóbr w Wysokiej, p. Łańcut	Leonard Dąbrowski, adm. d. w Nowosielcach, p. Przeworsk
	57. Powiat sądowy Leżajsk	Ks. Aleksy Iwasiówka, prob. obrz. gr. kat. w Dembnie, p. Grodzisko	Mieczysław Stachowski, leśniczy w Rudzie, p. Sarzyna
25. Mościska	58. " " Mościska	Dyonizy Pogłodowski, wł. d. w Sudkowicach, p. Krukienice	Karol hr. Drohojowski, właściciel dóbr w Tułkowicach, p. Tomaszowice
	59. " " Sądowa Wisznia	j. w.	j. w.
26. Nadwórna	60. " autonomiczny Nadwórna	Ks. Józef Kuczyński, prob. obrz. gr. kat. w Paryszczu, p. loco	Antoni Jaworski, c. k. lustr. lasów państ. w Nadwórnej
27. Podhajce	61. " sądowy Podhajce	Juliusz Uleniecki, wł. dóbr w Hnilczu, p. Horożanka	Stanisław Gołaszewski, wł. d. Toustobaby
	62. " " Wiśniowczyk	Zygmunt Lityński, dzierż. dóbr w Siemikowcach, p. loco	Jan Czyżewicz, wł. dóbr Podhajce

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Justyn Zubczewski, adm. d. Kosina, p. Rogóżno	Andrzej Misiąg, gosp. ze Swietoniowej	Henryk Sawicki, nadleśniczy w Przeworsku	Walenty Węglowski, rolnik w Rogóżnie
Franciszek Beer, leśniczy w Leżajsku	Ks. Józef Gryziecki, rzym. kat. prob. w Woli zarczyckiej	Jan Starck, dz. dóbr w Wierzawicach, p. Leżajsk	Ludwik Dziedzic, gospodarz w Wierzawicach, p. Leżajsk
Bolesław Orzechowicz, właśc. dóbr w Kalnikowie, p. Krakowiec	Bolesław Charzewski, dz. d. w Prukule, p. Krukiennice	Adam Yonga, wł. dóbr Trzcieniec, p. Mościska	Ferdynand Guzkowski, właśc. dóbr Ostrożec, p. Krukiennice
Franciszek Stupnicki, właśc. dóbr Szeszczowice, p. Sądowa Wisznia	Fryderyk Rupp, wł. d. w Dydiatyczach	Józef Śmiałowski, wł. dóbr w Stojańcach, p. Chorośnica	Alojzy Vanek, dzierż. dóbr w Mokrzanach małych, p. Dydiatycze
Ks. Włodzimierz Lisieniecki, gr. kat. prob. w Hwoździcu	Michał Koczerzuk, gosp. w Nadwórnie	Dr. Andrzej Jeż, wł. dóbr w Weleśnicy, p. Ottynia	Iwan Danyluk, gosp. w Kamiennej, p. loco
Jan Czyżewicz, wł. d. Podhajce	Jan Żubr, sekr. Rady pow. Podhajce	Aleksander Romanowski, wł. dóbr w Horożance	Dr. Aleksander Raczyński, wł. d. w Zawałowie, p. loco
Stanisław Malczewski, zarz. d. Sosnów, p. Siemikowce	Ks. Jan Kliszcz, gr. kat. prob. w Sokołowie, p. Złotniki	Jan Żubr, sekr. Rady pow. w Podhajcach	Aleksander Leszczyński, dzierż. d. w Rakowcu, p. Sosnów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
28. Przemyśl	63. Dubiecki. (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Dubiecko, Bachów, Skopów. Babice, Iskań, Nienadowa, Ruska Wieś, Polchowa, Sielnica, Bachórzec, Przedmieście dubieckie, Śliwnica ad Dubiecko, Hucisko nienadowskie, Drohobyczka, Ruszelczyce, Średnia, Wola krzywiecka, Krzywcza. Chyrzyna z Chyrzynką i Kosztowa)	Antoni Wołkowicki, rz. d. w Nienadowej. p. Dobiecko	Roman Wierzchlejski, dz. d. Bachów, p. Babice nad Sanem
	64. Krasiczyński. (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Krasiczyn, Śliwnica, Korytniki, Krasice, Kupna, Rzeczpol, Olszany, Krzeczkowa, Cisowa, Brylińce, Mielnów, Chołowice, Rokszyce, Tarnawce, Wapowce, Łętownia i Bełwin)	Karol Janecki, pełnom. dóbr w Krasiczynie	Zygmunt Sroczyński, dzierż. dóbr w Korytnikach, p. Krasiczyn
	65. Medycki. (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Medyka, Torki, Buców, Pożdziacz, Nakło, Stubno. Stubieńko, Skład solny, Barycz, Hurko, Szechynie, Siedliska, Byków, Jaksmanice, Tyszkowice, Pleszowice, Popowice, Chraplice, Chodnowice i Nowosiółki)	Mieczysław Romanowski, dzierżawca dóbr w Medyce	Dr. Józef Romanowski, dzierż. dóbr w Kopani, p. Medyka
	66. Niżankowicki. (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Niżankowice, Koniusza, Malchowice, Drozdowice, Fredropol, Kermanice, Młodowice, Zakłodce, Wielunice, Stroniowice, Baratycze. Miżyniec. Gdeszyce. Zrosławice, Hruszatyce, Sanoczany, Bybło, Borszowice, Paćkowice. Podmojsce. Kłokowice, Aksmanice, Rólca i Sierakośce)	Julian Studnicki, dzierż. d. w Kniażycach. p. Pikulice	Józef Jarzymowski, wł. dóbr w Kupiatyczach, p. Niżankowice

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Ksawery hr. Krasicki, wł. d. w Bachórzu	Stanisław Radomyski, wł. d. Babiec, p. loco	Zdzisław Wojakowski, dz. d. w Bachórzu, p. Babice	Mieczysław Jocz, dz. d. w Sredniem, p. Krzywcze
Ks. Józef Rogalski, prob. obrz. rzym. kat. w Krasiczynie	Jan Chwapil, właśc. dóbr w Mielnowie, p. Oleszany	Adam Dębicki, dzierżawca dóbr Wapowce, p. Przemyśl	Bazyli Fenik, nacz. gminy w Komarze, p. Krasiczyn
Adolf Mroczkowski, rządca dóbr w Stubnie, p. loco	Mikołaj Oleszko, wł. gruntu w Poździaczu, p. Medyka	Adolf Turnau, dzierżawca dóbr Tyszkowice, p. Siedliska	Jan Pawłucki, gospodarz w Medyce
Stanisław Skalski, dzierż. d. w Malchowicach, p. Niżankowice	Ks. Stupnicki, prob. gr. kat. w Kłokowicach, p. Niżankowice	Józef Kotarski, dzierżawca dóbr w Gdeszycach, p. Miżyniec	Piotr Pindelski, wł. d. Podmojsce, p. Niżankowice

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	67. Przemyski, obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Przemyśl, Ostrów, Prałkowce, Kruhel wielki, Kruhel mały, Buszkowice, Buszkowiczki, Kuńkowce, Cyków, Sielec, Nehrybka, Krówniki, Stanisławczyk, Łuczyce, Hermanowice, Grochowce, Pikulice, Przekopana, Wilcza, Witoszyńce, Rozubowice, Kniażyce, Hureczko, Darowice, Koniuszki i Kopiatycze)	Fryderyk Fried, c. k. wet. pow. w Przemyślu	Józef Przybylski, dzierż. d. w Ujkowicach, p. Przemyśl
	68. Wyszatycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Wyszatyce, Żurawica, Bolestraszyce, Wolawa, Dusowce, Chałupki dusowskie, Drohojów, Trójczyce, Małkowice, Duńkowiczki, Orzechowce, Maćkowice, Kosienice, Batycze, Ujkowice i Hnatkowice)	Józef Midowicz, dzierżawca dóbr w Żurawicy	Mieczysław Rożen, dz. d. Buszkowiczki, p. Żurawica
29. Przemyślany	69. Powiat sądowy Gliniany	Kazimierz Tchorznicki, wł. d. Pohoryłce, p. Podhajczyki	Bogusław Stamirowski, rz. d. w Wyżnianach, p. Kurowice
	70. " " Przemyślany	Roman Tyzenhaus, dzierż. d. w Kimirzu, p. Świrz	Włodzimierz Witosławski, wł. dóbr w Żędowicach, p. Wojciechowice
30. Rawa	71. " " Niemirów	Karol Kruzenstern, wł. dóbr w Szczercu, k. Niemirowa	Antoni Skibniewski, wł. dóbr w Ulicku, p. Potylicz
	72. " " Rawa	Józef Szczerbicki, dzierż. dóbr w Ławrykowie, p. Dobrosin	Zygmunt Łączyński, wł. dóbr w Zaborzu, p. Hujcze
	73. " " Uhnów	Bogusław Krasucki, rządca dóbr w Ulchówku, p. Uhnów	Tytus Siedlecki, dz. dóbr w Wasylowie wielkim, p. Korczów k. Uhnowa

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Bielawski, wł. dóbr w Nehrybce, p. Przemyśl	Karol Ciharzewski, dyr. d. w Bakończycach, p. Przemyśl	Dr. Feliks Drużbacki, wł. d. Prałkowce, p. Przemyśl	Michał Skirko, nacz. gm. Krówniki. p. Przemyśl
Tadeusz Wodczyński, dzierż. dóbr w Małkowicach. p. Żurawica	Ks. Antoni Kostecki, proboszcz obrz. łac. w Ujkowicach, p. Przemyśl	Gustaw Brubacher, dz. d. Orzechowce, p. Żurawica	Franciszek Żygała, gosp. w Bolestraszycach. p. Żurawica
Zenon Juhre. c. k. weter. pow. w Przemyślanach	Tadeusz Michałowski, wł. realn. w Zadwórzu	Konstanty Kołodziej, sekr. Tow. gosp. w Przemyślanach	Robert Sander, dz. dóbr w Błotni, p. Janczyń
j. w.	Robert Sander, dz. dóbr w Janczynie	j. w.	Maryan Nanowski, rz. d. w Przemyślanach
Teodor Wallek, adm. d. Magierowie	Ks. Mateusz Sroka, rzym. kat. prob. w Magierowie	Ks. Bazyli Wołoszyński, gr. kat. prob. w Radrużu, p. Horynicz	Dr. Leszek Majewski, wł. d. w Radrużu
Dmytro Czerwinczak, roln. w Potyliczu	Ks. Mikołaj Ośmiłowski, prob. gr. kat. w Ławrykowie	Józef Karg, sekr. Rady pow. w Rawie	Gustaw Bachman, dzierż. dóbr w Pogorzelisku, p. Magierów
Mieczysław Wysocki, wł. dóbr w Szczepiatynie, p. Korczów	Edmund Werner, rządca dóbr w Ulhówku, p. Korczów	Wiktor Stanisławski, rząd. d. w Korczminie, p. Korczów	Ks. Michał Dyhdalewicz, gr. kat. prob. w Korczowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
31. Rohatyn	74. Powiat autonomiczny Rohatyn	Stefan Dyndowicz, c. k. star. weter. pow. w Rohatynie	Ks. Dymitr Rozłucki, proboszcz obrz. gr. kat. w Żołczowie, p. Putiatyńce
32. Rudki	75. „ sądowy Komarno	Zygmunt Paleolog, adm. d. w Rumnie, p. Komarno	Stanisław Sokołowski, adm. d. Chłopy, p. Komarno
	76. „ „ Rudki	Józef Jarzymowski, wł. d. Chłopczyce, p. Rudki	Wojciech Jarzymowski, wł. d. w Ostrowie, p. Koniuszki siem.
33. Sambor	77. „ „ Łąka	Tadeusz Śmiałowski, pełn. dóbr w Hordyni, p. Kranzberg	Michał Barański, wł. d. Radłowice, p. Sambor
	78. „ „ Sambor	Wiktor Poten, wł. dóbr w Błażowie, p. Czerchawa	Stanisław Stefanowski, właśc. d. w Berežnicy, p. Sambor
34. Sanok	79. „ „ Bukowsko	Władysław Wiktor, wł. d. w Sękowej Woli, p. Nowotaniec	Kazimierz Rodkiewicz, właśc. dóbr w Bukowsku
	80. „ „ Rymanów	Józef hr. Potocki, wł. dóbr w Rymanowie	Stanisław Ostaszewski, wł. d. w Klimkówce
	81. „ „ Sanok	Kazimierz Jachimowski, wł. d. w Markowcach, p. Nowosielce Gn.	Henryk Tchórznicki, wł. d. w Pisarowcach, p. Nowosielce Gn.
35. Skałat	82. „ „ Grzymałów	Stanisław Kopczyński, dz. d. w Ostapiu, p. loco	Józef Małecki, pełnom. dóbr w Grzymałowie
	83. Powiaty sądowe Skałat i Podwołoczyska	Dr. Atanazy Świstuń, dz. d. w Poznance, p. Skałat	Julian Sochanik, dz. dóbr Zazubińce, p. Skałat
36. Śniatyn	84. Powiat sądowy Śniatyn	Dr. Mikołaj Krzysztofowicz, wł. d. w Załuczu, p. loco	Eugeniusz Krzysztofowicz, właśc. dóbr w Załuczu, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Franciszek Miliński, wł. dóbr w Cześnikach, p. Rohatyn	Andrzej Baran, gospodarz w Demianowie, p. Bursztyn	Ignacy Słabicki, gospodarz w Podmichałowicach, poczta Żurów	Maryan Czyżewski, gosp. w Danilczu, p. Rohatyn
Ludwik Röhrenschef, inspektor hodowl. w Rudkach	Grzegorz Piotrów, roln. w Komarnie	Tadeusz Zawadzki, inspektor rolniczy w Rudkach	Adam Biederman, urzed. gosp. w Komarnie
j. w.	Józef Grünwald, rz. d. w Nowosiółkach gość.	j. w.	Michał Orzelski, zarz. d. Dubaniowice, p. Rudki
Mikołaj Lityński, wł. realn. w Bilinie wielkiej, p. Łąka	Paweł Pawłowski, wł. realn. w Nowoszycach, p. Kranzberg	Wiktor Smalawski, dzierż. d. Uherce zapłat., p. Sambor	Stanisław Kośmiński, w Kornalowicach, p. Kranzberg
Karol Jędrzejowicz, właśc. dóbr w Humieńcu, p. Wojutycze	Władysław Popiel, wł. dóbr w Czerchawej	Bolesław Kuśniewicz, dzierż. dóbr w Kowenicach, p. Sambor	Tomasz Ujejski, wł. d. w Chlewiskach, p. Sambor
Adolf Poźniak, wł. dóbr w Nowotańcu	Jan Wiktor, właśc. dóbr w Zarszynie	Henryk Tchórznicki, wł. d. w Pisarowcach, p. Nowosielce Gn.	Michał Groblewski, wł. dóbr w Szczawnem
Jan hr. Potocki, wł. dóbr w Posadzie górnej, p. Rymanów	Bogumił Kabriel, dz. d. w Rymanowie	Tadeusz Poźniak, wł. dóbr w Głębokiem, p. Rymanów	Jan Nowakowski, dzierżawca dóbr w Besku
Juliusz Kozma, wł. dóbr w Trepczy, p. Sanok	Mieczysław Strzelecki, rządca d. w Jurowcach	Teofil Kondyjowski, wet. miej. w Sanoku	Tadeusz Strzelecki, wł. dóbr w Woli krecowskiej, p. Tyrawa wołoska
Jakób Landfisch, wet. w Grzymałowie	Marceli Szymański, adj. Wydz. pow. w Skałacie	Antoni Dzierżanowski, dzierż. d. w Zielonej, p. Grzymałów	Hryniewicz, nacz. gm. Ostapie, p. loco
Bronisław Mendlowski, c. k. wet. w Skałacie	Klemens Chłędowski, sekr. Rady pow. w Skałacie	Leopold Drozdowski, wł. dóbr w Hałuszyńcach, p. Romanówka	Michał Lewicki, wł. d. Zabebki szlach.
Edmund Komar, wł. dóbr w Uściu, p. Śniatyn	Jan Iwasiuk, rolnik w Karłowie, p. Załucze dworzec	Bronisław Lis, dzierż. dóbr w Tutawie, p. Śniatyn	Bronisław Teodorowicz, wł. d. Ruszów, p. Śniatyn

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	85. Powiat sądowy Zabłotów	Emil Mücke, dzierż. dóbr w Borszczowie. p. Zabłotów	Stefan br. Moysa, wł. dóbr w Rudnikach
37. Sokal	86. „ „ Bełz	Tadeusz Potworowski, wł. d. Przewodów, p. Hulcze	Oktaw Artymowicz, wł. dóbr w Chłopiatynie, p. Bełz
	87. „ „ Sokal	Wincenty Kruszewski, wł. d. w Chorobrowie, p. Uhrynów	Bronisław Żukiewicz, wł. d. w Rozalówce ad Steniatyn, p. Sokal
38. Stanisławów	88. „ „ Halicz	Stanisław Pieniążek, dz. dóbr w Medusze, p. Bołszowce	Władysław br. Dzieduszycki, wł. dóbr w Jezupolu, p. loco
	89. „ „ Stanisławów	Tadeusz Burzyński, wł. dóbr Uhrynów górny, p. Stanisławów	Ludwik Abgarowicz, insp. hodow. w Stanisławowie
39. Stary Sambor	90. „ „ Stary Sambor	Stefan Sozański, wł. dóbr w Sozaniu, p. Stary Sambor	Albert Knauer, wł. dóbr w Smolnicy, p. Stary Sambor
	91. „ „ Starasól	Andrzej Serwacki, wł. realn. w Felsztynie	Bazyli Basaraba, nacz. gm. w Starej ropie, p. Stara sól
40. Stryj	92. „ „ Skole	Julian br. Brunicki, wł. dóbr w Podhorcach, p. Stryj	Józef Galiński, zarz. lasów w Smorzu, p. loco
	93. „ „ Stryj	j. w.	Włodzimierz Barański, wł. dóbr w Łukawicy niżnej, p. Stryj
41. Tarnopol	94. „ „ Mikulińce	Dr. Ludwik Brudziński, lekarz w Mikulińcach	Adam Szczęsny Noël, dz. dóbr w Myszkowicach

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Bronisław Teodowicz, wł. kop. węgla w Rożnowie	Zdzisław Czajkowski, dz. dóbr w Hańkowcach, p. Wołczkowce	Józef Pielecki, wł. dóbr w Ilińcach, p. Zabłotów	Antoni Zerygiewicz, wł. d. Albinówka, p. Zabłotów
Stanisław Kastner, lustr. pow. w Sokalu	Grzegorz Łucyk, naczelnik gminy Żużel, p. Bełz	Mieczysław Kruszewski, dz. d. Łubów, p. Waręż	Tadeusz Skwirczyński, wet. m. w Bełzie
Jan Frankiewicz, wet. pow. w Sokalu	Aleksander Swadowski, wł. gr. w Poturzycy, p. Sokal	Ks. Feliks Rastawiecki, proboszcz obrz. gr. kat. w Sielcu, p. Parchacz	j. w.
Józef Sigmund, rządca dóbr Błudniki	Jan Gełemej, właśc. realn. w Ostrowie, p. Błudniki	Władysław Smulski, sekr. Tow. gosp. w Stanisławowie	Jakób Tracz, wł. d. Sobotów, p. Wojniłów
Łazarz Winniczuk, rolnik w Uhrynowie dolnym, p. Stanisławów	Eusignie Iwanowicz, wł. realn. w Stanisławowie	j. w.	Mateusz Kowalski, sekr. Kółek roln. w Stanisławowie
Kazimierz Bielański, właśc. dóbr w Turzem, p. loco	Aleksander Wolański, gosp. w Łużku górnym, p. Spas	Stanisław Stefanowski, właśc. realn. w Samborze	Tomasz Szajna, dz. dóbr Strzelbice, p. Stary Sambor
Hilary Kwitowski, wł. realn. w Straszewicach	Józef Buca, gosp. w Posadzie felszt., p. Felsztyn	Jan Sobolewski, wł. dóbr w Turzem	
Dr. Karol Schrecker, dyr. dóbr w Demni wyżnej ad Skole	Iwan Dronyszynec, gosp. w Sławsku	Stanisław Dzierzbicki, kier. szkoły roln. w Bereźnicy, p. Stryj	Innocenty Zacharów, kier. szkoły ludow. w Dulibach, poczta Stryj
Adam Onyszkiewicz, wł. d. w Nieżuchowie, p. Stryj	Stefan Kozak, rolnik w Hurniem, poczta Stryj	j. w.	j. w.
Józef Rozborski, rządca dóbr Myszkowice	Bernard Monderer, weterynarz miejski w Mikulińcach	Stefan Dembiński, dzierż. d. w Łuce wielkiej, p. Myszkowice	Bronisław Kopczyński, dzierż. dóbr w Suszczynie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	95. Powiat sądowy Tarnopol	Tadeusz Sochanik, dzierżawca dóbr w Borkach wielkich	Józef Jurystowski, wł. d. w Kurowcach, p. Hłuboczek wielki
42. Tłumacz	96. „ autonomiczny Tłumacz	Stanisław Bohdanowicz, właśc. dóbr w Tłumaczu	Zdzisław Ładomirski, wł. dóbr w Markowcach
43. Trembowla	97. „ sądowy Trembowla	Ks. Stanisław Korzeniowski, prob. obrz. łac. w Trembowli	Edward Morgenbesser, dz. d. Łoszniów, p. Trembowla
	98. „ „ Budzanów	Tomasz Ochocki, dz. d. w Budzanowie, p. loco	Juliusz Wasyłeńko, nadleśn. w Budzanowie
44. Turka	99. „ „ Borynia	Stanisław Ostaszewski, c. k. sekretarz skarbu w Turce	Nestor Salomon, wł. dóbr w Komarnikach, p. Borynia
	100. „ „ Turka	Ks. Maksymilian Kołynycz, prob. obrz. gr. kat. w Żukotynie, p. Łomna	Dr. Jan Ożga, lekarz w Turce
45. Zaleszczyki	101. „ „ Tłuste	Aleksander Jełowicki, wł. d. w Szutromińcach, poczta Uścieczko	Michał Krasnopolski, wł. d. w Łataczu, p. loco
	102. „ „ Zaleszczyki	Jakób Skulski, wł. d. w Lisowcach, p. Tłuste	Roman Bohosiewicz, wł. d. Dupliska, p. loco
46. Zbaraż	103. „ „ Nowesioło	Aleksander Fedorowicz, właśc. dóbr w Klebanówce, p. Bogdanówka	Kazimierz Bączkowski, wł. d. Szelpaki, p. Nowe Sioło
	104. „ „ Zbaraż	Zygmunt Dzierżanowski, ajent Tow. wzajem. ubezpiecz. w Zbarażu	Władysław Zieliński, wł. d. w Iwanczanach

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Piotr Cebrowski, rolnik w Romanówce	Tomasz Solarski, zastępca sekretarza Rady pow. w Tarnopolu	Jan Gużkowski, dzierżawca dóbr w Berezowicy, p. Tarnopol	Zygmunt Mochnacki, wł. d. w Toustoługu, p. Baworów
Jan Jakubowicz, wł. d. w Tuźnikach. p. Chocimierz	Andrzej Jakubowicz, wł. realn. Jezierzany, p. Chocimierz	Adam Rylski, wł. d. w Czarnołówcach, p. Tyśmienica	Bogusław Chorodyński, wł. d. Przybyłów, p. Tłumacz
Józef hr. Koziebrodzki, właśc. dóbr w Semenowie, p. Trembowla	Franciszek Szczepan, sekret. Rady pow. w Trembowli	Maryan Strzyżowski, dzierż. dóbr Boryczówka. p. Trembowla	Chrzanowski, nadleśniczy w Łoszniowie
Mieczysław Bogdanowicz, wł. d. Kosowa	j. w.	Juliusz Cielecki, wł. d. w Byczkowcach, p. Białobożnica	Franciszek Wołoszyński, dz. dóbr Słobódka jan., p. Janów k. Trembowli
Juliusz Dattner, dyr. tart. parow. w Jabłonce niżnej	Mikołaj Wysoczański-Dmytrokowicz w Wysocku wyżnym	Ks. Hilary Sołtykiewicz. gr. kat. prob. w Botełce wyżnej	Ks. Włodzimierz Kluka, proboszcz gr. k. w Gwoździcu, p. Łopuszanka ch.
Maryan Turowski, wł. d. w Tarnawie niżnej	Piotr Choszowski, nacz. gm. w Jaworze	Ks. Eustachy Kasiurak, gr. kat. prob. w Szumiaczu, p. Turka nad Sanem	Ignacy Jordan, agent Krak. Tow. Ubezp. w Starym Samborze
Wincenty Thiel. lustr. gm. w Zaleszczykach	Mojżesz Bezner, dz. d. Buraków ka, p. p. Koszyłowce	Dr. Józef Bernstein, wł. d. w Koszyłowcach	Wilhelm Neuman, dz. d. w Księżynie ad Czerwonogród
j. w.	Kajetan Madyczewski, przeł. obsz. dw. Kasperowce	Dr. Oswald Kimmelmann, właśc. dóbr Uhryńkowce, poczta Torskie	Antoni Dąbrowski, pełn. d. w Szczytowcach, p. Kasperowce
Józef Dobrzański, wł. gmin. Łozówka, p. Nowe Sioło	Iwan Parnicki, wł. gruntu w Tokach	Kazimierz Kański, wł. dóbr Hołotki, p. Nowe Sioło	Wacław Małachowski, wł. d. Skoryki, p. loco
Antoni Kominek, rolnik w Stryjówce, p. Zbaraż	Marcin Sesiuk, gosp. w Berezowicy małej, p. Iwanczany	Ignacy Sochanik, wł. dóbr w Nowikach, p. Iwanczany	Stanisław Kozłowski, wł. dóbr w Ochrymowcach, p. Zbaraż

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
47. Złoczów	105. Powiat polityczny Zborów	Klemens Weisman, wł. d. w Nuszczu, p. loco	Berl Engel, c. k. wet. pow. w Zborowie
	106. „ „ Złoczów	Wiktor Jasiński, wł. dóbr w Bełzcu, p. Skwarzawa	Michał Małecki, c. k. st. wet. pow. w Złoczowie
48. Żółkiew	107. „ autonom. Żółkiew	Stefan Dunin Kozicki, wł. d. w Soposzynie, p. Macoczyn	Jan Müller, wł. d. w Błyszczywodach, p. Żółkiew
49. Żydaczów	108. Powiat sądowy Mikołajów tudzież gminy: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Kazimierz Polański, insp. hodow. w Stryju	Władysław Polański, wł. d. Rudniki, p. Piaseczna
	109. Powiat sądowy Żurawno	j. w.	Ks. Włodzimierz Potuczko, gr. kat. prob. w Melnyczu, p. Zborów
	110. Powiat sądowy Żydaczów z wyjątkiem gmin: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Władysław Małecki, wł. dóbr w Turadach, p. Żydaczów	Józef Pelz, rządca dóbr w Młyniskach, p. Bereźnica królewska

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Bolesław Listowiecki, wł. d. Płuhowczyk, p. Płuhów	Stanisław Graf, rz. d. w Pomorzanach	Józef Buczkowski, wł. d. w Potrebcach, p. Zborów	Rudolf Karpak, leśn. w Nuszczu
Jan Schoffer, wł. d. w Zaszkowie, p. Gołogóry	Teodor Koziek, dz. dóbr w Lackiem wielkiem	Juliusz Tobis, rz. d. w Podhorcach	Władysław Rogowski, rz. d. w Ożydowie, p. loco
Stanisław Snieszko, wł. d. w Lubelli, p. Dobrosin	Piotr Pasternak, rolnik w Werynach ad Dzibułki	Maciej Stelmach, dzier. d. w Stanisławówce, p. Mosty wielkie	Jan Laise, wł. dóbr Zameczek, p. Żółkiew
Jan Szałajdewicz, przeł. obsz. dw. w Drohowyżu	Iwan Sztojko, wł. gr. w Stulsku	Józef Strzęp, wł. realn. w Mikołajowie nad Dniestrem	Mikołaj Greszczuk, gosp. w Czernicy, p. Piaseczna
Mousuet Januszewski, przeł. obsz. dw. w Żurawnie	Matwij Danyłyszyn, wł. gr. w Tarnawce	Jan Windisch, wł. realności w Kornelówce, p. Nowe sioło k. S.	Józef Windisch, wł. realności w Kornelówce, p. Nowe sioło k. S.
Jan Sałdan, rolnik w Łowczycach, p. Ruda Kochawina	Józef Trembiński, wł. gr. w Żydaczowie	Marceli Junosza Załuski, właśc. realn. w Iwanowicach, p. Żydaczów	Jędrzej Hywel, gospodarz w Żydaczowie

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 8. maja 1913.

Treść: (Nr. 42—53). 42. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia gminie miasta Jarosławia koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego. — 43. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Sokal-Tartaków-Perespa, Sokal-Uhrynów, Sokal-Krystynopol. — 44. Obwieszczenie w sprawie przedłużenia terminu do przedkładania fasyj do podatku osobisto-dochodowego. — 45. Obwieszczenie, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze o zabudowaniu potoków: Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka. — 46. Obwieszczenie, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze o zabudowaniu potoku Niedzielnianki. — 47. Obwieszczenie, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze o zabudowaniu potoku Dylągówki. — 48. Obwieszczenie, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze o zabudowaniu potoku Drohobyczki. — 49. Obwieszczenie, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze o zabudowaniu potoku Żukotyniec. — 50. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Wojnicz na pobór opłat gminnych od trunków. — 51. Rozporządzenie dotyczące zmiany liczby członków Izby lekarskiej w Krakowie. — 52. Rozporządzenie dotyczące zmiany podziału okręgu Izby lekarskiej w Krakowie na grupy wyborcze. — 53. Obwieszczenie w sprawie meldowania obcych w miejscowościach: Mytarz, Mytarka i Osiek powiatu Jasielskiego.

Nr. 42.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. kwietnia 1913 L. 50.372 w sprawie przedłużenia gminie miasta Jarosławia koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie miasta Jarosławia na dalsze trzy lata koncesyę z dnia 1. maja 1895 (dz. u. kr. Nr. 42) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 43.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. marca 1913 L. 40.546/13 w sprawie przedłużenia udzielonych Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych: 1. Sokal-Tartaków-Perespa, 2. Sokal-Uhrynów, 3. Sokal-Krystynopol.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Sokalu na dalszych lat pięć koncesye do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych:

1. Sokal-Tartaków-Perespa z 7. lutego 1902 Nr. 25/XIII. dz. u. kr.,
2. Sokal-Uhrynów z 30. marca 1902 Nr. 31/1 dz. u. kr.,
3. Sokal-Krystynopol z 19. marca 1895 Nr. 26 dz. u. kr., a to w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 44.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 20. marca 1913 L. 37.192/13, o przedłużeniu terminu do przedkładania władzom podatkowym fasyj do podatku osobisto-dochodowego i rentowego na rok 1913.

Wskutek reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 14. marca 1913 L. 18.080 przedłuża krajowa Dyrekcya skarbu wyznaczony w obwieszczeniu z dnia 19. lutego 1913 L. 20.599 termin do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i rentowego na rok 1913 do 31. maja 1913.

Nr. 45.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 7. kwietnia 1913 L. 4789/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 12. września 1912 Dz. u. kr. Nr. 116 o zabudowaniu potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka w powiecie wadowickim ułożone w porozumieniu z Wydziałem krajowym, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 24. lutego 1913 L. 3021.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 12. września 1912 Dz. ust. kraj. Nr. 116 o zabudowaniu potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka w powiecie wadowickim.

§ 1.

Zabudowanie potoków Nawieśnica, Ponikiewka, Czerna, Bystra i Jaszczurówka w powiecie wadowickim ma być wykonane kosztem 330.600 K przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania górskich potoków pod nadzorem c. k. Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat sześć, począwszy od roku 1913.

§ 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego w myśl

§ 3 ustawy z dnia 12. września 1912 roku Dz. ust. kraj. Nr. 116 z zasiłku kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Zasiłki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce Kasy Wydziału krajowego w czasie, oznaczonym w § 2 tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby, wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego, funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca lutego każdego roku budowy program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu, służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem przewiduje się przedewszystkiem robotę za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie zatwierdzonych cen jednostkowych.

Gdyby poszczególne ceny jednostkowe nie były przewidziane w projekcie, musi je ustanowić Wydział krajowy.

Oddawanie robót w akord po cenach wyższych od zatwierdzonych cen jednostkowych wymaga zezwolenia Wydziału krajowego.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdania roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne, znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym.

Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jakoto: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15-go następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146, a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 46.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 7. kwietnia 1913 L. 4789/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 12. września 1912 Dz. u. kr. Nr. 118 o zabudowaniu potoku Niedzielnianki w powiecie starosamborskim, ułożone w porozumieniu z Wydziałem krajowym a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 24. lutego 1913 L. 3021.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 12. września 1912 Dz. ust. kraj. Nr. 118 o zabudowaniu potoku Niedzielnianki w powiecie starosamborskim.

§ 1.

Zabudowanie potoku Niedzielnianki w dorzeczu Dniestru w powiecie starosamborskim ma być wykonane kosztem 55.800 K przez organa c. k. oddziału leśno-techniczego dla zabudowania górskich potoków pod nadzorem c. k. Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Budowa ma być przeprowadzona w roku 1913.

§ 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 12. września 1912 Dz. ust. kraj. Nr. 118 z zasiłku kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Zasiłki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce Kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2 tego rozporządzenia.

Wypłata zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych, przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany projektu, służącego za podstawę do wykonania robót, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek wraz z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem przewiduje się przedewszystkiem robotę za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie zatwierdzonych cen jednostkowych.

Gdyby poszczególne ceny jednostkowe nie były przewidziane w projekcie, musi je ustanowić Wydział krajowy.

Oddawanie robót w akord po cenach wyższych od zatwierdzonych cen jednostkowych wymaga zezwolenia Wydziału krajowego.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdania roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót obowiązane są udzielić żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym.

Koszta takich inspekcyi nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jakoto: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc, preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego, stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy wystawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15-go następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, które też szczegółowe zamknięcia rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa, najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego, delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego. Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146 a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi niezmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 47.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 7. kwietnia 1913 L. 4789/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 12. września 1912 Dz. u. kr. Nr. 119 o zabudowaniu potoku Dylągówki w gminach Dylągowa i Sielnica, ułożone w porozumieniu z Wydziałem krajowym a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 24. lutego 1913 L. 3021.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 12. września 1912 Dz. ust. kraj. Nr. 119 o zabudowaniu potoku Dylągówki w gminach Dylągowa i Sielnica.

§ 1.

Zabudowanie potoku Dylągówki w gminach Dylągowa i Sielnica w powiecie przemyskim ma być wykonane kosztem 78.500 K przez organa c. k. Oddziału leśno-technicznego dla zabudowania górskich potoków pod nadzorem c. k. Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat dwa, począwszy od roku 1913.

§ 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 12. września 1912 Dz. u. kr. Nr. 119 z zasiłku kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Zasiłki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2 tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby, wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież

część poborów aktywalnych, przypadającą na czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków, pokrytych z tego ostatniego funduszu oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca lutego każdego roku budowy program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

W ten sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu, służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem przewiduje się przedewszystkiem robotę za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie zatwierdzonych cen jednostkowych.

Gdyby poszczególne ceny jednostkowe nie były przewidziane w projekcie, musi je ustanowić Wydział krajowy.

Oddawanie robót w akord po cenach wyższych od zatwierdzonych cen jednostkowych wymaga zezwolenia Wydziału krajowego.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne, znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym. Koszta takich inspekcyi nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jakoto: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego, stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15-go następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego, delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy. Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146, a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 48.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 7. kwietnia 1913 L. 4789/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 12. września 1912 Dz. u. kr. Nr. 120 o zabudowaniu potoku Drohobyczki w gminach Drohobycz i Przedmieściu Dubieckiem ułożone w porozumieniu z Wydziałem krajowym a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 24. lutego 1913 L. 3021.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 12. września 1912 Dz. u. k. Nr. 120, o zabudowaniu potoku Drohobyczki w gminach Drohobycz i Przedmieściu Dubieckiem.

§ 1.

Zabudowanie potoku Drohobyczki w gminach Drohobycz i Przedmieściu Dubieckiem w powiecie Przymyskim ma być wykonane kosztem 133.000 K

przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania górskich potoków pod nadzorem c. k. Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat dwa począwszy od r. 1913.

§ 3.

Koszta budowy tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego w myśl § 3. ustawy z dnia 12. września 1912 Dz. ust. kraj. Nr. 120 z zasiłku kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Zasiłki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce Kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2. tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu, najdalej do końca lutego każdego roku budowy program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem przewiduje się przedewszystkiem robotę za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie zatwierdzonych cen jednostkowych.

Gdyby poszególne ceny jednostkowe nie były przewidziane w projekcie, musi je ustanowić Wydział krajowy.

Oddawanie robót w akord po cenach wyższych od zatwierdzonych cen jednostkowych wymaga zezwolenia Wydziału krajowego.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie, a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdania roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót obowiązane są udzielić żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym. Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkiemi dowodami najdalej do 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdoczesnego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888, L. 12146 a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego

1895, L. 4395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 49.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 7. kwietnia 1913 L. 4789/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 12. września 1912 Dz. u. kr. Nr. 121 o zabudowaniu potoku Żukotyniec w gminie Wołcze ułożone w porozumieniu z Wydziałem krajowym a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 24. lutego 1913 L. 3021.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 12. września 1912, Dz. ust. kraj. Nr. 121 o zabudowaniu potoku Żukotyniec w gminie Wołcze.

§ 1.

Zabudowanie potoku Żukotyniec w gminie Wołcze w powiecie Turczańskim ma być wykonane kosztem 70.800 K przez organa c. k. Oddziału leśno-technicznego dla zabudowania górskich potoków pod nadzorem c. k. Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Budowa ma być przeprowadzona w roku 1913.

§ 3.

Koszta budowy tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego w myśl § 3.

ustawy z dnia 12. września 1912, Dz. ust. kraj. Nr. 121 z zasiłku kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy. Zasiłki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce Kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2 tego rozporządzenia. Wypłata zasiłku państwowego fuduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany projektu służącego za podstawę do wykonania robót, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek wraz z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym przyczem przewiduje się przedewszystkiem robotę za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie zatwierdzonych cen jednostkowych.

Gdyby poszczególne ceny jednostkowe nie były przewidziane w projekcie musi je ustanowić Wydział krajowy.

Oddawanie robót w akord po cenach wyższych od zatwierdzonych cen jednostkowych wymaga zezwolenia Wydziału krajowego.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdania roczne z czynności budowlanej i jej wyników tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym. Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych należytości akordowych, wydatków na narzędzia materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego. Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy. Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydane reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146, a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395, instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. kwietnia 1913 L. 48.149/13, w przedmiocie zezwolenia gminie Wojnicz powiat Brzesko na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Wojnicz pobierać do końca roku 1917 pod warunkami i w sposób

unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K 20 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 4 (cztery) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Wojnicz.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 51.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. kwietnia 1913, L. VII. a. 689. którem zmienia się częściowo postanowienia rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 8. czerwca 1893 L. 45.257, Dz. u. kr. Nr. 31, o utworzeniu Izb lekarskich w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o ile dotyczą liczby członków Izby lekarskiej w Krakowie i podziału lekarzy w obrębie tej Izby na grupy wyborcze.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. stycznia 1913, L. 1409/12 wydanego w myśl wniosku Izby lekarskiej w Krakowie c. k. Namiestnictwo zmienia postanowienia rozporządzenia swego z dnia 8. czerwca 1893, L. 45.257, Dz. u. kr. Nr. 31 co do oznaczonej w niem liczby członków Izby lekarskiej w Krakowie i podziału lekarzy w obrębie tej Izby na grupy wyborcze, jak następuje:

Izba lekarska w Krakowie składa się z 15 członków i obejmuje miasto Kraków i 35 powiatów politycznych, a mianowicie: Biała, Bochnia, Brzesko, Brzozów, Chrzanów, Dąbrowa, Dobromil, Gorlice, Grybów, Jarosław, Jasło,

Kolbuszowa, Kraków, Krosno, Limanowa, Lisko, Łańcut, Mielec, Myślenice, Nisko, Nowy Sącz, Nowy Targ, Oświęcim, Pilzno, Podgórze, Przeworsk, Ropczyce, Rzeszów, Sanok, Strzyżów, Tarnobrzeg, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Żywiec

Wszyscy lekarze w mieście Krakowie do wyboru uprawnieni wybierać mają w jednym akcie wyborczym sześciu członków Izby lekarskiej krakowskiej i sześciu zastępców, resztę zaś członków względnie zastępców do tej Izby t. j. dziewięciu wybierać będą lekarze uprawnieni do wyboru w obrębie Izby w tyluż grupach wyborczych, z których każda wysyła jednego członka Izby i jednego zastępcę.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Nr. 52.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. kwietnia 1913, L. VII. a. 689., ktorem zmienia się postanowienia rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 8. czerwca 1893 L. 45.257, Dz. u. kr. Nr. 32 dotyczące podziału okręgu Izby lekarskiej w Krakowie na grupy wyborcze.

Na mocy upoważnienia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. stycznia 1913, L. 1409/12 wydanego na wniosek Izby lekarskiej w Krakowie dzieli się okręg Izby lekarskiej w Krakowie, z wyłączeniem miasta Krakowa, gdzie wszyscy uprawnieni do wyboru lekarze wybierają razem sześciu członków Izby i sześciu zastępców, na następujące grupy wyborcze:

1. grupa: Powiaty polityczne: Biała, Chrzanów, Oświęcim, Żywiec.
2. grupa: Powiaty polityczne: Kraków, Podgórze, Wieliczka, Wadowice.
3. grupa: Powiaty polityczne: Limanowa, Myślenice, Nowy Targ.
4. grupa: Powiaty polityczne: Bochnia, Brzesko, Nowy Sącz.
5. grupa: Powiaty polityczne: Gorlice, Grybów, Jasło, Krosno, Pilzno.
6. grupa: Powiaty polityczne: Dąbrowa, Mielec, Ropczyce, Tarnów.
7. grupa: Powiaty polityczne: Kolbuszowa, Rzeszów, Strzyżów, Tarnobrzeg.
8. grupa: Powiaty polityczne: Łańcut, Nisko, Jarosław, Przeworsk.
9. grupa: Powiaty polityczne: Brzozów, Dobromil, Lisko, Sanok.

Lekarze do każdej z tych grup należący, wybierają po jednym członku Izby i po jednym zastępcy.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Nr. 53.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 3. kwietnia 1913, L. 6057/pr., którem na mocy § 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Mytarz, Mytarka i Osiek powiatu Jasielskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Mytarz, Mytarka i Osiek powiatu Jasielskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Lwów, dnia 3. kwietnia 1913.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 5. czerwca 1913.

Treść: Nr. 54. Rozporządzenie, którem oznacza się te obszary leśne, do których mają mieć zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 15. czerwca 1904 Dz. u. kraj. Nr. 93 o zgłaszaniu czystych wyrębów i przerębywaniu drzewostanów.

Nr. 54.

Rozporządzenie

C. k. Namiestnictwa z dnia 17. lutego 1913 L. XVIb. 272/6, którem zmienia się brzmienie obwieszczenia z dnia 11. kwietnia 1908 L. IX. 990/24 Dz. u. kr. Nr. 48, część A.

Obwieszczenie

rozporządzenia wykonawczego c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lutego 1913 L. XVIb 272/6, którem w porozumieniu z Wydziałem krajowym oznacza się te obszary leśne, do których mają mieć zastósowanie postanowienia ustawy z dnia 15. czerwca 1904 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 93 o zgłaszaniu czystych wyrębów i przerębywaniu drzewostanów.

A.

Postanowienia §§ 2—7 ustawy z dnia 15. czerwca 1904 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 93 o obowiązku zgłaszania wyrębu drzewa mają z chwilą ogłoszenia niniejszego obwieszczenia zastosowanie do następujących obszarów leśnych:

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
1	Biała	Biała	Bór łodygowski, Bór wilkowski, Buczkowice, Bystra, Godziska wilkowickie, Hucisko, Kozy wielkie i małe, Lipnik z Leszczynami, Meszna, Międzybrodzie lipnickie, Mikuszowice, Salmopol, Straconka, Szczyrk, Wilkowice
		Kęty	Bujaków, Międzybrodzie kobiernickie, Porąbka.
2	Bóbrka	Bóbrka	Borusów, w Bryńcach cerkiewnych p. gr. l. 913 i 916, w Bryńcach zagórnych p. gr. l. 986, Budków, Chlebowice wielkie, Choderkowce, w Dziewiętnikach p. gr. l. 853, 1909, 840, 860, Hryniów, w Kołohurach p. gr. l 2434. Łanki małe, w Łanach p. gr. 2215, 2209, 1049/1 i 674, Lubeszka, Olchowiec, w Pietniczanach p. gr. l. 1873, 692/1, Podhorodyszcze, Podmanasterz, Repechów, Romanów, w Sarnikach p. gr. l. 779 i 780, Sokołówka, Staresioło, Suchodół, Wodniki, Wołoszczyzna, Wołowe, Wybranówka.
		Chodorów	Hranki, Laszki górne, Strzeliska nowe i Stare.
3	Bochnia	Wiśnicz	Bełdno, Boczów, Borówna, Brzezowa, Bytomsko, Cichawka, Dołuszyce, Grabie, Kamienna, Kobyle, Kopaliny, Królówka, Kurów, Łątka górna, Leksandrowa, Lipnica murowana, Lubomierz, Nieprześna, Nieszkowice wielkie, Olchawa, Pogwizdów, Rajbrot, Rozdziele dolne i górne, Rzegocina, Sobolów, w Trzcianie p. l. 133, Tarnawa, Ujazd, Wieruszyce, Wiśnicz nowy, Wola mieszkowska, Wola wieruszycka, Wolica, Zawada.
4	Bohorodczany	Bohorodczany	W Chmielówce las „Chuśnik", w Horocholinie wszystkie lasy, z wyjątkiem lasu „Dąbrowa".
		Sołotwina	Wszystkie lasy w powiecie sądowym sołotwińskim z wyjątkiem lasu „Sykla", w Sołotwinie na lewym brzegu Bystrzycy, lasu „Załomyste" i „Krzywca" w Jabłonce, lasu „Podbiczy" w Krzywcu, lasu „Matijowec" w Kosmaczu i lasów w gminie Rosulnie.
5	Borszczów	Borszczów	Burdiakowce, Korolówka, z wyjątkiem p. gr. l. 505, 727/11, 1685, 1701, 1702, 1706, 1953, 1955, 1961 i 1963, Skowiatyn, Szuparka, Szyszkowce, Trójca.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary lęśne
5	Borszczów	Mielnica	Babińce ad Krzywcze, Bielowce, Boryszkowce, Dźwinogród, Filipkowce, Germakówka oprócz p. gr. l. 2037, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2052, 2056, 2061, 2894, 2898, 2900, 2902/2, Iwanie Puste oprócz p. gr. l. 1318/2, 1318/3, 1318/4, 1318/6, 1318/7, 1329, 1330, Krzywcze dolne, Krzywcze górne oprócz p. gr. l. 1286, 1553/1, 1889/1, 1966, 2134, 2135, Kudryńce, Michałków, Mielnica, Nowosiółka oprócz p. gr. l. 1049, 1051, 1053, 1055, 1056, 1057, 1061, 1062/1, 1063, 1065, 1217, 1064, Okopy, Olchowiec, Paniowce, Trubczyn, Zalesie oprócz p. gr. l. 409, 414, 415, 416, 417, 418, 425/2, 425/3, 425/4, 425/7 i 427.
6	Brzesko	Zakliczyn nad Dunajcem	Wszystkie lasy położone w okręgu sądowym Zakliczyn, z wyjątkiem lasów w gminach: Biskupice, Domosławice, Faściszowa, Faliszowice, Gwoździec, Kończyska oprócz p. gr. l. 529, Lusławice, Słona, z wyjątkiem p. gr. l. 388, 389, 391, 393, 641 i 642, Wesołów, Zawada, Złota i Charzewice, z wyjątkiem Melsztyna.
7	Brzeżany	.	Dworce, Hucisko, Krasnopuszcza, Litiatyn, w Mieczyszczowie p. gr. l. 754/1, 755, 778/3, Rekszyn, Wulka.
8	Brzozów	Brzozów	Grabownica Starzeńska, parc. kat. l. 400, Hroszówka, Jabłonica ruska, las dworski nad Sanem, Krzemienna, las dworski od granicy Obarzyna, Dydni i Temeszowa, Krzywe parc. kat. l. 84, 1017/8, 437, Niewistka, Temeszów, Obarzyn, Trześniów parc. kat. l. 2174 i 2477, Witryłów parc. kat. l. 70 i 162/2, Wydrna parc. kat. l. 1552/1, 1615, 1616 i 1620, Grabówka parc. kat. l. 33/2, 747, 75?/1.
		Dynów	Bachórz parc. kat. l. 1343 i 1346/1, Bartkówka parc. kat. l. 30 i 60, Dąbrówka starzeńska parc. kat. l. 408 i 509, Dylągowa parc. kat. l. 1045 i 1081, Laskówka parc. kat. l. 638, Nozdrzec parc. kat. l. 1045 i 1217, Wara parc. kat. l. 245, Wołodź parc. kat. l. 1010.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
9	Buczacz	Buczacz	Buczacz, Duliby, Jazłowiec, Nowosiółka jazłowiecka, Osowce, w Pomorcach las „Ścianka“ nad Strypą, Rukomysz, Soroki z wyjątkiem lasu „Długa Brzezina“, w Trybuchowcach las „Ścianka“ nad Strypą, Zaleszczyki małe, Żnibrody, Żyznomierz.
		Monasterzyska	Baranów, Berezówka, w Bertnikach las „Dzielnica“, w Czechowie las „Wysieczowa“, Dubienko, Folwarki, Hrehorów, z wyłączeniem lasu „Moczarki“ i „Okopy“, Huta nowa i stara, Jarhorów, Komarówka, Korościatyn, Kowalówka, Krasiejów, Ladzkie, Lazarówka, Monasterzyska, Niskołyzy, Słobódka dolna i górna, Uście zielone, Wyczółki, z wyłączeniem lasów „Łojów“, „Kąt“, „Zadarów“ i „Zalesie“.
		Potok złoty	Hubin, Koropiec, Kościelniki, Kośmierzyn, Leszczańce, z wyjątkiem lasu „Rusiłów“, „Międzygórze“, „Nowosiółka koropiecka“, „Ostra“, Porchowa, Potok złoty, z wyjątkiem lasu „Brzezina“, „Siedliska“, „Rusiłów“, Ścianka, Skomorochy, Snowidów, Sokulec, Woziłów.
10	Chrzanów	Chrzanów	Babice, Źródła, w Zagórzu las „Bukowica.
		Krzeszowice	Alwernia, Brzezinka, Czatkowice z wyjątkiem części zachodniej od drogi z Krzeszowic do Czerny, Czerna, Dubie, Filipowice, Krzeszowice, Młynka, Nielepice, parc. kat. l. 2860 w Nowej Górze, Ostrężnica, Paczałtowice, Podłęże, Radwanowice, parc. 230 w Rudnie, Siedlec.
11	Czortków	.	Byczkowce, Czortków stary, Jagielnica, Nagórzanka, Rosochacz, Uhryń, Wygnaka.
12	Dobromil	Bircza	Wszystkie lasy położone w gminach okręgu Sądu powiatowego w Birczy.
		Dobromil	Wszystkie lasy w okręgu Sądu powiatowego Dobromil z wyjątkiem gmin katastralnych Falkenberg, Grodzisko, Komarowice, Nowemiasto, Pietnice, Posada Nowomiejska, Przedzielnica, Rosenberg i Truszowice.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
13	Dolina	.	We wszystkich gminach z wyjątkiem Bełcjowa, Bolechowa, Broszniowa, Cieniawy, Cisowa, Czołhan, Debelówki, Dołżki, Jakubowa, Jaworowa, Huziejowa, Krehowic, Nadziejowa, Lisowic, p. gr. 1066/2 w Łuce, dalej następujących parcel grunt., położonych w gminie Mizuń stary, a to: p. gr. l. 2309, 2367, 2378, 2389, 2398, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2428, 2478/2, 2478/3, 2479, 2508, 2509, 2516, 2530/1, 2577/2, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 6429, 6431, 6433, 6434, 6435, 6438, 6439, 6457, 6458, 6467, 6468/2, 6492, 6520/1, 6566, 6567, 6609/1, 6626/1, 6626/3, 8438, 8485, 8493/2, 8493/3, 8494/12, 8494/13, 8494/14, 8494/15, 8895, 8897, 8900, 8901, 8912, 8913, 8927/2, 8927/3, 8927/4, 8927/5, 8927/6, 8963/2, 8963/4, 8970/2, 9023, 90[illegible]7/2, 9039, 9040, 9121/2, 9121/3, 9121/4, 9127, 9159, 9160, 9161, 9162/2, 9522/4, 9522/5, 9580/2, Nieniowa dolnego i górnego, Olchówki, Pöchersdorfu, Podbereża, Rakowa, Reszniatycz, Rożniatowa, Rachinia, Słobody bolechowskiej i dolińskiej, Spasa, Swaryczowa, Sołukowa, Strutyna niżnego, parceli grunt. l. 3152/7—12 w Strutynie wyżnym, Taniawy, Tiapcz, Trościańca, Turzy wielkiej, p. gr. 9415, 9440/1, 9715/2, 9428, 9429, 9440/1, 9440/6 w Wełdzirzu, Woli zaderewackiej i Zaderewacza.
14	Drohobycz	Drohobycz	Borysław, Manaster dereżycki, Mrażnica, Orów, Popiele oprócz p. gr. l. 3931, 3932, 3935, Schodnica, Stanyło, Ułyczno.
		Podbuż	Parcele 529, 326/1, 51, 611 w Podmanasterku i wszystkie lasy w innych gminach tego sądowego okręgu z wyjątkiem Winnik.
	Gorlice	Gorlice	Banica, Bartne, Bednarka, Bielanka, Blechnarka, Bystra, Czarne, Długie, Gładyszów, Hańczowa, Jasionka, Klimkówka, Konieczna, Krywa, Kunkowa, Leszczyny, Łosie, Łużna, Małastów, Męcina mała i wielka, Nieznajowa, Nowica, Pętna, Przegonina, Radocyna, Regetów wyżny, Ropa, Ropica ruska, Ropki oprócz p. gr. 2323, Rychwałd, Siary, Skwirtne, Smerekowiec, Szymbark, Uście ruskie, Wołowiec, Wysowa, Zdynia.
15		Biecz	Kniatonowice.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
16	Gródek Jagielloński	Gródek Jagiel.	Wola dobrostańska.
		Janów	Dąbrowica, Lelechówka. Łozina, Majdan, Stradcz, Wereszyca. Wiszenka, Zielów, Żorniska.
17	Grybów	Ciężkowice	Par. gr. l. 792, 793, 794 w Bukowcu, p. gr. l. 270/1 w Falkowej, p. gr. l. 293/1, 294, 295/1, 296, 424, 541/1, 542 w Jastrzębi, Pławna, p. gr. l. 299, 1287/1, 1287/2 w Siekierczynach, Zimnawódka, Zborowice.
		Grybów	Banica, Berest, Bicliczna, Binczarowa, Bogusza, Brunary wyżne i niżne, Czarna. Czertyżne, Czyrna, Florynka, Izby, Kaclowa, Kamienna, Kamionka wielka, Królowa ruska, Piorunka, Polany, Ptaszkowa, Śnietnica, Stawisza.
18	Horodenka		Lasy całego powiatu z wyjątkiem Repużynice i Żukowa, p. gr. l. 392. 1646/1, 1646/2, 1559 1561/2. 1571/1, 1628 i 16[illegible]5 w Czernelicy. p. gr. l. 1492 w Daleszowej, p. gr. l. 212, 214 i 1525 w Harasymowie, p. gr. l. 593 i 594 w Horodnicy, p. gr. l. 1529, 2440 i 3572 w Jasienowie polnym, p. gr. l. 646 i 652 w Kolankach, p. gr. l. 390, 391 w Michalczu, p. gr. l. 447, 449, 633 w Niezwiskach, p. gr. 2242 w Oknie, p. gr. 604/2. 1047/2 w Piotrowie, p. gr. 282/3, 282/5 w Siekierczynie.
19	Jarosław	Pruchnik	Jodłówka z wyjątkiem parc. kat l 3, 7, 9, 15, 43/1, 78, 90 i 102, Kramarzówka, Pruchnik wieś, Rączyna, Świebodna z wyjątkiem parc. kat. l. 587/1, 588/2. 589, 646. 716. 780, 791 i 971, Tuligłowy, Węgierka, Wola węgierska.
20	Jasło	Jasło	Harklowa, Kowalowy.
		Żmigród	Brzozowa, Desznica, Folusz, p. gr. l. 419/1. w Gorzycach, Grab, Hałbów, Jaworze. Kotań, Krempna, p. gr. l. 206 i 1690/1 w Łężynach, Mrukowa, Mytarz, Ożenna, Pagórek-Radość, Pielgrzymka, Rostajne. Samokleski. p. gr. 582/2 w Skalniku, Świątkowa mała i wielka. Świerzowa ruska. Wola cieklińska. Żydowskie.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
21	Kałusz	.	Jasień, Majdan, Przysłup.
22	Kosów	.	Wszystkie lasy w powiecie kosowskim z wyjątkiem lasów położonych w gminach Kuty stare, Kobaki i Rybno. oraz p. gr. 817/3, 817/5 w Czerhanówce, 1520, 3231/17, 3231/32 w Hryniawie, 803/1 w Pistyniu, 695, 700, 704, 1052/1, 1203, 1204/2, 1283/1, 1284, 1286, 1288, 1290 w Uściecrykach, 1937, 1945/1, 2127/3, 8747/2, 8747/3, 8812/18, 8812/19, 8813/20, 8812/22, 8796, 8797, 8812/8, 8812/12, 8812/13, 8812/14, 8812/15, 8812/16, 8812/17, 8827/7, 8827/9, 8827/10, 8852/4, 8852/5, 8852/6, 8852/7, 8852/8, 8852/9, 8852/16 w Żabiu.
23	Kraków	Kraków	Bolechowice, Chełm, Kobylany, Półwsie Zwierzynieckie, Przegorzały, Ujazd, Wola justowska, Zabierzów, Zelków.
		Liszki	Balice, Bielany, Czułów, p. gr. l. 207 w gminie Kamień.
24	Krosno	Dukla	Cergowa, Ciechania, Jasionka, Myścowa, Tylawa, Zyndranowa.
		Krosno	Czarnorzeki, Iwonicz, Krasna, Odrzykoń, Węglówka.
25	Limanowa	Limanowa	Janowice-Gruszów, Jasna-Podłopień, Jaworzna, Kamienica, Kamionka mała, Kobyłczyna, Koszary, Kostrza-Ryje, Krasne, Laskowa, Limanowa, Łososina górna, Męcina, Młyneczyska, Młynne, Mordarka, Porąbka, Pryszowa, Roztoka, Rupniów, Rybie nowe, Rzeki, Sechna, Siekierczyna, Słopnice królewskie, Słopnice szlacheckie, Stupia, Sowliny, Stara wieś, Stróża, Szczawa, Szyk, Wilkowisko, Zalesie, Zasadne, Zbłudza, Zmiąca.
		Mszana dolna	Chyżówki, Dobra, Glisne, Gruszowiec, Jurków, Kasina wielka, Konina, Łętowe, Łostówka, Lubomierz, Mszana dolna i górna, Niedźwiedź, Olszówka, Podobin, Półrzeczki, Poręba wielka, Przenosza, Raba niżna, Skrzydlna, Słomka, Wilczyce, Wola skrzydlańska.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
26	Lisko	.	We wszystkich gminach z wyjątkiem p. gr. 5003/1, 5003/3, 5210, 5135, 5212, 5252, 5271, 4076/1, 4076/2, 4123, 4159. 4178. 4179, 4973. 5135, 5184, 5307, 5312/3, 5319, 5275, 1402, 1594/1, 1674 gminy Średnia wieś i p. gr. 24, 26, 30, 55, 178. 668, 670 gminy Bachlowa.
27	Lwów	Lwów	Grzybowice, Hołosko wielkie, Lwów z Pohulanką i Kleparowem. Krzywczyce, Zawadów.
		Szczerzec	Chrusno stare, Miłoszowice, Nowosiółki, Podsadki, Polana, Rakowiec.
		Winniki	W Ganczarach p. gr. 552/1, 553/1, 553/3, Lesienice, oprócz p. gr. l. 2022 i 2033, Winniczki, Winniki. oprócz p. gr. l. 855/3 i 856/6.
28	Myślenice	Maków	Wszystkie lasy w okręgu sądowym Makowskim.
		Jordanów	Wszystkie lasy w okręgu sądowym Jordanowskim prócz lasów w Łętowni parc. kat. l. 6694/1, 6694/2 i 5224, w Rabce parc. kat. l. 3257 i w Spytkowicach parc. kat. l. 4081.
		Myślenice	Wszystkie lasy w okręgu sądowym Myślenickim prócz lasów w Brzacowicach, Borzęcie, Droginii, Dolnej Wsi, Głogoczowie, Krzyszkowicach, Krzywaczce, Lubieniu parc. kat. l. 103. Polanie i Sułkowicach.
29	Nadwórna	.	Wszystkie lasy w powiecie Nadwórniańskim z wyjątkiem lasów położonych w gminach: Bednarówka, Dobrotów, po lewym brzegu Prutu, Cucyłów, Glinki, Hawryłówka, Kamienna, Krasna, Łanczyn po lewym brzegu Prutu, Łojowa oprócz lasu Strahora, Majdan górny, Majdan średni, Majdan graniczny, Nadwórna z wyjątkiem lasu „Horodyszcze“ i „Ścianka“, w Potokach „nad Bystrzycą“, Nazawizów po prawym brzegu Bystrzycy. Paryszcze, Przerośl, Sadzawka, Siedliska, lasu Diłok w Strymbie, Tarnawica leśna, Weleśnica dolna i górna, Wołosów.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
30	Nowy Sącz	Muszyna	Dubne, Jastrzębik, Jędrzejówka, Krynica, Krzyżówka, Leluchów, Łosie, Milik, Mochnaczka niżna i wyżna, Muszyna, Powroźnik, Roztoka wielka, Słotwiny, Szczawnik, Tylicz, Wierzchomla mała i wielka, Wojkowa, Złockie, Żegiestów.
		Nowy Sącz	Bącza, Barnowiec, Bartkowa, Białawoda, Biczyce polskie i niemieckie, Bilsko, Czaczów, Chełmiec polski i niemiecki, Chomranice, Dąbrowa, Gródek, Homczyska, Jamnica ad Kunów, w Jasiennej p. gr. l. 418, 419, 446, 449, 490, 495, 496, 556, 558, 560/1, 560/2, Jaszczurowa, Klęczany, Klimkówka, Kotów, Krasne potockie, Kurów, Librantowa, Lipie, Łabowa, Łabowiec, Łososina dolna, Maciejowa, w Marcinkowicach p. gr. l. 472, Nowa wieś, Paszyn, Popardowa, Posadowa, Roztoka mała, Rożniów, Składziste, Skrzętka-Rojówka, w Tabaszowej p. gr. l. 533, 534, Tęgoborze, Trzetrzewina, Uhryn, Witkowice dolne, Żbikowice, Żeleźnikowa.
		Stary Sącz	Brzyna, Czarny Potok, Gaboń, Gostwica, Jazowsko, Kiczna, Kokuszka, Łącko, Łomnica, w Młodowie p. gr. 528, 739, Myślec, Obidza, Piwniczna, Przysietnica, Roztoka ryterska, Rytro, Sucha, Struga, Wola Kosnowa, Wola Krogulecka, Wola piskulina, Zagorzyn, Zarzecze.
31	Nowy Targ	Czarny Dunajec	Witów.
		Krościenko	Biała woda, Czarna woda, Czorsztyn, Grywałd, Huba, Jaworki, Kluszkowce, Krościenko, Krośnica, Maniowy, Mizerna, Ochotnica, Sromowce wyżne i niżne, Szczawnica, Szlachtowa, Tylka, Tylmanowa.
		Nowy Targ	Brzegi, Bukowina, Harklowa prócz p. gr. l. 910, Kościelisko, Łopuszna, Mur-Zasichle, Nowy Targ oprócz p. gr. l. 10554, 10558, 10556, 11722, 13438, 13512, Obidowa, Ostrowsko, Ponice, Poronin, Rdzawka, Rokiciny, Sieniawa-Bielanka, Schlembarg, Waksmund, Zakopane, Zub-Suche.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
32	Peczeniżyn	.	Wszystkie lasy powiatu oprócz p. gr. l. 857/2. 857/3, 857/4, 857/5, 857/6 w Bani berezowskiej. p. gr. 30 w Łuczkach, oraz p. gr. l. 1684, 1688, 1695. 1702/3, 1702/4, 1702/5. 1702/6, 1703/1, 1703/2 i 1705/1 w Utoropach.
33	Pilzno	Brzostek	Bączałka parc. kat. l. 366. Błażkowa parc. kat. l. 1244, 1245, 1246. 1247, 1252, 1259 do 1265, 1269 i 1275, Dęborzyn parc. kat. l. 371, Dębowa parc. kat l. 499, 853 i 1061, Głobikówka parc. kat. l. 20. 62 i 176. Januszkowice parc. kat. l. 1/1. Jodłowa parc. kat l. 4946/1 i 4947, Kamienica górna parc. kat. l. 1342/1 i 1350/1. Nawsie brzosteckie parc. kat. l. 108 i 111, Przeczyca parc. kat. l. 332. 372 i 412. Siedliska nad dopływami rzeki Wisłoki. Skurowa parc. kat. l. 285, Smarzowa nad dopływami rzeki Wisłoki.
		Pilzno	Gębiczyna p. gr. l. 514/1, 898/1, 906. 948/1, 949. Głobikowa p. gr. l. 324/3, Jaworze dolne p. gr. l. 592/1. 592/2, 585/1. Jaworze górne p. gr. l. 82/1 i 551. Połomeja p. gr. l. 107 i 130. Zwiernik p. gr. l. 657. 658, 883 do 886.
34	Podgórze	Skawina	Siarczana góra i p gr. l. 496, 497, 1075. 1135. 1242. 1278, 1282. 1283/2. 1299/1. 1441/2. 1443 i 1444 w Tyńcu.
35	Podhajce	.	Hołhocze, Kozowa, Litwinów, Markowa, Rudniki. Scredue, Sławetyn, Szumlany, Toustobaby, Wołoszczyzna, Zasławce, Załurzyn p. gr. 1406/1. 1406/2, 1046/46, 1413, 1429 w Zawadówce, Zawałów.
36	Przemyśl	Dubiecko	Wszystkie lasy w okręgu sądowym Dubiecko.
		Niżankowice	Berendowice, Brylińce, Kniażyce, Koniusza, Kormanice, Sierakośce, Sólca, Stroniowice.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
36	Przemyśl	Przemyśl	Belwin, Chołowice, Cisowa, Korytniki, Krasice, Krasiczyn, Kruhel mały, Kruhel wielki, Krzeczkowa, Kupna, Łętownia, Maćkowice, Mielnów, Olszany, Prałkowce, Rokszyce, Śliwnica ad Krasiczyn, Tarnawce, Wapowce.
37	Przemyślany	Gliniany	Hanaczów, Hanaczówka, Jaktorów, Łahodów, Słowita, Sołowa, Stanimierz.
		Przemyślany	Wszystkie obszary leśne po obu brzegach Gniłej Lipy.
38	Przeworsk	.	Hadle kańczuckie las Jaskinie, Łopuszka wielka, skąd biorą początek dopływy rzeczki Mleczki, Tarnawka parc. kat. l. 546, 556, 557, 565, 1095, Zagórze dopływy rzeczki Mleczki.
39	Rohatyn	.	Wszystkie obszary leśne prócz lasów w Cześnikach, Dubryniowie, Firlejowie, Hrehorowie, Jawczu, Kleszczównie, Koniuszkach, Lipicy górnej, Łopusznie, Łuczyńcach, Mełnej, Podgrodziu, Podkamieniu, Podwinie, Psarach, Pukowie, Rudzie, Stratynie, Waśniczynie, Wyspie, Załanowie.
40	Ropczyce	Dębica	Gumniska, Podgrodzie p. gr. l. 1149, 1152, 1155, 1158, Stobierna las koło Guzika.
		Ropczyce	Brzeziny parc. kat. l. 2203, 3054/1, 3054/2 i 3508/1, Gnojnica las Trzemeszna, Konice parc. kat. l. 71, 72, 76, 78, 620/1, 623, 633 i 640. Nawsie parc. kat. l. 1541, 1555, 1569, 3024 i 5558, Rzegocin parc. kat. l. 143, 166, 182 i 652, Wielopole parc. kat l. 355/1, 379, 417 i 420, Wiśniowa parc. kat. l. 2570, 2572, 2574, 2580 i 2590.
41	Rzeszów	Rzeszów	Babica parc. kat. l. 158.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
41	Rzeszów	Tyczyn	Błażowa parc. kat. l. 615, 669, 675, 754, 766/1, 1126 i 1127, Białka parc. kat. l. 1211 i 1216, Brzozówka parc. kat. l. 501/2, Dylągówka las Bukowa strona, Futoma parc. kat. l. 1605, 1176/1 i 1176/2, Grzegorzówka parc. kat. l. 421, 489, 491, 496/2 i 499/3, Hadle szklarskie parc. kat. l. 380, 405 i las Rogóżne i Rożnice, Hucisko Jawornickie parc. kat. l. 589 i 794/2, Hyżne parc. kat. l 1497/1, 1902/1 i las Ciemnica, Kąkolówka parc. kat. l. 1357/3 i 1357/5 Sołonka, las tego samego nazwiska, Straszydle parc. kat. l. 26. 49 i 4003, Szklary parc. kat. l. 385 Wola rafałowska parc kat. l. 1202/1 i 1202/2.
42	Sambor	.	P. gr. lk. 3963 w gminie Zwór, w gminie Sprynia p. gr. l. 2649, 2651, 2632, 2669/1, w gminie Manasterzec p gr. l. 974, w gminie Wola błażowska p. gr. l. 633/10, 633/1 i 335/1.
43	Sanok	Bukowsko	Czystohorb, Darów, Dołżyca, Duszatyn, Jawornik, Komańcza, Kulaszne, Mików, Mokre, Morochów, Moszczaniec, Osławica, Prełuki, Puławy, Radoszyce, Rzepedź, Szczawne, Surowice, Tokarnia, Turzańsk, Wisłok wielki, Wysoczany.
		Rymanów	Czeremcha, Daliowa, Głębokie, Jasiel. Jaśliska, Kamionka, Lipowiec, Polany surowiczne, Posada jaśliska, Posada górna, Rudawka jaśliska, Rymanów. Szklary, Wisłoczek, Wola niżna, Wola wyżna, Zawadka rymanowska, Zawoje.
		Sanok	Liszna, Międzybrodzie, Olchowce, Sanok, Trepcza, Tyrawa solna, Wujskie, Załuż.
44	Skałat	Grzymałów	Bilitówka, Grzymałów, Kałaharówka z Kręciłowem i Wychwatyńcami p. gr. l 284/2 w Kozinie, p. gr. l. 1436/3. 1242 w Oknie, Pajówka.
		Skałat	Chmieliska.
45	Skole	.	Annaberg. Felizienthal, Hołowiecko p. gr. l. 4548/1, Hrebenów p. gr. l. 1599/1, 1035. Jamelnica. Karlsdorf. Klimiec. Korczyn rustykalny, Korczyn szlachecki, Korostów. p. gr. l. 2080. p. gr. l. 2170, Koziowa. Kruszelnica rustykalna i szlachecka. Międzybrody, Podhorodce, Rożanka niżna i wyżna. w Skolem p. gr. 2068/1, p. gr. l. k. 2412/1. Smorze dolne, Smorze miasteczko, Sopot, w Tuchli p. gr. l. 3062/1. Tysowiec, Tyszownica. Wołosianka.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
46	Stanisławów	Halicz	Błudniki na prawym brzegu potoku Wierzbowiec. Bolejów oprócz lasu „Krzywe Niwy“, las „Ścianka“ w Dorohowie, Dubowce, las „Ścianka nad Dniestrem“ w Haliczu, Jeziorko, Jezupol, Kończaki, Kryłos, Krymidów, Łany, Pitrycz, Siedliska z wyłączeniem lasu Rakowiec, Sielec po prawym brzegu Bystrzycy, Temerowce, Tumierz, Załukiew.
		Stanisławów	Las „za Mogiłą“ w Bryniu nad Łomnicą, Dobrowlany, Hanusowce, Kołodziejówka, Pobereże, Uzień, Wołczyniec.
47	Stary Sambor	.	Wszystkie gminy powiatu oprócz Felsztyna, Posady felsztyńskiej, Grodowic, Słochyni, Chyrowa, Posady chyrowskiej, Wołczy dolnej, Błozwi górnej, Koniowa, Towarni.
48	Stryj	.	Wszystkie gminy prócz Bereźnicy, Bratkowic, Brygidau, Chodowic, Chromohorba, Daszawy, Dobrowlan, Dobrzan, Dołhego, Dołhołuk, Dulib, Dzieduszyc wielkich i małych, Falisza, Gelsendorfa, Grabowca stryjskiego, Hołobutowa, Hurni, Jaroszyc, Kawczegokąta, Kawska, Kłodnicy, Komarowa, Koniuchowa, Lisiatycz, Lubieniec, Łotatnik, Łukawicy niżnej i wyżnej, Monasterca, Morszyna, Nieżuchowa, Oleksic starych, Pietniczan, Podhorzec, Pukienicz, Sichowa, Siemiginowa, Sokołowa, Stankowa, Strychaniec, Stryja, Strzałkowa, Uhełny, Uherska, Wierczan, Woli dołhołuckiej, Wowni, Zawadowa i Żulina,
49	Strzyżów	Frysztak	Cieszyna parc. kat. l. 1129, Glinik górny parc. kat. l. 1086/1, Glinik średni, Gogołów parc. kat. l. 806, 807, 1994, 1995 i 1996, Jaszczurowa parc. kat. l. 783/1, 783/2 i 784, Jazowa, Kozłówek, Kobyle parc. kat. l. 349, 761/1, 761/2 i 761/36, Oparówka parc. kat. l. 1525/1, Pułanki las, Pańszczyzna, Stępina las, Hełm i Kamieniec, Wola Pietrusza parc. kat. l. 16/2, 1507, 1510, 2716 i 2734.
		Strzyżów	Baryczka parc. kat. l. 900, Czudec parc. kat. l. 2328, Godowa parc. kat. l. 759, Gwoźnica dolna parc. kat. l. 33, 34, 35/1, 230, Jawornik niebylecki parc kat. l. 603, Lutcza parc. kat. l. 38, 92, 999, 1610, 1611, 3441, 3443, 4693, Połomyja parc. kat. l. 1766, 1767, 1768, Tropie, Wysoka parc. kat. l. 2417/1 i 4314/1, Wyżne parc. kat. l. 279, Zaborów parc. kat. l. 551, 1110/1 i 1187, Żarnowa parc. kat. l. 25, 619, Żyznów parc. kat. l. 134, 367/1, 1566, 1680, 1704 i 1747.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
50	Tarnopol	Mikulińce	Krzywki, Łuczka, Mikulińce, Proszowa, Suszczyn.
51	Tarnów	Tarnów	Dąbrówka Szczepanowska z Lubczą parc. kat. l. 294 i 407, Janowice parc. kat. l. 394, 3387 i 3388, Łowczówek, Pleśnia, Rzuchowa, Wróblowice parc. kat. l. 919/1.
		Tuchów	Bistuszowa, Brzozowa parc. gr. l. 3296/1, 3336, 3338/1, 3338/2, 3338/3, Burzyn p. gr. l. 490, 1142, 1143, 1146, 1193, Golanka p. gr. l. 2 i 3, Jodłówka Tuchowska p. gr. l. 489, 3433/1 i 3391, Joniny p. gr. l. 2322, 2323, Lubinka p. gr. l. 999, Rychwałd p. gr. l. 20 61, 80, 306, 312, 313, Ryglice p. gr. l. 4158/1, 5721, 5722, 5723, Siedliska p. gr. l. 2536, Siemiechów p. gr. l. 746 i 747, Uniszowa p. gr. l. 701 i 703/2.
52	Tłumacz	Ottynia	Las „Ścianka“ nad potokiem Worona i las Stebnik w gminie Worona.
		Tłumacz	Antonówka, Bratyszów oprócz lasu Czahry wielkie i małe, Budryn, Bukowna, Delawa, Dolina, Horohlady, Kutyska, Niżniów, Nowosiółka, Okniany z wyjątkiem lasu „Perelisok“ i „Lipnik“, Olesza z wyjątkiem lasu Sokołów, Oleszów, las Ścianka nad Dniestrem w Petryłowie i las Skweresz w Roszniowie.
		Tyśmienica	Dołhe, Miłowanie, Olszanica, Stryhańce oprócz lasu „Rachman“.
53	Trembowla	Budzanów	Wszystkie lasy w okręgu Sądu powiatowego Budzanów z wyjątkiem lasów w Budzanowie, Janowie oprócz p. gr. l. 448 i 450, Kobyłowłokach, Laskowcach, Młyniskach, Mogielnicy, Skomoroszu, Słobodzie janowskiej, Wierzbowcu.
		Trembowla	Wszystkie lasy w okręgu Sądu powiatowego Trembowla z wyjątkiem lasów w Boryczówce, Brykuli nowej i starej, Chmielówce, Darachowie, Dereniowcach oprócz p. gr. l. 317 Hleszawie, Humniskach, Iławczu, Iwanówce, Krowince, Łoszniowie, Nałużu, Pantalisze, Plebanówce, Podgórzanach, Podhajczykach, Strusowie, Tiutkowie, Trembowli, Warweryńcach, Zazdrości.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
54	Turka	.	We wszystkich gminach powiatu.
	Wadowice	Andrychów	Brzezinka ad Andrychów, Inwałd z wyjątkiem części północnej od gościńca Andrychów, Roczyny, Rzyki, Sułkowice, Targanica, Zagórnik.
		Kalwarya	Baczyn, Benczyn, parcele kat. l. 2414, 2416 i 2457 w Brodach, parcele kat. l. 547, 549 i 550 w Bugaju. Harbutowice, Jastrzębia, Kalwarya, Lanckorona, Leśnica, Palcza, parcela kat. l. 1150 w Przytkowicach, parcela kat. l. 84 w Stanisławie górnym. Stronie, parcele kat. l. 436 445, 764, 765, 1591 w Wysokiej, Zachełmna. Zakrzów.
55		Wadowice	Babica parc. kat. l. 3493. 3502, 3540, 3542/1, 3542/2, 3543, 3561/1, 3561/2, 3575/1, 3623. 3630. 3633. 3636, 3638, 3639, 3816, 3819, 3866. 3867, 3870, 3884. 3872, 3932. 3979, 3983/1, 3983/2, 4027, 4028, 4075, 4077, 4154, 4155/1, 4155/2, 4208, 4214. 4216, 4326, 4347 w Choczni, Jaroszowice, Jaszczurowa, Kaczyna, Koziniec, Łękawica, Marcówka, parcele kat. l. 74, 89, 205, 215, 216 w Marcyporębach, Mucharz, Ponikiew, Śleszowice, parcela kat. l. 410 w Świnnej Porębie, Tarnawa, parc. kat. l. 10, 14, 216, 220, 224/1, 224/2, 296/1, 296/2, 297, 341, 342, 345, 347/1, 398, 404 w Zawadce.
56	Wieliczka	Dobczyce	Wszystkie lasy położone w okręgu sądowym Dobczyckim.
	Zaleszczyki	Tłuste	Beremiany, Chmielowa, Czerwonogród, Latacz oprócz p. gr. l. 628, 629, 635, 636, 647, w Sadkach p. gr. l. 1851, Świerzkowce, Szutromińce, Torskie oprócz p. gr. l. 1077, 1078/1, 1078/2, 1122, 2242. 2081, 2082/1, 2082/2, 2082/3, 2082/4, 2082/5, 2146, 2147, 2267, Uścieczko.
57		Zaleszczyki	Błyszczanka, Dobrowlany, Dźwiniacz, Iwanie, Kasperowce, Kołodróbka, Kułakowce, Lesieczniki, Myszków, Sinków, Ubryńkowce, Zazulińce, Żeżawa.

L. porz.	Powiat polityczny	Okręg sądowy	Obszary leśne
58	Zbaraż	.	Parc. gr. l. k. 1838 w Dobrowodach, Opryłowce.
59	Zborów	.	Bubszczany, Pomorzany, Rozhadów, Sławna, Zarudzie.
60	Złoczów	Olesko	Hucisko Oleskie, Huta werhobuzka, Opaki, Poboez, Podhorce, Werhobuż.
		Złoczów	Bronisławówka z Kazimierzówką, Czyżów, Gołogóry z Wolą gołogórską, Malinowcami i Didyłowcm, Jasionowce, Koropiec, Krasnosielce, Kropiwna, Kondratów, Lackie małe, Lackie wielkie, Majdan gołogórski, Mitulin, Meryszówka, Obertasów, Płuchów, Ryków, Sassów, Szpikłosy, Trędowacz, Wicyń, Zalesie, Zazule, Zarwanica, Zaszków, Żuków.
61	Żółkiew	.	Fujna, Glińsko, Polany, Skwarzawa nowa i stara.
62	Żydaczów	Mikołajów	Olch ·wce.
		Żurawno	Balicze podgórne, w Boleszowie p. gr. l. 1577/2, Kotoryny z wyjatkiem p. gr. 698/10, 698/11, 698/12, 708, 709, 710, 712, 713, 714, 850, 1243, 1244, 1245, 1246, 1247, 1248, 1205/2, Stara wieś ad Manasterzec, Żurawno z wyjatkiem p gr. l. 3309, 3310, 3311 i 3306/3.
63	Żywiec	Ślemień	We wszystkich gminach prócz Łękawicy, Rychwałdu i Gilowic.
		Żywiec	We wszystkich gminach prócz Moszczanicy, Oczkowa, Sporysza, Starego Żywca, Wieprza i Zabłocia

Część B. obwieszczenia z dnia 11. kwietnia 1908 L. IX 990/24 Dz. u. kr. Nr. 48 pozostaje niezmieniona w mocy.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 30. czerwca 1913.

Treść: (Nr. 55—58). 55. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej. — 56. Rozporządzenie w sprawie poboru opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiółku Pasieka. — 57. Rozporządzenie w sprawie poboru opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami. — 58. Obwieszczenie, którem ogłasza się przepisy o ruchu i postoju obcokrajowych statków rzecznych na Wiśie w obrębie fortecy Krakowa.

Nr. 55.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. kwietnia 1913 L. 63.033 w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej na drodze gminnej I. klasy Czasław-Wiśniowa-Wierzbonowa.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c k. Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (dz. u. kr. Nr 83/I.) do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Krzyworzece w Wiśniowej na drodze gminnej I. klasy Czasław-Wiśniowa-Wierzbonowa w wysokości i po warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. kwietnia 1913 L. 60.321 w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Brzeźnicy Radwańskiej wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiołku Pasieka.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża obszarowi dworskiemu w Brzeźnicy Radwańskiej wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34/XIX) do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiołku Pasieka w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 57.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. kwietnia 1913 L. 61.422, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Krakowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Krakowie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10

lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45/I.) do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dambski w. r.

Nr. 58.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 25. czerwca 1913 L. VIII. a. 947/1, którem ogłasza się przepisy o ruchu i postoju obcokrajowych statków rzecznych na Wiśle w obrębie fortecy Krakowa.

Obcokrajowe statki rzeczne każdej kategoryi muszą na przestrzeni Wisły od Niepołomic do Tyńca stosować się do następujących przepisów:

1 kierownicy wszystkich po Wiśle kursujących względnie na Wisłę przechodzących statków każdej kategoryi mają prowadzić spis z generaliami wszystkich na statku zajętych osób oraz przedkładać w granicznych urzędach cłowych w Niepołomicach względnie Chełmku paszporty i inne dokumenta legitymacyjne,

2. podczas jazdy w obrębie fortecy mają kierownicy okrętów, o ile zamierzają w nim się zatrzymać, zawiadomić wymienione graniczne urzędy cłowe o miejscu lądowania oraz o czasie przybycia i odjazdu i muszą stosować się do zarządzeń, wydanych przez te urzędy cłowe,

3. obcokrajowe statki rzeczne mogą w obrębie fortecy przybijać tylko do położonych w obrębie Krakowa-Podgórza i przez władzę wyznaczonych placów lądowania.

Te place lądowania położone są na przestrzeni:

a) na lewym brzegu Wisły:

I. od ujścia nowouregulowanej rzeki Rudawy do ulicy Królowej Jadwigi,

II. od ulicy Kościuszki Nr. d 2. do starego łożyska Rudawy,

III. od ulicy Krakowskiej do ulicy Starowiślnej,

IV. od niżej stojącego mostu kolejowego przez Wisłę aż do budynku odbiorczego stacyi kolei żelaznej w Grzegórzkach,

b) na prawym brzegu Wisły:

V. od ulicy Zamkowej w Dębnikach do ulicy Rybackiej,

4. wyjątkowo można lądować także w innem miejscu w obrębie fortecy i poza Krakowem-Podgórzem — Pozwolenia na to udziela władza polityczna.

Aż do udzielenia tego pozwolenia ma statek rzeczny pozostać poza obrębem fortecy lub też w jednem z wymienionych pod 3. placów do lądowania,

5. każde niezgłoszone i przez władzę niedozwolone zatrzymywanie się w obrębie fortecy jest wzbronione,

6. dłuższe zatrzymanie się poza zgłoszony czas odjazdu dozwolone jest tylko w miejscach przez władzę do lądowania wyznaczonych w obrębie Krakowa-Podgórza i to wtedy, jeżeli z powodu uszkodzenia statku, niskiego stanu wody, przeciwnych wiatrów, wysokiej wody lub innych wydarzeń elementarnych dalsza jazda jest bezwarunkowo wykluczona,

7. wszelkie organy nadzorcze (żandarmerya, straż skarbowa, policya, urzędnicy cłowi, nadzorcy rzek, i t. d.) są w celu wykonywania służby nadzorczej i kontroli uprawnione każdego czasu wejść na obcokrajowe statki rzeczne i towarzyszyć im w czasie jazdy. Do ich wskazówek należy się stosować,

8. fotografowanie i sporządzanie rysunków i t. p. w obrębie fortecy jest zakazane.

Co do tego zakazu wyraźne są postanowienia umieszczone na tablicach ze zakazem na placach do lądowania w Niepołomicach i Chełmku oraz w Krakowie-Podgórzu na lewobrzeżnym końcu mostu drogowego w Podgórzu.

We Lwowie, dnia 25. czerwca 1913.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 15. lipca 1913.

Treść: (Nr. 59—69). 59. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu. — 60. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Buczaczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze Buczacz-Potok złoty. — 61. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia gminie miasta Brzeżany koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego. — 62. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Chrzanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez przekop Wisły pod Jankowicami i od przewozu przez stare koryto Wisły w Jankowicach pod Podjarkami. — 63. Ustawa o obwałowaniu lewego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bielan. — 64. Ustawa o obwałowaniu prawego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bodzowa. — 65. Ustawa o konserwacyi robót regulacyjnych na potoku Kisielinie. — 66. Ustawa o pokryciu nadwyżki kosztów regulacyi środkowej sekcyi Gniłej Lipy. — 67. Obwieszczenie o przedkładaniu deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1914/15. — 68. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu do przedkładania fasyj do podatku osobisto-dochodowego na rok 1913. — 69. Rozporządzenie, którem ustanawia się dalsze komisye powiatowe dla zalesień ochronnych.

Nr. 59.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. maja 1913 L. 78.815 w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Sokalu na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896 (dz. u. kr. Nr. 49/VII.) do pobierania opłat mytniczych od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 60.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. maja 1913 L. 82.946 w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Buczaczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Buczacz-Potok złoty.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Buczaczu na lat pięć koncesyę z dnia 5. sierpnia 1903 (Dz. u. kr. Nr. 83/VIII.) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Buczacz-Potok złoty w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 61.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. maja 1913 L. 74.530 w sprawie przedłużenia gminie miasta Brzeżany koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie miasta Brzeżany na dalsze trzy lata koncesyę z dnia 25. lipca 1905 (Dz. u. kr. Nr. 95) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 62.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. maja 1913 L. 74.529 w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Chrzanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez przekop Wisły pod Jankowicami i od przewozu przez stare koryto Wisły w Jankowicach pod Podjarkami.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Chrzanowie na lat pięć koncesyę z dnia 25 lipca 1907 (Dz. u. kr. Nr. 87/III.) do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez przekop Wisły pod Jankowicami i od przewozu przez stare koryto Wisły w Jankowicach pod Podjarkami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 63.

Ustawa

z dnia 21. kwietnia 1913 o obwałowaniu lewego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bielan.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Obwałowanie lewego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bielan wraz z korekcyą i obwałowaniem lewych dopływów Wisły na tej przestrzeni w powiatach Chrzanowskim i Krakowskim ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1909, który preliminuje koszta robót na 9,000.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 7 ustawy z 4. stycznia 1909 Dz. p. p Nr. 4 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) interesowane powiaty datkiem konkurencyjnym w wysokości dziesięciu procent kosztów, a mianowicie: powiat Chrzanowski w kwocie 439 000 K, powiat zaś Krakowski w kwocie 461.000 K

Datki konkurencyjne uiścić mają interesowane powiaty w dwudziestu równych ratach rocznych po ukończeniu robót, w czasie zaś budowy mają być te datki pokryte zaliczkowo z funduszu krajowego.

Interesowane powiaty obowiązane są ponieść koszta wykupna gruntów i odszkodowań za grunta za wynagrodzeniem, mającem się oznaczyć po cenach zatwierdzonego kosztorysu.

Powiatom konkurującym zastrzega się prawo ściągnięcia przypadających na nie datków z właścicieli interesowanych nieruchomości i zakładów, a to po myśli § 66 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz u. kr. Nr. 38 według wartości tych nieruchomości i zakładów, które od wylewu mają być ochronione.

§ 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i powiatów oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Wydział krajowy zostaje upoważniony do zaciągnięcia osobnej pożyczki umarzalnej na pokrycie datków kraju, państwa i powiatów w § 3 wyszczególnionych.

Poszczególne raty anuitetowe tej pożyczki mają być spłacane na podstawie planu umorzenia, mającego się ułożyć przez Wydział krajowy i Administracyę państwa.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych, szkarp, potoków i rowów materyałowych;

2 z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl artykułu I ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

Dalsze postanowienia co do pokrycia kosztów utrzymania, administracyi funduszu konserwacyjnego, organizacyi obrony grobel i innych zarządzeń potrzebnych do utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 7.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmuje Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak reprezentacyom interesowanych powiatów przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 8.

Datki konkurencyjne powiatów interesowanych mają być ściągane jako dodatki do podatków bezpośrednich wraz z państwowymi dodatkami przez właściwe Urzędy podatkowe w ten sam sposób, jak podatki i wpłacane do Kasy Wydziału krajowego.

§ 9.

Wysokość procentu dodatków, jakie uiszczać mają corocznie po skończeniu budowy interesowane powiaty w myśl § 3 tej ustawy, ustanowi Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem.

§ 10.

Czasowe wstrzymanie ściągania datków wymienionych w § 8 tej ustawy może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, robót publicznych, spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 21. kwietnia 1913.

Franciszek Józef w. r.

Zaleski w. r. **Heinold** w. r.
Trnka w. r. **Zenker** w. r.

Nr. 64.

Ustawa

z dnia 21. kwietnia 1913 o obwałowaniu prawego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bodzowa.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Obwałowanie prawego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bodzowa wraz z obwałowaniem wstecznem rzek Soły i Skawy, tudzież korekcyą i obwałowaniem prawych dopływów Wisły na tej przestrzeni w powiatach: Bialskim, Wadowickim i Wielickim (Podgórskim) ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1909, który preliminuje koszta robót na 11,200.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 7 ustawy z 4. stycznia 1909 Dz. p. p Nr. 4 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) interesowane powiaty datkiem konkurencyjnym w wysokości dziesięciu procent kosztów, a mianowicie: powiat Bialski w kwocie 259.200 K, powiat Wadowicki w kwocie 539.300 K, powiat zaś Wielicki (Podgórski) w kwocie 321 500 K.

Datki konkurencyjne uiścić mają interesowane powiaty w dwudziestu równych ratach rocznych po ukończeniu robót, w czasie zaś budowy mają być te datki pokryte zaliczkowo z funduszu krajowego.

Interesowane powiaty obowiązane są ponieść koszta wykupna gruntów i odszkodowania za grunta za wynagrodzeniem, mającem się oznaczyć po cenach zatwierdzonego kosztorysu.

Powiatom konkurującym zastrzega się prawo ściągnięcia przypadających na nie datków z właścicieli interesowanych nieruchomości i zakładów, a to po myśli § 66 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 według wartości tych nieruchomości i zakładów, które od wylewu mają być uchronione.

§ 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i powiatów oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Wydział krajowy zostaje upoważniony do zaciągnięcia osobnej pożyczki umarzalnej na pokrycie datków kraju, państwa i powiatów w § 3 wyszczególnionych.

Poszczególne raty anuitetowe tej pożyczki mają być spłacane na podstawie planu umorzenia, mającego się ułożyć przez Wydział krajowy i Administracyę państwa.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych, szkarp, potoków i rowów materyałowych;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl artykułu I. ustawy z dnia 4 stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

Dalsze postanowienia co do pokrycia kosztów utrzymania administracyi funduszu konserwacyjnego, organizacyi obrony grobel i innych zarządzeń potrzebnych do utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 7.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak reprezentacyom interesowanych powiatów przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 8.

Datki konkurencyjne powiatów interesowanych mają być ściągane jako dodatki do podatków bezpośrednich wraz z państwowymi dodatkami przez właściwe Urzędy podatkowe w ten sam sposób, jak podatki i wpłacane do Kasy Wydziału krajowego

§ 9.

Wysokość procentu dodatków, jakie uiszczać mają corocznie po skończeniu budowy interesowane powiaty w myśl § 3 tej ustawy, ustanowi Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem.

§ 10.

Czasowe wstrzymanie ściągania datków wymienionych w § 8 tej ustawy może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, robót publicznych, spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 21. kwietnia 1913.

Franciszek Józef w. r.

Zaleski w. r. **Heinold** w. r.
Trnka w. r. **Zenker** w. r.

Nr. 65.

Ustawa

z dnia 21. kwietnia 1913 o konserwacyi robót regulacyjnych na potoku Kisielinie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 66 i § 7 ustawy z dnia 22. września 1896 Dz. u. kraj. Nr. 65, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania robót regulacyjnych na potoku Kisielinie od mostu na drodze gminnej w Woli radłowskiej do Wisły wraz z dopływami, tudzież obwałowania Wisły od Woli rogowskiej do ujścia

Dunajca i obwałowania lewego brzegu Dunajca od Biskupic radłowskich do Wisły mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych, tudzież szkarp potoków;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl artykułu I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółek wodnych, zawiązanych w myśl § 4 ustawy z dnia 1 lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 66 dla regulacyi dolnej Kisieliny i w myśl § 4 ustawy z dnia 22. września 1896 Dz. u. kraj. Nr. 65 dla regulacyi górnej Kisieliny.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółek wodnych w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, począwszy od roku 1911 do roku 1913 włącznie po 5.500 K, razem 11.000 K.

Z powyższego datku 5.500 K uiszczać ma spółka wodna dla regulacyi dolnej Kisieliny 4.300 K, spółka wodna zaś dla regulacyi górnej Kisieliny 1.200 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1910 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 66, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków konserwacyjnych, wynikłych z powodu klęsk elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków konserwacyjnych, brakująca reszta zostanie rozłożoną niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółki wodne, na te ostatnie w stosunku do rzeczywistych wydatków w odnośnych perymetrach melioracyjnych.

§ 5.

Wykonanie robót konserwacyjnych, zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami obejmie stosownie do postanowień § 7 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 66 i § 7 ustawy z dnia 22. września 1896 Dz. u. kraj. Nr. 65 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych, zajmą się spółki wodne według miary ustanowionej w prawnie obowiązujących statutach spółek.

Czasowe wstrzymanie ściągania datków konkurencyjnych może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót, jak: wałów ochronnych, łożysk i ubezpieczeń brzegów potoków, szluz, przepustów, rowów i innych urządzeń są wzbronione.

W szczególności zostają wzbronione:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożyska potoków, wały ochronne i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków i rowów, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wikliną i wogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów, ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na szkarpach potoków, rowów i wałów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego zostaje wzbronione:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie i utrzymywanie drzew, z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym Wisły, Dunajca i Kisieliny;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów Kisieliny, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Wisły, Dunajca i Kisieliny, z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie konieczne dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk.

Miejsca te, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, wskaże Namiestnictwo w profilu inundacyjnym Wisły i Dunajca, Wydział krajowy zaś w profilu inundacyjnym Kisieliny.

§ 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w okręgu konkurencyjnym na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materyałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółkami wodnemi.

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wałów w czasie powodzi zarówno jak i ochrony wykonanych robót regulacyjnych, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenie niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych i robót publicznych.

Wiedeń, dnia 21. kwietnia 1913.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r. **Trnka** w. r.

Zenker w. r.

Nr. 66.

Ustawa

z dnia 21. kwietnia 1913 o pokryciu nadwyżki kosztów regulacyi środkowej sekcyi rzeki Gniłej Lipy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Nadwyżka kosztów regulacyi środkowej sekcyi rzeki Gniłej Lipy w kwocie 77.000 K ma być pokrytą po myśli § 7 ustawy z dnia 4. stycznia 1909 Dz. p. p. Nr. 4 po połowie, najwyżej jednak do kwoty 38.500 K przez kraj i państwowy fundusz melioracyjny, ten ostatni z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia.

§ 2.

Datki kraju i państwa na pokrycie tej nadwyżki mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 19. marca 1897 Dz. u. kraj. Nr. 20; co do terminu zaś i sposobu wpłaty zostanie zawarty układ z Administracyą państwa.

Gdyby rzeczywiste wydatki nie wymagały całej kwoty 77.000 K, nastąpi stosunkowo obniżenie datków kraju i państwa.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i skarbu.

Wiedeń, dnia 21. kwietnia 1913.

Franciszek Józef w. r.

Zaleski w. r. **Zenker** w. r.

Nr. 67.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu L. 65.351 o przedkładaniu deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1914/1915.

W myśl § 39 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, względnie artykułu 18. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1914/1915 termin od 10. lipca do 10. sierpnia 1913.

Do opłaty powszechnego podatku zarobkowego, a tem samem do przedkładania dotyczących deklaracyj obowiązani są wszyscy, trudniący się w krajach reprezentowanych w Radzie państwa jakiemkolwiek przedsiębiorstwem, lub zajęciem na zysk obliczonem.

O rozpoczęciu każdego nowego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia należy donieść kompetentnej władzy podatkowej przed, lub najpóźniej w dniu rozpoczęcia, lub przedłożyć w tym terminie przepisaną deklaracyę do powszechnego podatku zarobkowego, która zastąpi w tym razie owe doniesienie.

W razie nieprzedłożenia deklaracyi w należytym terminie, czy to co do przedsiębiorstw już istniejących, czy też co do przedsiębiorstw nowo powstających, może komisya podatku zarobkowego, względnie władza podatkowa pierwszej instancyi wymierzyć podatek zarobkowy z urzędu, albo też zniewolić kontrybuenta karami porządkowemi do przedłożenia deklaracyi.

Co do przemysłów domokrążnych i wędrownych, określonych bliżej w §§ 78 i 82 ustawy przedkładać należy deklaracyę właściwej władzy podatkowej przed doręczeniem wydanego przez władzę polityczną pozwolenia na wykonywanie odnośnego przemysłu.

Wspomniane wyżej deklaracye zeznawać należy zgodnie z prawdą, wedle najlepszej wiedzy i sumienia; podawać je można pisemnie na przepisanych drukach, albo też ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

W razie wniesienia pisemnej deklaracyi, obowiązani są kontrybuenci wypełnić jak najdokładniej wszystkie rubryki odnośnego formularza.

Ścisłe dopełnienie tego obowiązku wskazanem jest w pierwszym rzędzie we własnym interesie kontrybuentów.

Druków na deklaracye udzielać będą władze stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie wraz z osobnemi odbitkami objaśnień o sporządzeniu deklaracyi, do których to objaśnień ściśle zastosować się należy.

Do odbierania deklaracyi powołane są w miastach Lwów i Kraków c. k. Administracye podatków, zaś w powiatach c. k. Starostwa.

Władze te mogą jednak delegować do odbierania deklaracyj urzędy podatkowe w ich okręgu się znajdujące. Kontrybuenci, którzy chcą złożyć deklaracyę ustnie, powinni we własnym interesie dla uniknięcia późniejszego natłoku i straty czasu uskutecznić to jak najrychlej.

Dla uniknięcia tych ewentualności, niemiłych zarówno dla stron, jak dla władz, upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom odpowiednich terminów do ustnego zeznawania deklaracyj.

Gdyby przeto zarządzenia takie nastąpiły, zechcą strony interesowane we własnym interesie do zarządzeń tych jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 31. maja 1913.

Nr. 68.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu L. 70.804 o przedłużeniu terminu do przedkładania władzom podatkowym fasyj do podatku osobisto-dochodowego i rentowego na rok 1913.

Wskutek reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 29. maja 1913 L. 36.013 przedłuża krajowa Dyrekcya skarbu wyznaczony w obwieszczeniu z dnia 20. marca 1913 L. 37.192 termin do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i rentowego na rok 1913 do 31. lipca 1913.

Lwów, dnia 3. czerwca 1913.

Nr. 69.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 20. czerwca 1913 L. XVI. b. 5/122, którem ustanawia się dalsze komisye powiatowe dla zalesień ochronnych.

Po myśli § 1 rozporządzenia wykonawczego z dnia 23. sierpnia 1909 Dz. u. kraj. Nr. 117 do ustawy z dnia 15. czerwca 1904 Dz. u. kraj. Nr. 94 c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym ustanawia dalsze komisye powiatowe dla zalesień ochronnych w siedzibach następujących Starostw:

1. Kraków.
2. Chrzanów.
3. Gródek Jagielloński.
4. Żółkiew.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 30. września 1913.

Treść: (Nr. 70—81). 70. Ogłoszenie o przeniesieniu siedziby niektórych c. k. Zarządów lasów i dóbr państwowych. — 71. Rozporządzenie o poborze opłat gminnych od trunków w Dębowcu. — 72. Obwieszczenie c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie o dodatkowej nominacyi znawcy do ocenienia fabryk, maszyn i przedmiotów fabrycznych będących przedmiotem wywłaszczenia na rzecz kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek. — 73. Rozporządzenie o poborze opłat gminnych od trunków w Sądowej Wiszni. — 74. Rozporządzenie o poborze opłat gminnych od trunków w Jasienicy. — 75. Obwieszczenie o przedkładaniu władzom podatkowym fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1913. — 76. Rozporządzenie o poborze opłat gminnych od trunków w Założcach. — 77. Rozporządzenie o poborze opłat gminnych od trunków w Kosowie. — 78. Rozporządzenie o poborze opłat gminnych od trunków w Przedmieściu strzyżowskiem. — 79. Rozporządzenie o poborze opłat gminnych od trunków w Milówce. — 80. Obwieszczenie o zmianie granic XXXVII. i XXXVIII. rewiru rybackiego dorzecza Dunajca. — 81. Obwieszczenie o wyborach do Komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgach rozkładowych powiatów politycznych: Radziechów, Brody, Kamionka Strumiłowa i Zborów. — Sprostowanie Nr. 64. Cz. X.

Nr. 70.

Ogłoszenie

Z powodu przeniesienia siedziby niektórych c. k. Zarządów lasów i dóbr państwowych, a mianowicie c. k. Zarządu w Kniaźdworze do Szeparowiec, w Krasnej do Petranki, w Rypiance do Wistowej i w Stanisławicach do Damienic zarządziło c. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z dnia 24. grudnia 1912 l. 53.184 zmianę nazw tych Zarządów na c. k. Zarząd lasów i dóbr państwowych w Szeparowcach, Petrance, Wistowej, względnie Damienicach.

Co niniejszem się ogłasza.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 10. lutego 1913.

Nr. 71.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. czerwca 1913 L. 101.870 w przedmiocie zezwolenia gminie Dębowiec powiat Jasło na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Dębowiec pobierać przez pięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K.

2. od jednego hektolitra rumu, i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i dereniaku po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Dębowiec.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 72.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie z 28. maja 1913, Praes. 7935/13, którem ogłasza się, iż c. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie w myśl § 24. ustawy z dnia 18. lutego 1878, Dz. p. p. L. 30 tudzież w myśl § 14. rozp. minist. z 20. kwietnia 1903 Dz. p. p. L. 90 i § 21. rozp. namiestnictwa z 21. kwietnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 52, zgodnie

z wnioskiem c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 30. kwietnia 1913, L. IX. a. 6/46 mianuje dodatkowo dla okręgu c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie na rok 1913, w miejsce Tadeusza Narzymskiego, dyrektora browaru w Okocimie, który urzędu znawcy do ocenienia fabryk, maszyn i przedmiotów wchodzących w zakres przedsiębiorstwa fabrycznego. będących przedmiotem wywłaszczenia z powodu zakładania lub ruchu kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek — nie przyjął, znawcą do ocenienia takich przedmiotów Romana Rossknechta drugiego dyrektora browaru w Okocimie.

Senat prezydyalny c. k. Sądu krajowego wyższego.

Kraków, dnia 28. maja 1913.

Nr. 73.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. czerwca 1913 L. 111.475 w przedmiocie zezwolenia gminie Sądowa Wisznia powiat Mościska na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Sądowa Wisznia w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 28. listopada 1889 Dz. u. kr. Nr. 75 i z dnia 29. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 61 pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra likieru i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa do końca r. 1914 po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150 % tych podatków, zaś od r. 1915 do końca r. 1919 po 2 K od hektolitra;

4. od jednego hektolitra miodu, po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Sądowa Wisznia.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 74.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. czerwca 1913 L. 106.527 w przedmiocie zezwolenia gminie Jasienica powiat Brzozów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Jasienica pobierać przez pięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 5 (pięć) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K;
4. od jednego hektolitra miodu po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jasienica.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 75.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 30. czerwca 1913 L. 82.856 o przedkładaniu władzom podatkowym fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1913.

Obwieszczeniem z dnia 3. czerwca 1913 L 70.804 przedłużyła krajowa Dyrekcya skarbu wyznaczony w obwieszczeniu z dnia 20. marca 1913 L. 37.192 termin do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i rentowego na rok 1913 do 31. lipca 1913, z którym to dniem ten termin upływa.

Równocześnie poleca się władzom podatkowym, aby formularze fasyj doręczały stronom bezzwłocznie.

Przy sporządzaniu dotyczących zeznań, które mogą być wniesione do władz podatkowych także przed dniem 31. lipca bieżącego roku, należy zastosować się do postanowień obowiązującej obecnie ustawy z 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220.

Wobec znacznego opóźnienia akcyi wymiaru podatku osobisto-dochodowego i rentowego nie jest wykluczone, iż niektóre z wymiarów tych podatków na rok 1913 nie będą ukończone przed końcem bieżącego roku, zwłaszcza, że mimo odroczenia terminu do przedłożenia odnośnych fasyj dokładność prac organów wymiarowych nie może doznać żadnego uszczerbku.

Kontrybuenci, którym nie będą doręczone nakazy płatnicze wspomnianych podatków przed końcem listopada roku 1913, mają w myśl ustawy uiścić także drugą ratę tych podatków według kwot przypisanych za rok poprzedni.

Lwów, dnia 30. czerwca 1913.

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. sierpnia 1913 L. 120.047 w przedmiocie zezwolenia gminie Założce powiat Brody na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Założce na dalszy pobór przez 5 lat dotychczas na podstawie ustawy z dnia 7. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 55 pobieranych opłat gminnych od trunków począwszy od 1. sierpnia 1913 pod warunkami i w sposób unormo-

wany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 12 (dwanaście) K;

4. od piwa w czasie do końca roku 1914 w wysokości po 2 K 40 h (dwie K 40 h) w czasie od 1. stycznia 1915 do końca lipca 1919 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Założce.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 77.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. sierpnia 1913 L. 131.801 w przedmiocie zezwolenia gminie Kosów powiat Kosów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28 września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kosów na dalszy pobór przez trzy lata dotychczas na podstawie ustawy z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 115 pobieranych opłat gminnych od trunków począwszy od 1. stycznia 1914 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujących opłat gminnych:

1. od napojów spirytusowych,, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektrolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K.

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których

zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K;

4. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Kosów.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 78.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. lipca 1913 L. 125.539 w przedmiocie zezwolenia gminie Przedmieście strzyżowskie powiat Rzeszów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Przedmieście strzyżowskie pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowogo alkoholu po 12 (dwanaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 8 (ośm) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Przedmieście strzyżowskie.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. lipca 1913 L. 120.048 w przedmiocie zezwolenia gminie Milówka powiat Żywiec na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Milówka pobierać przez lat sześć pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2 od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K;

4. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Milówka.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Mieczysław Onyszkiewicz w. r.
Członek Wydziału krajowego:

Nr. 80.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. września 1913 L. XVI/a. 452/4, o zmianie granic XXXVII. i XXXVIII. rewiru rybackiego dorzecza Dunajca.

Ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z roku 1906 Nr. 88 na stronie 222, a dokonany edyktem c. k. Namiestnictwa z dnia 28. grudnia 1894 L. 99.034 podział dorzecza Dunajca na rewiry rybackie zmienia się jak następuje:

XXXVII. rewir obejmuje rzekę Białę z dopływami od granicy między gminami Gromnik i Bogoniowice w górę, aż do jaru w Bobowej w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bogoniowice, Ciężkowice, Tursko, Kąśna dolna,

Kąśna górna, Jastrzębia, Siekierczyna, Zborowice, Pławno, Bruśnik, Biesna, Sędziszowa, Siedliska, Berdechów, Brzana dolna i Bobowa (część).

Rewir ten uznaje się za rewir dzierżawny.

XXXVIII. rewir obejmuje rzekę Białę z dopływami od jaru w Bobowej w górę, aż do jaru w Grybowie, w obrębie gmin i obszarów dworskich Bobowa (część), Jankowa, Wilczyska, Wojnarowa, Korzenna, Krużlowa niżnia, Krużlowa wyżnia, Stróże niżne, Stróże wyżne, Berdechów ad Bugaj, Polna, Biała niżnia i Grybów (część).

Rewir ten uznaje się za rewir dzierżawny.

Zresztą edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 28. grudnia 1894 L. 99.034 pozostaje niezmieniony.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 81.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 7. sierpnia 1913 L. 98.379, o wyborach do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgach rozkładowych „powiat polityczny Radziechów“, „powiat polityczny Brody“, „powiat polityczny Kamionka Strumiłowa“ i „powiat polityczny Zborów“.

Na mocy najwyższego postanowienia z dnia 29. listopada 1911 Dz. u. p. Nr. 225, utworzono z gmin wydzielonych z powiatów politycznych Brody i Kamionka Strumiłowa, a stanowiących powiaty sądowe Łopatyn i Radziechów nowy powiat polityczny Radziechów.

Nadto na mocy rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. sierpnia 1911 Dz. u. p. Nr. 154 wydzielono z powiatu politycznego Brody okręg sądowy Załoźce i wcielono go do powiatu politycznego Zborów.

Wskutek tego utworzyło Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 24. kwietnia 1913 L. 22.731, w miejsce dotychczasowych okręgów rozkładowych powszechnego podatku zarobkowego „powiat polityczny Brody“, „powiat polityczny Kamionka Strumiłowa“ i „powiat polityczny Zborów“ nowe okręgi rozkładowe, a to: „p o w i a t p o l i t y c z n y B r o d y“ (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu okręgu sądowego Łopatyn, przydzielonego do nowo utworzonego powiatu politycznego Radziechów i po odłączeniu okręgu sądowego Załoźce, przydzielonego do zwiększonego powiatu politycznego Zborów), „p o w i a t p o l i t y c z n y K a m i o n k a S t r u m i ł o w a“ (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu okręgu sądowego Radziechów, przydzielonego do nowo utworzonego powiatu politycznego Radziechów)

i powiat polityczny Zborów (dla zwiększonego powiatu politycznego po wcieleniu okręgu sądowego Załośce), a oraz utworzyło zupełnie nowy okręg rozkładowy podatku zarobkowego: „powiat polityczny Radziechów“.

Krajowa Dyrekcya skarbu rozwiązując przeto niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1913 L. 22.731, komisye podatku zarobkowego dla wspomnianych dotychczasowych okręgów rozkładowych „powiat polityczny Brody“, „powiat polityczny Kamionka Strumiłowa“ i „powiat polityczny Zborów“, rozpisuje zarazem wybory do nowo ukonstytuować się mających komisyi podatku zarobkowego dla wspomnianych zmniejszonych okręgów rozkładowych Brody i Kamionka Strumiłowa tudzież dla wspomnianego zwiększonego okręgu rozkładowego Zborów, a oraz do nowo powstać mających komisyi podatku zarobkowego dla wspomnianego nowo utworzonego okręgu rozkładowego: Radziechów i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

A) do prawyborów (wyboru wyborców):

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 22. września 1913;
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 23. września 1913.

B) do wyborów członków i zastępców członków komisyi:

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 13. października 1913;
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 14. października 1913.

Prawybory ad A) 1 i 2. odbędą się w siedzibach Urzędów podatkowych każdego poszczególnego powiatu politycznego, a wybory ad B) 1. i 2. w siedzibach powiatowych Władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ód kompetentnych Władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia względnie legitymacye przepisane artykułem 13. rozporządzenia wykonawczego z dnia 28. stycznia 1897 Dz. u. p. Nr. 35 do I. działu ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze. Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej powyżej ustawy i wspomniane tam przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 7. sierpnia 1913.

Kasprzyszak w. r.

Sprostowanie

§ 7. ustawy z dnia 21. kwietnia 1913 o obwałowaniu prawego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bodzowa ogłoszonej w Dzienniku ustaw krajowych Cz. X. Nr. 64 z 15. lipca 1913.

§ 7 (strona 148) tej ustawy ma opiewać:

„Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy. Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak reprezentacyom interesowanych powiatów przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.“

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 1. października 1913.

Treść: (Nr. 82—84). 82. Obwieszczenie o zmianie niektórych przepisów o meldowaniu obcych w mieście Lwowie. — 83. Rozporządzenie o zezwoleniu gminie Żydaczów na pobór opłat gminnych od trunków. — 84. Obwieszczenie o podziale niektórych okręgów rewizyjnych w 30-kilometrowym pasie wzdłuż granicy rossyjskiej.

Nr. 82.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 18. września 1913 L. 15.633/pr. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o meldowaniu obcych w mieście Lwowie wydanych obwieszczeniem Prezydum c. k. Namiestnictwa z dnia 8. stycznia 1912 L. 5816/pr. ex 1911 Dz. u. kr. Nr. 5.

Art. I.

Postanowienia §§ 2 i 8 obwieszczenia Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8. stycznia 1912 Dz. u. kr. Nr. 5 uchyla się, a natomiast mają one opiewać:

§ 2.

Ktokolwiek część jaką swojego mieszkania tygodniowo lub miesięcznie lub tylko na pojedyncze noce innym odnajmuje, kto krewnych, powinowatych, znajomych, towarzyszów, nauczycieli domowych, oficyalistów prywatnych i t. p. osoby, które we Lwowie są obcymi t. j. nie mają w mieście

Lwowie stałego mieszkania do swojego mieszkania na czas dłuższy niż na 24 godzin przyjmuje, kto młodzież uczącą się z wiktem lub bez wiktu na mieszkanie przyjmuje, winien o tem za pomocą kartek meldunkowych w ciągu 24 godzin uwiadomić c. k. Dyrekcyę policyi. Kartki meldunkowe winne być dokładnie wypełnione w trzech równobrzmiących egzemplarzach podpisanych przez posiadacza mieszkania i przedłożone c. k. Dyrekcyi policyi.

§ 8.

O wyprowadzeniu się lub odjeździe osób, które mają być meldowane według §§ 1, 2, 3, 4. 5 i 6 należy donieść c. k. Dyrekcyi policyi w tym samym terminie jaki jest oznaczony do zameldowania ich wprowadzenia się lub przyjazdu.

Wymeldowanie uskutecznia się w następujący sposób:

Wymeldowując osoby oznaczone w §§ 1, 4, 5 względnie 6, należy przedłożyć jeden egzemplarz wypełnionej kartki wymeldowania i książkę meldunkową, w której Dyrekcya policyi poświadczy dokonane wymeldowanie, wymeldowując zaś osoby oznaczone w §§ 2 i 3 należy przedłożyć wypełnioną kartkę wymeldowania w trzech względnie o ile istnieje książka lokatorów w dwóch egzemplarzach, z których jeden opatrzony poświadczeniem wymeldowania Dyrekcya policyi zwróci meldującemu.

Art. II.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Lwów, dnia 18. września 1913.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

Nr. 83.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. września 1913 L. 130.378 w przedmiocie zezwolenia gminie Żydaczów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Żydaczów pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 8 (ośm) K;

4. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Żydaczów.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 84.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 15. września 1913 L. XVII. 3660/3, w sprawie podziału niektórych okręgów rewizyjnych w 30-kilometrowym pasie wzdłuż granicy rosyjskiej i zmiany przynależności gminy Niedar w powiecie bocheńskim.

I.

W celu przeprowadzenia dalszych prób co do prowadzenia katastru bydła rogatego przez gminnych oglądaczy zwierząt c. k. Namiestnictwo, zmieniając częściowo obwieszczenie z 29. grudnia 1911 L. XVII. 19.497/131 w ślad obwieszczeń z 21. czerwca 1912 L. XVII. 9261 i z 15. stycznia 1913 L. XVII. 320/2, zarządza aż do odwołania na zasadzie § 9. ustawy z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 37 i rozporządzenia wykonawczego z 12.

kwietnia 1880 Dz. p. p. Nr. 38 w brzmieniu zmienionem ustawą z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 180, względnie rozporządzeniami ministeryalnemi z 18. sierpnia 1883 Dz. p. p. Nr. 141 i 20. listopada 1909 Dz. p. p. Nr. 181, co następuje:

Wymienione poniżej okręgi rewizyjne w 30-kilometrowym pasie wzdłuż granicy rosyjskiej dzieli się na następujące okręgi:

a) w powiecie politycznym Kraków

dotychczasowy okręg rewizyjny czwarty (Czernichów), składający się z dziewięciu gmin z przysiołkami i dotyczących obszarów dworskich na okręgi rewizyjne:

Nr.	$\frac{3}{4\ a}$	obejmujący	miejscowość	Czernichów,
„	$\frac{3}{4\ b}$	„	„	Czernichówek,
„	$\frac{3}{4\ c}$	„	„	Dąbrowa szlachecka,
„	$\frac{3}{4\ d}$	„	„	Kamień,
„	$\frac{3}{4\ e}$	„	„	Kłokoczyn,
„	$\frac{3}{4\ f}$	„	„	Przeginia Narodowa,
„	$\frac{3}{4\ g}$	„	„	Russocice,
„	$\frac{3}{4\ h}$	„	„	Wołowice,
„	$\frac{3}{4\ i}$	„	„	Zagacie,

b) w powiecie politycznym Nisko

dotychczasowy okręg rewizyjny czwarty (Przyszów Kameralny), składający się z czterech gmin z przysiołkami i dotyczących obszarów dworskich na okręgi rewizyjne:

Nr. $\frac{16}{4\ a}$ obejmujący miejscowość Maziarnia,

" $\frac{16}{4\ b}$ " " Przyszów Kameralny,

" $\frac{16}{4\ c}$ " " Przyszów Szlachecki,

" $\frac{16}{4\ d}$ " " Stany,

c) w powiecie politycznym Złoczów

dotychczasowy okręg rewizyjny drugi (Werchobuż), składający się z dziesięciu gmin z przysiołkami i dotyczących obszarów dworskich na okręgi rewizyjne:

Nr. $\frac{25}{2\ a}$ obejmujący miejscowość Hucisko Oleskie,

" $\frac{25}{2\ b}$ " " Huta Werchobuzka,

" $\frac{25}{2\ c}$ " " Kołtów

" $\frac{25}{2\ d}$ " " Kruhów,

" $\frac{25}{2\ e}$ " " Opaki,

" $\frac{25}{2\ f}$ " " Pobocz,

" $\frac{25}{2\ g}$ " " Podhorce,

" $\frac{25}{2\ h}$ " " Ruda Kołtowska,

" $\frac{25}{2\ i}$ " " Werchobuż,

" $\frac{25}{2\ j}$ " " Zahorce.

d) w powiecie politycznym Zborów

dotychczasowy okręg rewizyjny drugi (Zborów), składający się z siedmiu gmin z przysiołkami i dotyczących obszarów dworskich na okręgi rewizyjne:

Nr. $\frac{32}{2\ a}$ obejmujący miejscowość Jarczowce,

„ $\frac{32}{2\ b}$ „ „ Kudobińce,

„ $\frac{32}{2\ c}$ „ „ Kudynowce,

„ $\frac{32}{2\ d}$ „ „ Mszana,

„ $\frac{32}{2\ e}$ „ „ Podhajczyki,

„ $\frac{32}{2\ f}$ „ „ Tustogłowy,

„ $\frac{32}{2\ g}$ „ „ Zborów,

e) w powiecie politycznym Radziechów

dotychczasowy okręg rewizyjny trzeci (Łopatyn), składający się z siedmiu gmin z przysiołkami i dotyczących obszarów dworskich na okręgi rewizyjne:

Nr. $\frac{35}{3\ a}$ obejmujący miejscowość Bordulaki,

„ $\frac{35}{3\ b}$ „ „ Hrycowola,

„ $\frac{35}{3\ c}$ „ „ Laszków,

„ $\frac{35}{3\ d}$ „ „ Łopatyn,

„ $\frac{35}{3\ e}$ „ „ Manastyrek,

„ $\frac{35}{3\ f}$ „ „ Podmanastyrek,

„ $\frac{35}{3\ g}$ „ „ Stanisławczyk.

II.

Na tej samej zasadzie **w powiecie politycznym Bochnia** wyłącza się miejscowość **Niedary** z okręgu rewizyjnego 8/4 i przydziela się ją do

okręgu 8/3, a zarazem wyznacza się na siedzibę rewizora bydła w okręgu 8/4 zamiast Zielonej ad Wola Drwińska gminę Drwinię.

III.

W okręgach rewizyjnych powstałych z podziału okręgów dotychczasowych $\frac{3}{4}$, $\frac{16}{4}$, $\frac{32}{2}$, $\frac{35}{3}$, o których mowa pod I., ma być wszystko bydło rogate, prócz cieląt niżej 4 miesięcy, zamiast wypalania piętna na rogach, zaopatrzone **najpóźniej do końca grudnia 1913** marką uszną na lewem uchu. Odnośnie do powołanych na wstępie (punkt I.) obwieszczeń zezwala się na użycie do znaczenia bydła rogatego marek niepaskowych także w innych okręgach rewizyjnych, w których markowanie obowiązuje. Na uchu marką zaopatrzonem, nie wolno umieszczać żadnych cech i znaków dla celów prywatnych.

Posiadacze bydła rogatego są osobiście odpowiedzialni za wszelkie nadużycia markami usznemi, za ich podrabianie, rozmyślne odjęcie, psucie i t. p. To samo tyczy się osób, którym powierzono prowadzenie katastru lub znaczenie bydła rogatego za pomocą wspomnianych marek.

Marki do znaczenia bydła są własnością rządową i będą dostarczane kosztem Skarbu państwa.

IV.

Obwieszczenie to **obowiązuje od 1. grudnia 1913.** Z dniem wejścia w życie tego obwieszczenia czynności rewizorów bydła w każdym nowo utworzonym okręgu rewizyjnym poruczone być mają tymczasowo i odwołalnie gminnemu oglądaczowi zwierząt, który pod względem wykonywania tych czynności stosować się powinien ściśle do przepisów rozporządzenia z 8. sierpnia 1883 l. 49.903 (Dz. u. kr. Nr. 64) i wskazówek politycznej władzy powiatowej.

Przekroczenia tego obwieszczenia, o ile nie podpadają pod postanowienia karne przepisów dyscyplinarnych, karane będą po myśli rozdziału VI. ustawy z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 37 w brzmieniu ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 180.

To podaje się do powszechnej wiadomości.

Zarazem uzupełnia się rozporządzenie z 29. grudnia 1911 l. XVII. 19.497/131 o tyle, że do okręgu rewizyjnego Nr. $\frac{15}{6}$ (Radomyśl) w po-

wiecie tarnobrzeskim włącza się niewymienioną w tem rozporządzeniu miejscowość Nowiny, tudzież zaznacza się, że miejscowość powiatu wielickiego, stanowiąca okręg rewizyjny Nr. $\frac{4}{6\ k}$, nazywa się Stojowice, a nie Stojanowice, jak w obwieszczeniu z 21. czerwca 1912 l. XVII. 9261 mylnie podano.

Lwów, dnia 15. września 1913.

Za c. k. Namiestnika:
Szeligowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. listopada 1913.

Treść: (85—94) 85. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Komorowice na pobór opłat gminnych od trunków. — 86. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia gminie miasta Nowego Sącza koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego. — 87. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia gminie miasta Żółkwi koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego. — 88. Rozporządzenie w sprawie zezwolenia gminie miasta Tłumacz na pobór opłat gminnych od trunków. — 89. Rozporządzenie w sprawie zezwolenia gminie miasta Bohorodczany na pobór opłat gminnych od trunków. — 90. Obwieszczenie w sprawie meldowania obcych w miejscowościach Kołaszyce, Nawie Kołaszyckie i Olpiny powiatu jasielskiego. — 91. Obwieszczenie w sprawie zaciągnięcia pożyczki w kwocie 920.222 K na przeprowadzenie robót rekonstrukcyjnych w szpitalu św. Łazarza w Krakowie. — 92. Rozporządzenie w sprawie zezwolenia gminie Pistyń na pobór opłat gminnych od trunków. — 93. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Tarnobrzegu. — 94. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w Drohobyczu.

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. września 1913 L. 161.081 w przedmiocie zezwolenia gminie Komorowice powiat Biała na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Komorowice pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2) od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 8 (ośm) K;

3) od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Komorowice.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 86.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. września 1913 L. 154.712 w sprawie przedłużenia gminie miasta Nowego Sącza koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie miasta Nowego Sącza na dalsze trzy lata koncesyę z dnia 29. grudnia 1901 (Dz. u. kr. z r. 1902 Nr. 3) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 87.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. września 1913 L. 158.923 w sprawie przedłużenia gminie miasta Żółkwi koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie mia-

sta Żółkwi na dalsze trzy lata koncesyę zdnia 22. maja 1897 roku (Dz. u. kr. Nr. 32) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 88.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. września 1913 L. 163.570 w przedmiocie zezwolenia gminie Tłumacz na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Tłumacz w miejsce dotychczas na podstawie rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia 15. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 251 pobieranych opłat gminnych od trunków spirytusowych pobierać przez dziesięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h; od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K.

2) od jednego hektolitra araku, rumu, śliwowicy i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na to czy zawartość alkoholu da się w nich oznaczyć lub nie za pomocą alkoholometra, po 40 (czterdzieści) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tłumacz.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski m. p.

Członek Wdziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 89

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. października 1913 L. 168.520 w przedmiocie zezwolenia gminie Bohorodczany powiat Bohorodczany na pobór opłat gminnych od trunków.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Bohorodczany na dalszy pobór dotychczas na podstawie ustawy z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 112 pobieranych opłat gminnych od trunków na przeciąg trzech lat począwszy od 1. stycznia 1914 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h; od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K.

2) od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 11 (jedenaście) K;

3) od jednego hektolitra miodu po 2 (dwie) K;

4) od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Bohorodczany.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 90.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. pazdziernika 1913, L. 18.581/pr, którem na mocy § 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Kołaszyce, Nawsie Kołaszyckie i Ołpiny powiatu jasielskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Kołaszyce, Nawsie Kołaszyckie i Olpiny powiatu jasielskiego.

§ 2.

Przekroczenie przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Lwów, dnia 26. października 1913.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 91.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 7. listopada 1913, L. 21.259/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 2. listopada 1913 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu galicyjskiego z dnia 14. lutego 1912, w sprawie zaciągnięcia pożyczki w obligacyach komunalnych w Banku krajowym w wysokości potrzebnej do uzyskania gotówki w kwocie 920.222 K na przeprowadzenie robót rekonstrukcyjnych w szpitalu św. Łazarza w Krakowie.

Uchwała.

1) Sejm zatwierdza plany oraz kosztorysy opiewające na łączną kwotę 920.222 koron projektowanych rekonstrukcyi w szpitalu św. Łazarza w Krakowie i uzupełnienie odnośnych inwentarzy.

2) Sejm upoważnia Wydział krajowy, aby zaciągnął w Banku krajowym w obligacyach komunalnych pożyczkę w takiej wysokości, jaka okaże się konieczną dla uzyskania gotówki potrzebnej na wykonanie tych inwestycyi.

3) Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby w roku 1913 rozpoczął wymienione roboty i upoważnia Wydział krajowy, aby wstawiał do preliminarzy budżetów szpitala św. Łazarza w Krakowie od r. 1913 począwszy kwoty potrzebne na spłacenie pożyczki wymienionej wyżej pod 2).

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 92.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. października 1913 L. 182.937 w przedmiocie zezwolenia gminie Pistyń (powiat Kosów) na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Pistyń na pobór opłat gminnych od trunków do końca roku 1919, pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada r. 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 — a mianowicie:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra 100% alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2) od jednego hektolitra rumu, araku, koniaku, rozolisu, ponczowej esencyi, likieru i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 8 (ośm) K;

3) od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4) od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Pistyń.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr, 93.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. października 1913 L. 187.307 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Tarnobrzegu.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 29. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Tarnobrzegu dla dorosłych i dla dzieci na 1 K 60 h dziennie, począwszy od 1 stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 94.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. października 1913 L. 187.309 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Drohobyczu.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Drohobyczu dla dorosłych i dla dzieci na 1 K 62 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20 października 1913 l. 187.302 dotyczące podwyższenia taksy konsumcyjnej wyszynku propinacyjnego w Tarnobrzegu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 22 lipca 1892, Dz. u. kr. Nr. 47, [illegible] Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksy za konsumcję i [illegible] w gminie [illegible] podwyższenie [illegible] do 1 K 60 h [illegible] od 1 stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Zygmunt [illegible] w. r.

Nr. [illegible]

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20 października 1913 l. 187.302 dotyczące podwyższenia taksy konsumcyjnej wyszynku propinacyjnego w [illegible].

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 22 lipca 1892, Dz. u. kr. Nr. 47, [illegible] Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksy za konsumcję i [illegible] w gminie [illegible] do 1 K 60 h [illegible] od 1 stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Zygmunt [illegible] w. r.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 30. listopada 1913.

Treść: (Nr. 95—97). 95. Przepisy górniczo-policyjne dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi z 10. października 1913, L. 5232. — 96. Rozporządzenie c. k. Starostwa górniczego w Krakowie, dotyczące komisyi dla egzaminowania kandydatów na posady kierowników ruchu i dozorców ruchu kopalń oleju ziemnego, którzy celem osiągnięcia uznania swego uzdolnienia muszą poddać się osobnemu egzaminowi. — 97. Rozporządzenie c. k. Starostwa górniczego w Krakowie w przedmiocie zakładów do zużytkowania gazów naftowych na kopalniach oleju ziemnego w Galicyi.

Nr. 95.

Przepisy górniczo-policyjne

dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi z 10. października 1913, L. 5232.

C. k. Starostwo górnicze w Krakowie wydaje na zasadzie § 73 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61 (krajowa ustawa naftowa), dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi następujące przepisy górniczo-policyjne:

I. Podział kopalń oleju ziemnego na klasy niebezpieczeństwa.

§ 1.

Kopalnie oleju ziemnego dzielą się na dwie klasy niebezpieczeństwa. Do 1. klasy należą wszystkie kopalnie istniejące w okręgu Starostwa górniczego w Krakowie w dniu wejścia w życie tych przepisów, z wyjątkiem kopalń oleju ziemnego w gminach Borysław i Tustanowice, które należą do 2. klasy niebezpieczeństwa.

W przyszłości oznacza Urząd górniczy okręgowy, do której klasy niebezpieczeństwa ma być zaliczoną kopalnia oleju ziemnego, a o tem zaliczeniu

mają być każdorazowo zawiadomione osoby wymienione w § 76, ustęp 1 i 2 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61.

Urząd górniczy okręgowy ma wówczas zarządzić zaliczenie już istniejących kopalń oleju ziemnego do innej klasy niebezpieczeństwa, jeżeli dochodzenie przeprowadzone z przyzwaniem znawców wykaże, że warunki bezpieczeństwa odnośnej kopalni uległy istotnej zmianie. Przez zaliczenie kopalni oleju ziemnego do 2. klasy niebezpieczeństwa nie narusza się wcale, o ile się rozchodzi o zachowanie minimalnych odległości (§ 27), istnienia otworów wiertniczych, domów i innych przedmiotów założonych względnie postawionych za zezwoleniem władzy.

Dopóki nie zaliczono jakiejś kopalni oleju ziemnego do pewnej klasy niebezpieczeństwa, dopóty mają kopalnie w gminach Borysław i Tustanowice przestrzegać przepisów dla 2. klasy niebezpieczeństwa, a reszta kopalń oleju ziemnego przepisów dla 1. klasy niebezpieczeństwa.

O ile następujące postanowienia nie powołują się wyraźnie na powyższy podział, należy je stosować do kopalń oleju ziemnego obu klas niebezpieczeństwa.

II. O robotnikach, dozorcach ruchu i kierownikach ruchu.

a) O robotnikach.

§ 2.

Przy robotach wiertniczych wolno zatrudniać tylko trzeźwych i zdrowych robotników, którzy ukończyli przynajmniej 18. rok życia.

§ 3.

Każdy robotnik zatrudniony przy wierceniu za olejem ziemnym, zanim zostanie dopuszczony do pracy, musi być pouczony przez kierownika lub przez dozorcę ruchu o niebezpieczeństwie i skutkach połączonych ze zapaleniem się gazów naftowych i oleju ziemnego, jako też o zachować się mających środkach ostrożności. Jako właściwych pomocników wiertniczych na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa wolno zatrudniać tylko takich robotników, którzy co najmniej jeden rok przy wierceniach pracowali.

Postanowienie to nie dotyczy kandydatów na kierowników ruchu (§ 11).

§ 4.

Przy trudnych i niebezpiecznych instrumentacyach, jak również przy czynnościach wykonywanych przy takich otworach wiertniczych, z których dostają się znaczniejsze ilości gazów lub oleju ziemnego do wieży wiertniczej

i budynków z nią połączonych, należy tam zatrudnionym robotnikom udzielać wypoczynki w takich wymiarach, aby rzeczywisty czas pracy żadnego robotnika nie wynosił na zmianę (szychtę) więcej niż 6 godzin. Do tych wypoczynków można wliczać przerwy wynikające z natury robót tylko o tyle, o ile robotnicy mają możność wypoczęcia w czasie tych przerw.

§ 5.

Robotników nie mieszkających w obrębie 5 km od terenu wiertniczego, t. j. albo nie posiadających własnych domów mieszkalnych, lub nie zajmujących najętych pomieszkań, ma uprawniony do wydobywania umieszczać w odpowiednich ubikacyach mieszkalnych.

Istniejące obecnie koncesyonowane gospody dla robotników nie mogą być uważane za ubikacye mieszkalne w rozumieniu powyższego ustępu.

Na każdym terenie wiertniczym musi się znajdować ogrzewalna izba dla robotników (jata) odpowiedniej wielkości, w którejby mogli podczas przerw w pracy wypocząć, ogrzać się i przebrać. Izby dla robotników parą ogrzewane muszą mieć kaloryfery z wentylami redukcyjnymi lub podobne urządzenia tego rodzaju jak wieże wiertnicze (§ 29, ostatni ustęp).

§ 6.

Robotnikom każdej kopalni oleju ziemnego, która produkuje, muszą być oddane do bezpłatnego użytku ciepłe kąpiele; w tym celu należy na wszystkich kopalniach tego rodzaju urządzić łazienki dla robotników (tusze) z oddzielną szatnią, a ich rozmiary muszą odpowiadać ilości robotników zajętych na dotyczącej kopalni. Przy zachowaniu tego ostatniego warunku może też kilka sąsiadujących ze sobą kopalń urządzić, za doniesieniem o tem Urzędowi górniczemu okręgowemu, wspólny zakład kąpielowy dla swych robotników.

b) O dozorcach ruchu.

§ 7.

Dozór wszystkich gałęzi ruchu kopalń oleju ziemnego musi być wystarczający tak w dzień jak i w nocy.

§ 8.

Wymaganą § 43 ustawy z 22 marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, praktykę odbytą przy ruchu kopalń oleju ziemnego mają kandydaci na dozorców ruchu udowodnić świadectwami lub książką robotniczą.

Kandydaci na dozorców ruchu kopalń oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa muszą nadto udowodnić przynajmniej sześcio-miesięczną praktykę, odbytą na takich kopalniach.

§ 9.

Pod utratą upoważnienia do dozoru zakazanem jest dozorcom ruchu, członkom ich rodziny i ich domownikom, zajmować się sprzedażą wiktuałów i wyskokowych napojów lub utrzymywać gospody i noclegi dla robotników.

Również zakazanem jest dozorcy ruchu pod utratą upoważnienia do dozoru przyjmować od robotników jakiekolwiek podarunki, albo wyzyskiwać robotników w jakikolwiek inny sposób.

Nie wolno wypłacać zarobku robotnikom przez dozorcę.

§ 10.

Każdy dozorca ruchu obowiązany jest zapoznać się dokładnie z postanowieniami obowiązujących przepisów górniczo-policyjnych i porządku służbowego.

Dozorcy ruchu (§ 45 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61), którym poruczono dozór nad ruchem wiertniczym lub wydobywaniem oleju ziemnego zapomocą tłoka, obowiązani są z początkiem swej zmiany zbadać dokładnie żóraw wiertniczy i wieżę, względnie całe urządzenie służące do wydobywania oleju ziemnego zapomocą tłoka (§§ 101 do 107), znalezione braki natychmiast usunąć, a gdyby to było niemożliwem, donieść o tem natychmiast kierownikowi ruchu.

Każdy dozorca ruchu obowiązany jest przy zmianie szychty zawiadomić swego następcę o spostrzeżonych brakach.

W nieobecności kierownika ruchu lub jego zastępcy obowiązany jest każdy dozorca ruchu, na żądanie, towarzyszyć delegatom Władzy górniczej w czasie ich urzędowania w działach (zakładach) jego dozorowi powierzonych i udzielać im przy tem ewentualnie żądanych wyjaśnień.

Szczegółowe obowiązki dozorców ruchu normuje instrukcya (§ 122).

c) O kierownikach ruchu.

§ 11.

Wymaganą § 40 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, praktykę, odbytą po ukończeniu teoretycznych studyów, na kopalniach oleju ziemnego, mają kandydaci na kierowników ruchu udowodnić świadectwami

służbowemi, wystawionemi przez kierownika ruchu a podpisanemi także przez uprawnionego do wydobywania.

Świadectwa służbowe z praktyki, odbytej w okręgu innego Urzędu górniczego, muszą być nadto widymowane przez Urząd górniczy odnośnego okręgu.

Świadectwa z praktyki odbytej po dniu 25. lipca 1904, t. j. po dniu ogłoszenia przepisów górniczo-policyjnych dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi z 26. czerwca 1904, mogą być tylko wtedy uwzględnione, jeżeli odnośny kandydat na kierownika ruchu doniósł w należytym czasie o rozpoczęciu swej praktyki Urzędowi górniczemu okręgowemu stosownie do przedostatniego ustępu § 8 tychże przepisów górniczo-policyjnych.

Kandydaci na kierowników ruchu mają zawiadamiać pisemnie Urząd górniczy okręgowy tak o rozpoczęciu praktyki na kopalni oleju ziemnego, jako też o każdej zmianie miejsca praktyki. Takie doniesienia mają być podpisane przez kierownika ruchu i przez uprawnionego do wydobywania.

Celem kontroli będą Urzędy górnicze okręgowe prowadziły księgi ewidencyjne co do aspirantów na posady kierowników ruchu, do których wolno wglądnąć stronom w godzinach urzędowych.

Kandydaci na kierowników ruchu kopalń oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa muszą oprócz ogólnych wymogów udowodnić nadto przynajmniej jednoroczną praktykę odbytą na kopalniach oleju ziemnego tej kategoryi.

§ 12.

Każdy kierownik ruchu obowiązanym jest donieść bezzwłocznie Urzędowi górniczemu okręgowemu o objęciu albo złożeniu przez siebie kierownictwa ruchu kopalni. W doniesieniu o objęciu kierownictwa ruchu należy dokładnie podać miejsce zamieszkania. Również należy o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania bezzwłocznie zawiadomić Urząd górniczy okręgowy.

§ 13.

Kierownik ruchu ma codziennie na każdej kopalni, powierzonej swojemu kierownictwu, oglądnąć dokładnie żóraw wiertniczy, wszystkie maszyny, kotły parowe i resztę urządzeń, a swoje spostrzeżenia, względnie wydane zarządzenia wpisać z dodaniem daty i podpisu do księgi objazdowej znajdującej się na kopalni w kancelaryi ruchu.

§ 14.

Każda kopalnia oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa ma w zasadzie pozostawać pod kierownictwem osobnego kierownika ruchu; kierownikowi

ruchu można jednakże przydzielić do kierownictwa najwyżej pięć otworów wiertniczych, pozostających w normalnym ruchu wiertniczym lub w tłokowaniu.

Wyjątkowo można jednemu kierownikowi poruczyć kierownictwo ruchu dwóch kopalń tej klasy niebezpieczeństwa,

a) jeżeli kopalnie są najwyżej 1.000 m od siebie oddalone, a na obu razem nie znajduje się w ruchu więcej, niż trzy otwory wiertnicze,

b) jeżeli kopalnie położone są w jednej gminie, lub w dwóch gminach ze sobą sąsiadujących, a na nich razem nie znajduje się w ruchu więcej, niż dwa otwory wiertnicze oddalone od siebie najwyżej 5.000 m, i jeżeli one przy tem należą do tego samego uprawnionego do wydobywania, albo roboty wiertnicze na nich wykonuje ten sam przedsiębiorca. Jeżeli odległość tych otworów wiertniczych wynosi więcej niż 1.000 m, należy kierownikowi ruchu dodać do pomocy dla nadzoru całego ruchu kopalni osobnego dozorcę, który ma posiadać uzdolnienie po myśli § 43 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61.

Jeżeli tego wymagają względy bezpieczeństwa, może Urząd górniczy okręgowy zarządzić, aby kierownikowi ruchu przydzielono mniejszą ilość otworów wiertniczych, niż powyżej ustalono.

Na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa oznacza Urząd górniczy, uwzględniając miejscowe stosunki i rodzaj robót wykonywanych, ile otworów wiertniczych można poruczyć jednemu kierownikowi.

III. O powierzchni.

§ 15.

Ogrodzenie ściślejszego terenu wiertniczego, t. j. tej części terenu kopalnianego, na której znajdują się wieże wiertnicze i maszyny dla ruchu potrzebne, kotłownie i t. d., może nastąpić tylko z polecenia lub za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego; w razie urządzania takiego ogrodzenia należy baczyć na to, aby dla robotników istniały bezpieczne drogi do ucieczki w dostatecznej ilości. Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa nie wolno stawiać ogrodzeń drewnianych.

Załomy na powierzchni, opuszczone szyby i spadliska muszą być równo z powierzchnią zasypane a w razie potrzeby ogrodzone przynajmniej na wysokość 1 m. W promieniu co najmniej 10 m naokoło wieży wiertniczej nie mogą się znajdować żadne zagłębienia, załomy i t. p, mogące robotnikom stać na przeszkodzie w ucieczce.

Granice terenu nieogrodzonych kopalń należy w odpowiedni sposób uwidocznić.

Wszystkie szyby naftowe, studnie na wodę, jak też doły na łyżkowiny, odpadki i olej ziemny (§ 18) mają być odpowiednio zabezpieczone.

Zabudowania wiertnicze nad opuszczonymi otworami wiertniczymi mają być zniesione.

§ 16.

Wstęp na ściślejszy teren wiertniczy, do wież wiertniczych, zabudowań maszynowych, kotłowni, warsztatów i stacyj mierniczych jest dozwolony tylko dotyczącym robotnikom, dozorcom i urzędnikom ruchu, a oprócz nich tylko uprawnionemu do wydobywania i przedsiębiorcy robót, którzy Urzędowi górniczemu okręgowemu zostali wskazani, względnie, jeżeli istnieją współuprawnieni do wydobywania, ich wskazanemu pełnomocnikowi, jako też delegatom Władzy górniczej.

Obce osoby mogą wchodzić na ten teren tylko za poprzedniem zgłoszeniem się u kierownika ruchu, względnie za jego zezwoleniem i to tylko w towarzystwie dodanego im przez niego przewodnika.

Zakaz wstępu na ściślejszy teren wiertniczy ma być w odpowiednich miejscach uwidoczniony na tablicach ostrzegawczych.

§ 17.

U głównego wejścia na każdą kopalnię oleju ziemnego ma się znajdować tablica z nazwiskiem lub firmą uprawnionego do wydobywania.

Obok każdego otworu wiertniczego musi być umieszczona tabliczka z jego nazwą lub numerem. Bez wiedzy Urzędu górniczego okręgowego nie wolno tych nazw lub numerów usuwać lub zmieniać.

§ 18.

Miał wiertniczy (łyżkowiny), odpadki wszelkiego rodzaju i ropę pochodzącą z wytrysków (§ 21) musi się zbierać w odpowiednio na to urządzonych dołach.

Wszelkiego rodzaju doły na ropę (§ 58), a w razie znaczniejszego zanieczyszczenia olejem ziemnym również doły na miał wiertniczy, mają być ogniotrwale nakryte a w razie potrzeby otoczone poręczą Przykrycie tych dołów ma być wytrzymałe i szczelne; urządzone w niem otwory manipulacyjne należy zaopatrzyć w szczelne zamknięcia i zabezpieczyć kratami żelaznemi.

Doły na miał wiertniczy mają być założone o ile możności w odległości co najmniej 10 m od wież i zabudowań wiertniczych i to zawsze tak, by uniknięto na nich wszelkiej manipulacyi przyrządami wiertniczymi.

Koryta odprowadzające łyżkowiny z wieży wiertniczej do dołów mają być równocześnie z dołami na miał wiertniczy ogniotrwale nakryte i zaopatrzone w drzwi celem czyszczenia.

§ 19.

Teren kopalniany należy zawsze utrzymywać w czystości. Wydawanie ropy ze zbiorników ropnych na ściślejszym terenie wiertniczym wolno tylko w taki sposób przedsiębrać, iżby zanieczyszczenie tego terenu było wykluczone. Ropą zanieczyszczona lub przesiąknięta ziemia ma być usunięta lub suchą ziemią obficie przysypana.

§ 20.

Zakazuje się wszelkiego zanieczyszczania sąsiednich terenów i wód płynących miałem wiertniczym (łyżkowinami), olejem ziemnym lub ropnymi odpadkami, niemniej stawiania zastawek dla zbierania ropy w korytach wód płynących.

Tereny wiertnicze, przez które albo na granicach których przepływają potoki, mają być tak zabezpieczone, aby nawet przy wysokim stanie wody uszkodzenie terenu a w związku z niem pozostające zanieczyszczenie wód płynących nie mogło nastąpić.

Wodę należy z terenu wiertniczego odprowadzać po poprzedniem oczyszczeniu jej z domieszki oleju ziemnego. Ścieki wodne należy o ile możności koncentrować.

Uprawniony do wydobywania ma poczynić urządzenia, aby w obrębie obwałowań, okalających zabudowania wiertnicze (§ 25), doły na ropę i zbiorniki (§§ 21, 55, 58 i 92 p. g. p.), woda nie mogła się zbierać.

§ 21.

Na kopalniach oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa, niemniej przy wszystkich otworach wiertniczych, przy których zdarzają się wytryski ropy lub ich na podstawie doświadczenia spodziewać się należy, muszą, o ileby ropa pochodząca z wytrysków nie mogła być uchwyconą zapomocą przyrządów do zamykania (otworów wiertniczych) i odprowadzaną, istnieć doły o odpowiedniej pojemności na tę ropę, do których ropa z wieży wiertniczej ma w ten sposób spływać ogniotrwale przykrytymi rowami, kanałami, korytami lub rurami, aby przez to zapobieżono zanieczyszczaniu terenu.

Doły te mają być zabezpieczone stosownie do § 18 ustęp 2 tych przepisów.

§ 22.

Nie wolno zabierać ze sobą przyrządów do niecenia ognia do wież wiertniczych i do zabudowań z niemi połączonych ani też do miejsc, w których odbywa się manipulacya z olejem ziemnym, niemniej wchodzić tamże z rozżarzonem żelazem; nie wolno także palić tytoniu na ściślejszym terenie wiertniczym poza kancelaryami i izbami robotniczemi, gromadzić zapalnych materyałów, nosić broni palnej i niecić ognia na otwartych miejscach.

Ten zakaz należy ogłosić na tablicach ostrzegawczych umieszczonych w stosownych miejscach; przestrzegania tego zakazu mają dopilnować kierownicy i dozorcy ruchu i wykonywać od czasu do czasu próbne rewizye; przekroczenia należy natychmiast podawać do wiadomości sądów karnych.

Na ściślejszy teren wiertniczy, do zabudowań wiertniczych na nim i innych miejsc, w których się odbywa manipulacya z olejem ziemnym, wolno, jeżeli zachodzi potrzeba brać światło, wchodzić tylko z elektrycznemi lampami; na ten cel musi się znajdować na każdej kopalni przynajmniej jedna zawsze do użytku przydatna elektryczna lampka przenośna systemu dopuszczonego do użycia na kopalniach oleju ziemnego przez Urząd górniczy okręgowy.

§ 23.

Celem umożliwienia akcyi ratunkowej w razie pożaru należy przestrzegać następujących postanowień:

Na kopalniach 2 klasy niebezpieczeństwa ma być w każdej wieży wiertniczej osobny rurociąg, którego wyloty na górze wieży mają być skierowane na łożyska rolek i trawersy. Rurociąg ten ma być połączony z kotłem parowym lub pompą służącą do jego zasilania w ten sposób, iżby w razie nagłego niebezpieczeństwa można użyć pary lub wody do gaszenia ognia we wieży powstałego. Wentyl zamykający ten rurociąg ma się znajdować zewnątrz zabudowań wiertniczych w miejscu bezpiecznem, łatwo dostępnem i oznaczonem widocznym znakiem.

Urząd górniczy okręgowy może w razie potrzeby zarządzić ze względów bezpieczeństwa zastosowanie powyższych postanowień także na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa.

Każda kopalnia obowiązaną jest utrzymywać zapas wody do gaszenia ognia w ilości od 5—10 cystern. Jeżeli przez kopalnię przechodzi wodociąg stale czynny, wystarcza połączenie z tym wodociągiem.

Kilka mniejszych kopalń sąsiadujących ze sobą może mieć wspólny basen wody, musi być jednak możliwem połączenie sikawek każdej z tych kopalń z tymże basenem.

Każda kopalnia ma utrzymywać w pogotowiu odpowiednią ilość przyrządów ogniowych, jak pomp lub sikawek, osęk, łopat, oskardów i węźów parcianych.

Przyrządy te należy przechowywać w dostępnem miejscu, które oznaczyć należy napisem: „Przyrządy ogniowe“. Na każdej kopalni ma się znajdować dostateczny zapas piasku do gaszenia ognia.

§ 24.

W razie pożaru ma dać sygnał alarmowy świstawką parową poszkodowany i najbliżsi sąsiedzi. Kopalniom oddalonym od pożaru sygnalizowanie jest wzbronione, aby przez to nie utrudniano oryentowania się straży pożarnej.

Kopalnie leżące w strefie, do której z palącego się miejsca iskry dolatują, mają bezwarunkowo zaprzestać roboty.

§ 25.

Każda wieża wiertnicza oraz zabudowania z nią połączone muszą być przy wszystkich otworach wiertniczych, w których pojawiają się erupcye, lub wedle doświadczenia można się ich spodziewać, obwiedzione odpowiednio wysokim i silnym wałem ziemnym. zawczasu, t. j. przed osiągnięciem pierwszego poziomu ropnego.

Takie same obwałowanie otrzymać mają zbiorniki i doły na olej ziemny (§§ 21, 55, al. 2 i 3, 58 i 92).

§ 26.

Przynoszenie na teren wiertniczy napojów wyskokowych, ich szynkowanie albo przechowywanie na nim jest zakazane.

§ 27.

Co do odległości otworów wiertniczych od siebie, od granicy obcego gruntu i od sąsiednich przedmiotów na powierzchni obowiązują następujące postanowienia:

A. Kopalnie na takich terenach, co do których o zamierzonem otwarciu ruchu 16 maja 1908, t. j. w dniu wejścia w życie ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61,

1. w myśl § 14 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 35 ex 1886, Władzy górniczej już doniesiono,

2. Władzy górniczej wprawdzie jeszcze nie doniesiono, ale uprawnienie do wydobywania minerałów żywicznych nabytem zostało przed dniem ogłoszenia ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, umowami dzierżawnemi lub eksploatacyjnemi sądownie lub notaryalnie uwierzytelnionemi,

I. Dla otworów wiertniczych mających się nowo założyć, na kopalniach, które w dniu 25. lipca 1904, t. j. w dniu ogłoszenia przepisów górn.-polic. dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi z 26. czerwca 1904, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 68, były już w ruchu, mają wynosić *minimalne* odległości:

a) od granicy obcego gruntu na kopalniach obu klas niebezpieczeństwa 10 m,

b) od innych otworów wiertniczych, szybów naftowych, zbiorników na gazy, warsztatów, izb robotniczych i kancelaryj, na kopalniach obu klas niebezpieczeństwa 30 m,

c) od zbiorników na olej ziemny wedle postanowień § 58,

d) od domów mieszkalnych i dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy) na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 30 m, a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa 40 m,

e) od kuźni i kotłowni na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 30 m, na kopalniach 2 klasy niebezpieczeństwa co najmniej 40 m, a o ile na to zezwalają rozmiary terenu, 50 m,

f) od publicznych budynków z wyjątkiem świątyń, następnie od cmentarzy, na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 40 m, na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa 60 m.

g) od świątyń i od szybów kopalń wosku ziemnego, które są w ruchu, na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 70 m, a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa 100 m

Te odległości odnoszą się i do tych zakładów, co do których o zamierzonym ruchu doniesiono Władzy górniczej w myśl § 14 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. u. i rozp. kraj Nr. 35 ex 1885, przed dniem 25. lipca 1904, o ile rozpoczęcie ruchu kopalnianego nie zostało zakazane przez tę Władzę w myśl postanowień §§ 14 i 15 zacytowanej ustawy.

II. Dla wierceń za olejem ziemnym na terenach, na których zamierzonego rozpoczęcia ruchu w dniu 25. lipca 1904 wprawdzie Władzy górniczej jeszcze nie zgłoszono, jednakże już przed tym dniem uzyskano uprawnienie do wydobywania oleju ziemnego na mocy sądownie lub notaryalnie uwierzytelnionych kontraktów dzierżawnych lub eksploatacyjnych, obowiązują odległości ustanowione w ustępie I. tego paragrafu jednakże z tą zmianą, że odległość mających się założyć otworów wiertniczych od granicy obcego gruntu dla kopalń obu klas niebezpieczeństwa musi wynosić u gruntów szerokich na 30 m i powyżej, co najmniej 15 m, u gruntów o szerokości poniżej 30 m, połowę szerokości gruntu, ale co najmniej 10 m.

Postanowienia punktu II. odnoszą się także i do takich terenów, co do których kontrakty dzierżawne lub eksploatacyjne zawarto przed dniem 25. lipca 1904, a sądowe lub notaryalne ich uwierzytelnienie uzyskano dodatkowo najpóźniej w 2 miesiące po tymże dniu.

III. Przy wszystkich innych kopalniach podpadających pod postanowienia wyszczególnione pod lit. A. tego § mają wynosić odległości otworów wiertniczych co najmniej:

a) od granicy obcego gruntu 20 m,

b) od innych otworów wiertniczych 40 m,

c) od mieszkalnych budynków, na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 40 m, zaś na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa 50 m.

Dla odległości od reszty przedmiotów obowiązują także przy tych wierceniach za olejem ziemnym przepisy zawarte w ustępie I. tego paragrafu.

B. Kopalnie, do których odnoszą się postanowienia § 31, ustęp 1 i 2 krajowej ustawy naftowej z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61.

Otwory wiertnicze na tych kopalniach (licząc od środka otworu wiertniczego) muszą być oddalone przynajmniej 30 m od granic terenu kopalnianego, a przynajmniej 60 m od innych otworów wiertniczych.

Co do odległości od reszty przedmiotów obowiązują dla tych wierceń przepisy zawarte w ustępie A III. tego paragrafu.

O ile na to pozwalają względy bezpieczeństwa, może Urząd górniczy okręgowy zezwolić uprawnionemu do wydobywania na założenie otworów wiertniczych na własnych terenach w mniejszych odległościach od siebie niż te, które ustanowiono w poprzednich ustępach; odległość poszczególnych otworów wiertniczych od siebie musi jednak wynosić co najmniej 30 m.

Istnienie otworów wiertniczych, budynków oraz innych przedmiotów po dzień ogłoszenia tych przepisów za zezwoleniem Władzy już założonych względnie postawionych, pozostaje przez powyższe postanowienia nienaruszone.

IV. O budynkach i urządzeniach.

a) O wieży wiertniczej i przynależnych zabudowaniach i urządzeniach.

§ 28.

Wieże wiertnicze i zabudowania z niemi połączone, niemniej wszystkie maszyny i przyrządy służące do wiercenia muszą być sporządzone odpowiednio mocno, bezpiecznie i z dobrego materyału.

Z wieżą wiertniczą wolno bezpośrednio łączyć tylko zabudowania nad żórawiem wiertniczym i nad stałą maszyną służącą do wiercenia.

§ 29.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa wolno do budowy wież wiertniczych i połączonych z niemi zabudowań używać drzewa li tylko na szkielet,

ale nie na ściany tychże. Te przedmioty mają być kryte materyałem ogniotrwałym, który nie może zawierać asfaltu ani mazi.

Na takich kopalniach należy wieże wiertnicze i zabudowania z niemi połączone, o ile się je stawia nowe, ustawiać na belkowaniu tak, by podłoga zabudowań tych była podniesioną co najmniej na 0·5 m ponad teren; wieże wiertnicze mają otrzymać szerokość w rzucie poziomym co najmniej 6 m w świetle, a w koronie co najmniej 1·4 m w świetle.

Każda wieża wiertnicza ma być zabezpieczona przeciw wywrotowi silnemi drucianemi linami lub w inny odpowiedni sposób.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa, oraz przy nowych budowlach także na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa muszą podłogi we wieży wiertniczej i w zabudowaniach z nią połączonych być tak ułożone, aby różnica ich poziomu nie przenosiła 25 cm.

Układanie rur na podłogach lub nad niemi w sposób utrudniający bezpieczną komunikacyę jest niedozwolone.

Stałe lub często się powtarzające roboty we wieży wiertniczej wolno wykonywać tylko z odpowiednio zabezpieczonych pomostów. Te pomosty muszą być zabezpieczone poręczą o wysokości przynajmniej 1 m i listwą nożną. Drabiny prowadzące na te pomosty muszą być dostatecznie mocne, wygodne i silnie przymocowane i zawsze w dobrym i bezpiecznym stanie utrzymywane; szczeble mają być zapuszczone w listwy.

Na kopalniach 2 klasy niebezpieczeństwa, oraz przy nowych budowlach także na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa muszą w każdej wieży wiertniczej obok pierwszego, drugiego i najwyższego pomostu być urządzone na zewnątrz otwierające się możliwie wygodne okna ratunkowe a przed niemi, na zewnętrznej stronie wieży wiertniczej, balkoniki (platformy), zabezpieczone poręczą wysoką co najmniej na 1·2 m. Taka platforma ma się znajdować u nowo powstać mających budowli także koło korony wieży. Te platformy ma się zaopatrzyć w urządzenia, któreby umożliwiały robotnikowi w razie potrzeby szybką i pewną ucieczkę na ziemię. Jako liny ratunkowe mogą być używane tylko odpowiednio grube, nie sztukowane liny manilowe. Używanie na ten cel lin drucianych jest wzbronione. Urząd górniczy okręgowy może na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa zarządzić urządzenie balkoników (platform) wspomnianego rodzaju obok pierwszego i drugiego pomostu wież wiertniczych, które już istniały w dniu ogłoszenia tych przepisów górniczo-policyjnych, jeżeli to ze względów bezpieczeństwa jest bezwarunkowo koniecznem.

W zimie podczas pracy muszą być wiertnicze zabudowania i wieże dostatecznie ogrzewane, te ostatnie tak w swojej dolnej części jak i na pomoście, na którym pomocnik przy werblu pracuje. Przy ogrzewaniu parą muszą kaloryfery być sporządzone w całości z żelaza i muszą być zasilane

parą wprost z kotła. Ogrzewacze muszą być także i pod ławką przeznaczoną dla wiertacza.

§ 30.

Budynki nad żórawiem wiertniczym i nad maszyną służącą do wiercenia muszą posiadać takie rozmiary, ażeby można bezpiecznie dostąpić do wszystkich miejsc manipulacyjnych.

§ 31.

Wieżę wiertniczą, jak też i budynek nad żórawiem wiertniczym i maszyną należy zaopatrzyć w następujące drzwi i okna:

a) Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa i przy wszystkich nowych budowlach na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa:

1) wieżę wiertniczą w drzwi główne i w drzwi boczne, umieszczone w ścianie naprzeciw kosza szlamowego, oraz w okna o powierzchni świetlnej, łącznie co najmniej 1 m^2 wynoszącej;

2) zabudowanie rygu wiertniczego w drzwi w prawej ścianie przed żórawiem i w lewej ścianie naprzeciw korby, patrząc od budynku maszynowego ku wieży, oraz w okno o dostatecznej powierzchni świetlnej;

b) na wszystkich kopalniach zabudowanie maszyny w drzwi w tylnej ścianie zabudowania a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa także i w lewej ścianie, patrząc ku wieży, obok siedzenia wiertacza podczas łyżkowania i tłokowania, oraz w okno o dostatecznej powierzchni świetlnej.

Jeżeli doły na łyżkowiny lub ropę znajdują się blizko wieży lub zabudowań wiertniczych, należy od odnośnych drzwi urządzić bezpieczne przejście obok dołu lub ponad dołem. Podczas pracy nie wolno drzwi zamykać, gdy jednak praca ustanie, mają one być natychmiast na klucz zamknięte Wszystkie te drzwi muszą się same zawierać i muszą być co najmniej wysokie na 2 m a szerokie na 1 m. Przy wieżach wiertniczych istniejących już w dniu ogłoszenia tych przepisów mogą drzwi główne posiadać szerokość 0·75 m. Urządzeń, jak haków, klamek, zapadek i t. p., które przeszkadzają szybkiemu otwieraniu drzwi, nie wolno w nich umieszczać.

Podłogę w wieżach i w izbach maszynowych należy posypywać piaskiem lub w inny sposób tak zabezpieczyć, aby robotników uchronić przed pośliznięciem się.

§ 32.

Stanowisko wiertacza ma się znajdować w zabudowaniu żórawia wiertniczego, a nie we wieży wiertniczej, a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa przenieść je należy przy łyżkowaniu do tylnej części zabudowania maszyny wiertniczej, w miejsce obok drzwi w lewej ścianie tego zabudowania (§ 31

lit. b) a to z chwilą, gdy się pojawią w otworze wiertniczym ślady gazów lub ropy, jak również, gdy się wykonuje próbne tłokowanie ropy.

O ile w zabudowaniach wiertniczych na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa, istniejących w dniu ogłoszenia tych przepisów górniczo-policyjnych, stanowisko wiertacza nie może się znajdować w zabudowaniu żórawia wiertniczego dla braku miejsca, muszą być urządzone drzwi ratunkowe w prawej ścianie wieży wiertniczej obok kosza szlamowego i stanowiska wiertacza.

§ 33.

Szyby kopane dla rozpoczęcia wiercenia muszą mieć odpowiednią oprawę. Przy ich pogłębianiu należy postępować wedle reguł sztuki górniczej.

§ 34.

Z chwilą pojawienia się śladów gazów lub ropy w otworze wiertniczym należy przestrzegać następujących środków ostrożności:

a) Wylot rur wiertniczych należy tak zabezpieczyć, aby uderzenie żelazem (liną, łyżką, żerdzią wiertniczą) o krawędź rur było wykluczone.

b) Widełki powinny być wyłożone metalem w ten sposób, aby ani przy ostrem podchwyceniu żerdzi wiertniczej, ani przy jej usunięciu się we widełkach, iskry nie mogły się wytwarzać.

c) Do wbijania klinów i do innych czynności, wymagających silnych uderzeń młota, nie wolno w zabudowaniach wiertniczych używać młotów żelaznych lub stalowych.

§ 35.

Jeżeli na ławie wiertniczej ustawia się żerdzie (sztangi) wiertnicze, musi ta część ławy, na której one spoczywają, posiadać urządzenie zapobiegające ich zesunięciu się i nie może być ruchomą.

Z chwilą, gdy się pojawią w otworze wiertniczym ślady gazów lub ropy, należy powierzchnię ławy wiertniczej naokoło wykroju, oraz bramkę ławy wiertniczej wyłożyć materyałem wykluczającym tworzenie się iskier, jeżeli te części nie są sporządzone z takiego materyału.

§ 36.

Olej ziemny i gazy należy odprowadzać z otworów wiertniczych i wież wiertniczych w sposób pewny i wykluczający niebezpieczeństwo pożaru i eksplozyi.

Jeżeli się nie odprowadza oleju ziemnego zapomocą rurociągów, należy do tego używać w ziemię włożonych albo w niej wykonanych ogniotrwałych koryt lub kanałów, zaopatrzonych w łatwo dostępne zasuwy żelazne,

Urządzenia do odprowadzania gazów mają na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa być założone natychmiast przy rozpoczęciu wiercenia, a na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa wtedy, gdy z otworu wiertniczego zaczną się wydobywać gazy.

Sposób wykonania tych urządzeń ma być podany w planie ruchu.

Powyższe postanowienia mają zastosowanie także do otworów wiertniczych istniejących w dniu obwieszczenia tych przepisów górniczo-policyjnych.

Urząd górniczy okręgowy może uprawnionych do wydobywania na ich prośbę uwolnić od obowiązku założenia urządzeń do odprowadzania gazów a to na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa w ogóle, a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa istniejących w dniu obwieszczenia tych przepisów górniczo-policyjnych, wtedy, jeżeli ilość gazów wydobywających się z otworu wiertniczego wynosi mniej niż 1 m^3 w minucie.

§ 37.

Średnica czopów rolek wieżowych ma wynosić co najmniej 60 mm.

Średnica rolki, znajdującej się na koronie wieży wiertniczej a służącej dla liny łyżkowej ma wynosić co najmniej 1 m. W to nie wlicza się wysokości obrzeżyn.

Łożyska dla rolek wieżowych muszą być całe z żelaza, wylane kompozycyą lub wyłożone metalem i mają być stale smarowane smarem łatwo ciekłym.

Powyższe postanowienia odnoszą się do kopalń 2. klasy niebezpieczeństwa i do otworów wiertniczych na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa, których głębokość wynosi 800 m i więcej.

§ 38.

Rowki rolek można wyłożyć odpowiednim materyałem, w każdym jednak razie muszą one być toczone.

Rolka dla liny łyżkowej ma być tak ustawioną, by ta lina szła środkiem otworu wiertniczego bez jakiegokolwiek tarcia o rury.

Rolki na koronie wieży muszą być zabezpieczone przeciw wyskoczeniu liny, w taki sposób, aby ani lina ani rolka nie tarły o te ochrony.

Przy otworach wiertniczych mających się nowo założyć na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa, belki na wieży muszą być z żelaza o przekroju podwójnego T lub U i posiadać wymiary, odpowiadające ich obciążeniu.

§ 39.

Wahacz (balansyer) należy tak zrównoważyć, aby po odłączeniu od niego żerdzi (sztang) wiertniczych i ciągadła można go było z łatwością ręką na dół ściągnąć.

Pod wahaczem należy od strony otworu wiertniczego umieścić stosowną podporę (stojak) dla ochrony robotników wiertniczych na wypadek złamania się ciągadła.

Nadto musi być wahacz zabezpieczony w odpowiedni sposób przeciw przeważeniu się zapomocą dostatecznie silnych lin, łańcuchów lub chomont.

§ 40.

Bębny linowe muszą być w stosunku do liny w ten sposób centrycznie ustawione, iżby lina nawijała się na nie zupełnie dobrze bez użycia jakichkolwiek osobnych urządzeń pomocniczych.

Wszystkie łożyska żórawi (rygów), służących do wiercenia, łyżkowania lub wydobywania ropy (transmisye) mają być zaopatrzone w panewki metalowe, należycie dopasowane, oraz w samoczynne smarownice, napełnione zawsze łatwo ciekłym smarem.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa i przy otworach wiertniczych na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa, których głębokość wynosi 800 m i więcej, ma czop korbowy u żórawia wiertniczego mieć co najmniej 75 mm średnicy i posiadać osobną samoczynną smarownicę stale funkcyonującą. Nowe urządzenia muszą posiadać tarcze pasowe i wózki pasowe sporządzone z żelaza.

§ 41.

Tarcz hamulcowych u bębnów linowych nie wolno sporządzać z kutego żelaza lub stali, lecz tylko z lanego żelaza; taśmy hamulcowe mają się składać z dwóch części, t. j. z części napinającej i z części trącej połączonych ze sobą.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa i przy otworach wiertniczych na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa, których głębokość wynosi 800 m i więcej, ma średnica tarczy hamulcowej wynosić co najmniej 1 m, szerokość zaś taśmy hamulcowej co najmniej 110 mm. Celem zapobieżenia przesuwaniu się taśmy hamulcowej na boki muszą się po obu stronach obwodu tarczy hamulcowej znajdować obrzeżyny grubości co najmniej 12 mm, lub inne celowi odpowiadające urządzenie.

Taśma hamulcowa ma być w ten sposób urządzoną, by obejmowała przynajmniej 3/4 obwodu tarczy hamulcowej.

Taśmy hamulcowe należy w ten sposób obkładać metalem z wykluczeniem żelaza, stali i białej łożyskowej kompozycyi, by zetknięcie się żelaza z żelazem było wykluczone.

Używanie hamulców różniczkowych jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego.

§ 42.

Przy żórawiach wiertniczych wolno używać popuszczadeł tylko takich systemów, na które zezwoli Urząd górniczy okręgowy.

§ 43.

Przy wierceniach zapomocą siły pary ma się z reguły używać tylko stałych maszyn parowych. Gdy się używa lokomobil, należy do nich stosować postanowienia o kotłach parowych zawarte w niniejszych przepisach.

§ 44.

Od czasu pojawienia sią gazów albo ropy w otworze wiertniczym na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa nie wolno robotnikom znajdować się podczas łyżkowania we wieży wiertniczej, z wyjątkiem podczas wprowadzania i odbierania łyżki.

Po każdem trzechkrotnem wyciągnięciu łyżki należy zachować przerwę 10 minutową celem ochłodzenia hamulca i pasów.

Pył tworzący się wskutek zużycia pasów należy w miarę potrzeby usuwać z podłogi a podłogę pod tarczami pasowemi polewać wodą.

§ 45.

Jeżeli przy instrumentowaniu w otworze wiertniczym potrzeba użyć do kręcenia sztang ratunkowych lub rur ratunkowych większej siły, niż normalnej, w takim razie taka robota ma być wykonana w obecności kierownika ruchu i pod jego osobistem kierownictwem. Czynność tę należy o ile możności wykonywać przy pomocy siły maszynowej lub poziomego koła ręcznego. Zakazuje się przymocowywać do żerdzi (sztang) więcej niż jedną dźwignię lub więcej niż jeden klucz.

Przy wszystkich trudniejszych i niebezpieczniejszych robotach zapomocą wielokrążka i podczas tak zwanego sztosowania nie wolno nikomu znajdować się we wieży wiertniczej i poza nią w jej bezpośredniej blizkości, z wyjątkiem wiertacza i tych robotników, których wiertacz, stosownie do koniecznej potrzeby, do tego wyraźnie przeznaczy.

Kierownik ruchu ma poświęcić największą uwagę manipulacyi przy używaniu wielokrążków i śrub ratunkowych. Przy używaniu śrub ratunkowych należy się tak urządzić, aby w razie złamania się sztang niemożliwem było rozrzucenie poszczególnych ich części.

b) O kotłowniach i kotłach parowych.

§ 46.

Kotłownie należy z uwzględnieniem kierunku wiatru głównie panującego w danej okolicy o ile możności tak ustawiać, aby nie mogły spowodować zapalenia się gazów wydobywających się z otworów wiertniczych.

Kotłownie należy o ile możności ustawiać w miejscach położonych wyżej niż wieże wiertnicze i zbiorniki na ropę; gdzie zaś to ze względu na konfiguracyę terenu jest niemożliwe, należy kotłownie od strony tych przedmiotów oddzielić odpowiednio wysokim wałem.

W żadnym wypadku nie wolno na terenie kopalnianym w kierunku ku kotłowni zakładać rowów lub koryt, któremiby olej ziemny z zabudowania wiertniczego, ze zbiorników na ropę lub z dołów na łyżkowiny mógł się przedostać do kotłowni.

Oszalowanie kotłowni musi być szczelne, szpary w ich ścianach i w drzwiach muszą być listwami zakryte. Części drewniane ściany kotłowni przeciwległej palowisku kotłów parowych opalanych ropą lub gazami muszą być wewnątrz blachą obite.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa wolno do wybudowania kotłowni używać drzewa tylko na zrąb a nie na ściany.

Kotłownia musi być tak przestronna, aby dostęp do wszystkich części kotła był bezpieczny i wygodny. Pomiędzy tym bokiem kotła, w którym są drzwi do palowiska, a naprzeciw stojącą ścianą kotłowni, musi być miejsce szerokie przynajmniej na 2 m do wolnego użytku. Oprócz drzwi głównych ma każda kotłownia posiadać przynajmniej drugie drzwi jako ratunkowe. Z przybudówek dostawionych do kotłowni mają prowadzić drzwi na zewnątrz. Drzwi wchodowych do kotłowni nie wolno urządzać po stronie zwróconej ku otworowi wiertniczemu.

Podłoga w kotłowni nie może być sporządzona z drzewa (desek).

Dach kotłowni ma być na 70 cm naokoło komina sporządzony z blachy.

Kominy kotłów ruchomych muszą być wysokie przynajmniej na 9 m i posiadać średnicę odpowiadającą otworowi, którym uchodzi dym z kotła; mają one być zaopatrzone w rurę do przedmuchiwania komina parą, a u wylotu daszkiem; na wszystkich kominach należy umieszczać iskrochrony o formie używanej przy kominach lokomotyw. Komin, dach i iskrochron należy jak najczęściej oczyszczać ze sadzy.

Urządzenie do wprawiania w ruch gwizdawki parowej ma się znajdować przy drzwiach wchodowych kotłowni.

§ 47.

Wodoskazy kotłów parowych mają być zabezpieczone odpowiedniemi osłonami.

Manometr ma posiadać znak kontrolny.

Palowisko, popielnik i drzwi kanałów ogniowych mają mieć zamknięcia o ile możności szczelne.

§ 48.

W razie grożącej niebezpieczeństwem erupcyi gazów lub ropy zakazanem jest wyjmowanie ognia z kotłów parowych lub gaszenie go wodą.

Kotłownie na kopalniach oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa muszą być oświetlone elektrycznemi lampkami żarowemi.

§ 49.

W razie erupcyi gazów lub ropy o niezwykłej sile, czy to na własnej czy też na sąsiedniej kopalni, ma kierownik a w jego nieobecności zastępca lub dozorca ruchu (wiertacz) zarządzić bezzwłocznie zgaszenie ognia względnie zastanowienie palenia w kotłowni i kuźni, jeżeli gazy i ropa nie mogą być w taki sposób pewnie odprowadzane, aby zapalenie się ich od tych ognisk było wykluczone. O takich erupcyach gazów lub ropy donieść należy natychmiast Urzędowi górniczemu okręgowemu, który ma bezzwłocznie, o ile możności w przeciągu 24 godzin, wydać dalsze zarządzenia.

§ 50.

Popiół wygarnięty z popielnika należy zupełnie wodą wygasić, zanim się go z kotłowni usunie.

§ 51.

Każdy samodzielny palacz musi posiadać przepisany egzamin.

Jeden palacz, o ile się mu odpowiednio do rozmiarów zakładu nie przydzieli potrzebnych pomocników, może obsługiwać co najwyżej dwa kotły parowe, maszynę dynamo i pompkę wodną, jeżeli one się znajdują pod jednym dachem. O ile te warunki zachodzą, może jeden palacz obsługiwać trzy kotły parowe, jeżeli do opalania używa się gazów lub ropy.

Palacza nie wolno podczas ruchu kotła używać do obsługi maszyn lub innych czynności poza kotłownią z wyjątkiem obsługiwania zbiornika ropy opałowej.

c) O innych budynkach.

§ 52.

Na każdej kopalni oleju ziemnego ma się znajdować kancelarya ruchu. Więcej kopalń należących do tego samego uprawnionego do wydobywania może posiadać za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego jedną wspólną kancelaryę ruchu, jeżeli kopalnie te nie są zbyt od siebie oddalone.

§ 53.

Budynki nad otwartymi miernikami (stacye miernicze) muszą być oddalone co najmniej 30 m od kuźni, kotłowni, dynamomaszyn, warsztatów, budynków mieszkalnych, izb robotniczych (cechowni), kancelaryi i dróg publicznych (państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy) i muszą być bez przerwy wydatnie wentylowane.

Do mierników istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów nie odnoszą się powyższe postanowienia dotyczące odległości od już istniejących wyż wyszczególnionych przedmiotów.

§ 54.

Stacye pomp oleju ziemnego (tłocznie) muszą być oddalone przynajmniej 15 m od budynków mieszkalnych, kuźni, kotłowni i od dróg publicznych (państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy). W nich ma zawsze panować największa czystość i należy się starać o ich dobrą wentylacyę.

Do tłoczni istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów nie odnoszą się powyższe postanowienia dotyczące odległości od już istniejących wyż wyszczególnionych przedmiotów.

d) O zbiornikach na ropę i na gazy.

§ 55.

Każdy zbiornik na ropę znajdujący się na terenie kopalniany musi być należycie zabezpieczony i zamknięty.

Zbiorniki drewniane, o ile nie są wkopane w ziemię, muszą być w całej swej wysokości dokoła ziemią obłożone, albo obwiedzione silnym a tak wy-

sokim wałem ziemnym, iżby przestrzeń, zamknięta tym wałem, mogła pomieścić całą zawartość drewnianego zbiornika. Dach drewnianych zbiorników ma być wytrzymały i ogniotrwale nakryty. Otwory manipulacyjne mają być zabezpieczone żelaznemi kratami.

Żelazne zbiorniki mają być obwiedzione odpowiednio wysokim i mocnym wałem. Pojemność wolnej przestrzeni zamkniętej wałem (zlewisko) musi wynosić przynajmniej połowę pojemności odnośnego zbiornika. Zlewisko to należy utrzymywać w jak największej czystości.

Dach każdego żelaznego zbiornika, z którego nie odprowadza się gazów w inny bezpieczny sposób, musi posiadać otwór zabezpieczony drucianą siatką bezpieczeństwa co najmniej o 144 oczkach na cm^2, aby gazy przez niego mogły uchodzić.

Na zbiornikach ziemnych (dołach na ropę) wszelkiego rodzaju należy dla odprowadzania gazów urządzić kominy z ogniotrwałego materyału przynajmniej 2 m wysokie, a ich górne otwory zabezpieczyć siatkami bezpieczeństwa, tak jak to podano w poprzednim ustępie.

Kurki i wentyle do odpuszczania ropy ze zbiorników o pojemności ponad 20 cystern, mają być sporządzone z lanej stali lub z metalu. U wszystkich zbiorników drewnianych, obłożonych dookoła ziemią, należy kurki i wentyle do odpuszczania osłonić ogniotrwałemi i zamykalnemi skrzyniami.

U każdego żelaznego zbiornika o pojemności ponad 20 cystern musi być także przyrząd, zapomocą którego możnaby rurociąg odprowadzający ropę zamknąć także wewnątrz zbiornika i zabezpieczyć jego zamknięcie. Urządzanie drabin wewnątrz takich zbiorników jest zabronione. Średnica otworów w dachu nie może przekraczać 25 cm.

Do każdego żelaznego zbiornika na ropę o wysokości ponad 5 m muszą być na zewnątrz stale przytwierdzone żelazne drabinki. Jeżeli dach zbiornika jest wypukły, natenczas przystęp od drabinki ku otworom ma być zabezpieczony poręczą.

Każdy żelazny zbiornik o pojemności ponad 20 cystern należy zabezpieczyć gromochronem sporządzonym przez koncesyonowaną firmę.

§ 56.

Ropę stężałą w zbiornikach z powodu nizkiej temperatury, wolno tylko parą wodną rozgrzewać; używanie ognia do tego celu jest zabronione.

§ 57.

Płonącego zbiornika nie wolno gasić wodą. Ropę zawartą w zbiorniku można wypuszczać rurą odpływową do innych zbiorników lub dołów.

Mniejsze zbiorniki można nakryć mokremi płachtami, płonące beczki można gasić piaskiem, ziemią albo płachtami.

§ 58.

Zbiorniki i doły na ropę (§ 18) o pojemności ponad 20 cystern muszą być co najmniej 40 m oddalone od otworów wiertniczych i wszystkich budynków, w których się znajdują ogniska, jakoteż od dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy). Dla mniejszych zbiorników na ropę ma to oddalenie wynosić co najmniej 20 m.

Urząd górniczy okręgowy może zezwolić na zakładanie zbiorników i dołów na ropę o pojemności mniejszej niż 20 cystern w mniejszej odległości od powyższych przedmiotów, jeżeli stosunki terenowe tego wymagają.

Do dołów i zbiorników na ropę istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów, nie odnoszą się powyższe postanowienia.

§ 59.

Każdy dół na ropę o pojemności ponad 20 cystern ma posiadać celowi odpowiednie urządzenie, łatwo dostępne i każdej chwili do użytku przydatne, któreby umożliwiało usunięcie z dołu wody gromadzącej się na jego dnie.

Usuwanie tej wody ma się odbywać o ile możności jak najczęściej.

§ 60.

Czyszczenie drewnianych i żelaznych zbiorników na ropę ma się odbywać w następujący sposób:

Drewniane zbiorniki na ropę należy po wypuszczeniu ropy odkryć, co najmniej przez 24 godzin przewietrzać i, jeżeli się ma kocioł parowy do dyspozycyi, parą wodną dobrze wydmuchać Potem należy czyszczenia zbiornika dokonać o ile możności z zewnątrz. Jeżeli wyczyszczenie wnętrza zbiornika jest bezwarunkowo potrzebne i nie da się uskutecznić z zewnątrz, to do tej czynności wolno używać zawsze tylko jednego robotnika. Tego robotnika należy przy tej pracy trzymać na linie, a przez czas pracy ma nad nim stale czuwać dozorca i drugi robotnik; ilekroć to będzie potrzebne ze względu na szkodliwe dla zdrowia oddziaływanie gazów zawartych w zbiorniku, ma robotnik pracę przerwać i wyjść natychmiast na wolne powietrze.

Tak samo postępować należy przy czyszczeniu żelaznych zbiorników na ropę. W pobliżu dna takich zbiorników muszą być włazy, a na dachu otwory (§ 55), przez których otwarcie należy dokonywać przewietrzania. Przewietrzanie i przedmuchiwanie zbiorników parą powinno się odbywać u większych zbiorników na ropę odpowiednio dłużej, a w każdym razie tak długo, aby robotnik po dokonanem wywietrzeniu mógł przebywać w zbiorniku bez niebezpieczeństwa.

Czyszczenie dołów na ropę może się odbywać po należytem wywietrzeniu równocześnie w kilku miejscach, przyczem nad każdym robotnikiem w dole zatrudnionym czuwać ma dwóch robotników na wierzchu. Robotnicy zajęci czyszczeniem dołów na ropę ponad 2 m głębokich muszą być podczas tej pracy trzymani na linie.

Kał usunięty ze zbiorników lub dołów na ropę należy składać w dołach na łyżkowiny lub w umyślnie na ten cel urządzonych krytych dołach.

Wypuszczanie kału na teren kopalniany lub do potoków i jarów jest zabronione.

§ 61.

Czasowo lub stale zastanowione otwory wiertnicze wydzielające większą ilość gazów, muszą być u ujścia na powierzchni ziemi tak zamknięte, aby gazy były odprowadzane wstawionemi tu rurami w sposób wykluczający wszelkie niebezpieczeństwo.

W razie zużytkowania ma być gaz odprowadzany do zbiorników na gaz lub do t. zw. rozdzielaczy.

Zbiorniki na gazy muszą być conajmniej 30 m oddalone od otworów wiertniczych będących w ruchu i od wszystkich budynków z ogniskami, jako też od dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych, powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy). Zbiorniki na gazy i t. zw. rozdzielacze, jeżeli ich łączna pojemność nie wynosi więcej niż 5 m³, można ustawiać w mniejszej odległości od otworów wiertniczych.

Zamiast zbiornika na gazy można używać rurociągu odpowiedniej długości i średnicy, połączonego w takim razie z rurami gazowemi, odprowadzającemi gazy z poszczególnych rozdzielaczy do miejsc zużytkowania.

Powyższe postanowienia dotyczące odległości nie odnoszą się do zbiorników na gazy istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów.

§ 62.

Zbiorniki na gazy i rozdzielacze mają co do swej konstrukcyi i swych wymiarów odpowiadać ilości i prężności gazów, i mają być zaopatrzone w takie urządzenia (wentyle bezpieczeństwa), aby prężność gazów nie mogła przekroczyć dopuszczalnej miary, i aby gazy odprowadzane ze zbiornika pod kotły parowe wolne były od przymieszki ropy. Wolny przekrój wentyla bezpieczeństwa nie może być mniejszy od przekroju rury doprowadzającej gazy. Zbiorniki na gazy uzbroić należy w urządzenie umożliwiające każdej chwili stwierdzenie prężności gazu zapomocą manometru.

Rurociągi połączone ze zbiornikami na gazy lub z rozdzielaczami muszą być tuż obok zbiornika na gazy jak i obok rozdzielacza niemniej w pobliżu

otworu wiertniczego zaopatrzone w przyrządy do zamykania, które w razie przerwania połączenia między otworem wiertniczym a zbiornikiem na gazy należy szczelnie zamknąć.

§ 63.

O każdej nowej instalacyi do zużytkowania gazów naftowych, którą uprawniony do wydobywania zamierza założyć na swym terenie kopalnianym, niemniej o każdej zamierzonej zmianie w instalacyi już istniejącej ma on przynajmniej na 14 dni przed jej rozpoczęciem zawiadomić Władzę górniczą za przedłożeniem odnośnych planów.

Przed otrzymaniem zezwolenia Władzy górniczej nie wolno w ruch wprowadzić takiej instalacyi.

Każdy taki nowy zakład lub jego zmiana może być wykonana tylko przez osoby, które zostały uznane za uzdolnione do tego rodzaju robót przez Urząd górniczy okręgowy.

e) Inne postanowienia.

§ 64.

Drzwi wszystkich zabudowań znajdujących się na ściślejszym terenie wiertniczym muszą się łatwo na zewnątrz otwierać.

Miejsca, w których się pracuje, szczególnie wnętrze wież wiertniczych i zabudowań z niemi połączonych, muszą być dostatecznie jasne i należycie przewietrzane.

Wszystkie budynki na ściślejszym terenie wiertnicym należy pokryć blachą, tekturą asfaltową, lub innym możliwie ogniotrwałym materyałem.

U wszystkich kominów tych budynków muszą być daszki ochronne a u kominów kuźni także iskrochrony lecz nie z siatki drucianej.

§ 65.

Na ściślejszym terenie wiertniczym wolno nocować tylko w budynkach mieszkalnych tam się znajdujących.

Robotnikom wolno wchodzić jedynie do tych zabudowań, w których mają wykonywać pracę sobie przydzieloną.

§ 66.

O zamierzonem używaniu motorów elektrycznych w ogólności, dynamomaszyn, o ile te ostatnie nie służą jedynie do celów oświetlenia, jak też

motorów benzynowych, ropnych (naftowych) i gazowych na terenie kopalnianym należy z reguły co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem ustawiania donieść Władzy górniczej przy dołączeniu odnośnych planów. Co do oddalenia maszyn tego rodzaju od otworów wiertniczych, zbiorników gazowych i ropnych mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 73, ust. 1.

Elektryczne maszyny wszelkiego rodzaju tudzież elektryczne przewody mają być tak urządzone i zabezpieczone, aby przez nie nikt nie mógł być przypadkowo uszkodzony.

Przy wszystkich takich zakładach należy przestrzegać „Przepisów bezpieczeństwa urządzeń elektrycznych o prądzie silnym“ najnowszego nakładu, wydanych przez Stowarzyszenie elektrotechniczne w Wiedniu dla urządzenia i ruchu zakładów elektrycznych o silnym prądzie.

Takie zakłady można puścić w ruch dopiero po zbadaniu ich przez Urząd górniczy okręgowy, przy współudziale znawcy, posiadającego kwalifikacye określone w 2 ustępie § 85 niniejszych przepisów.

U motorów gazowych musi być automatyczny przyrząd do puszczania w ruch.

§ 67.

Wszystkie obracające i poruszające się części maszyn i warsztatów, wszystkie rodzaje transmisyi, następnie przewody pary wodnej i prądu elektrycznego należy tak zabezpieczyć, aby nikt nie mógł być uszkodzony przez nie bez swojej winy.

Na ściślejszym terenie wiertniczym nie wolno używać do osłony rurociągów materyałów zapalnych Jeżeli rurociągiem prowadzi się parę przegrzaną, musi materyał izolacyjny być dostosowany do temperatury pary.

Rurociągi należy prowadzić albo pod powierzchnią ziemi lub przynajmniej 2 m nad ziemią i je odpowiednio bezpiecznie podeprzeć i przytwierdzić.

Robotnikom, zatrudnionym przy maszynach wolno nosić tylko obcisłą odzież.

Zakładanie rękami pasów na poruszające się tarcze jest zakazane. Nie wolno łączyć końców pasów transmisyjnych nitami żelaznymi.

Podczas ruchu maszyny wolno jej części tam tylko smarować, gdzie przy zwykłej uwadze nie grozi robotnikowi żadne niebezpieczeństwo albo gdzie przy użyciu stosownych urządzeń wogóle jest wykluczone wszelkie niebezpieczeństwo.

Wprawianie w ruch i zatrzymywanie maszyn musi się odbywać w sposób bezpieczny a czynność tę należy sygnalizować robotnikom przy tem zatrudnionym.

Wszystkie łożyska czopowe muszą mieć przykrywki.

Kowalom i ślusarzom mają być oddane do użytku okulary ochronne.

Wyloty rur wydmuchowych u maszyn parowych mają być w taki sposób zabezpieczone, aby zanieczyszczenie terenu przez porwane parą smary było niemożliwe.

§ 68.

Wentyl wpustowy dla pary do maszyny wiertniczej ma znajdować się w zabudowaniu żórawia obok stanowiska wiertacza.

Przy maszynie wiertniczej znajdować się ma nadto podczas łyżkowania lub próbnego tłokowania drugi wentyl wpustowy lub przepustnica (Drosselklappe) naprzeciw stanowiska wiertacza.

Sterowanie zwrotne maszyn wiertniczych odbywać się ma zapomocą osobnego nastawnika (dźwigni zwrotnej) umieszczonego w stosownej odległości od kół zamachowych i tarcz pasowych albo w inny bezpieczny sposób.

V. O oświetleniu.

§ 69.

Wieże wiertnicze i teren przed niemi, zabudowania maszynowe i wszelkie warsztaty muszą być oświetlane podczas ruchu w nocy dostatecznie i w sposób poniżej podany.

§ 70.

Do oświetlania wież wiertniczych i zabudowań z niemi połączonych wolno używać zwykłych lamp naftowych lub olejnych tylko na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa; lampy takie należy umieścić w osobnych z ogniotrwałego materyału sporządzonych skrzynkach, zabezpieczyć je przeciw wywróceniu się, umieścić poza wieżą wiertniczą, względnie poza zabudowaniem z nią połączonem i oddzielić od tych przedmiotów dostatecznie silnem i szczelnem oszkleniem.

Palnik lampy musi być tak urządzony, aby światło zgasić można bez otwierania skrzynki.

§ 71.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa w ogóle, a na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa wtedy, gdy gazy ropne zaczną występować z otworu wiertniczego, jako też od chwili, gdy zamknięto wodę hermetycznemi rurami

(§ 93), wolno oświetlać wieże wiertnicze i budynki z niemi połączone tylko elektrycznemi lampami żarowemi. We wieżach wiertniczych i budynkach z niemi połączonych należy umieścić przynajmniej 6 do 7 elektrycznych lampek żarowych, a mianowicie 2 w dolnej części wieży wiertniczej naprzeciw kosza łyżkowego, jednę nad pierwszym pomostem, jednę nad najwyższym pomostem, jednę albo dwie w budynku żórawia wiertniczego, a jednę w zabudowaniu maszynowem.

§ 72.

Urządzenie i ruch elektrycznego oświetlenia na ściślejszym terenie wiertniczym ma się odbywać według postanowień „Przepisów bezpieczeństwa urządzeń elektrycznych o prądzie silnym“ wydanych przez Stowarzyszenie elektrotechniczne w Wiedniu. Nadto należy uwzględniać następujące postanowienia.

§ 73.

Generatory, rotacyjne transformatory, akumulatory oraz przynależne przyrządy do łączenia prądu i bezpieczniki wolno ustawiać na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa tylko w oddaleniu przynajmniej 30 m a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa tylko w oddaleniu przynajmniej 40 m od otworów wiertniczych, zbiorników na ropę i gazy.

Stałe transformatory (transformatory dla prądu przemiennego i trójfazowego) wolno stawiać także w obrębie tego okręgu; wyjątek stanowi tu wnętrze wieży wiertniczej i zabudowań z nią połączonych.

Normalne napięcie w zakładach do oświetlania nie może wynosić w miejscach użycia więcej niż 120 Volt.

§ 74.

Na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa w okręgu o promieniu 30 m, a na kopalniach 2. klasy w okręgu o promieniu 40 m mierząc od otworów wiertniczych i zbiorników na ropę i gazy, przewody elektryczne przeznaczone do użycia muszą być osłonięte albo podwójną impregnowaną izolacyą bawełnianą albo podwójną plecionką bawełnianą, napojoną minią, albo pojedynczą plecionką bawełnianą i płaszczem azbestowym. Drutów w obcisłej pochwie gumowej (izolacya G i izolacya GH) nie wolno używać w obrębie powyższych odległości.

Połączenia drutów ze sobą muszą być wykonane bardzo starannie albo zapomocą zlutowania albo w inny pewny sposób, wykluczający rozluźnienie końców ogołoconych z izolacyi. Miejsce połączenia ma być dokładnie zizolowane.

Używanie zacisków do łączenia przewodów jest zabronione.

§ 75.

Wyłączniki i bezpieczniki lamp elektrycznych, o ile one się nie znajdują w odległości co najmniej 30 m od otworu wiertniczego, wolno umieszczać tylko w szczelnych, gazów nie przepuszczających skrzynkach; od użycia takich gazoszczelnych skrzynek można odstąpić, jeżeli się używa wyłączników i bezpieczników gazoszczelnie urządzonych.

Przewody prowadzące do wież wiertniczych mają być na wszystkich biegunach zaopatrzone w stopki.

§ 76.

We wieżach wiertniczych i w zabudowaniach z niemi połączonych, również na ścianach zewnętrznych tych przedmiotów nie wolno przeprowadzać przewodów elektrycznych; od tego zakazu czyni się wyjątek dla przewodów łączących główną linię z lampkami, znajdującemi się w owych budynkach, a to co do wież wiertniczych, jak długo nie można się spodziewać erupcyi gazów i ropy, zaś co do zabudowań z wieżami wiertniczemi połączonych w ogólności. Takie przewody muszą być jednak możliwie krótkie.

Lampki żarowe muszą być tak umieszczone, aby prąd dochodził do nich bezpośrednio z zewnątrz

Dla przewodów elektryczności przechodzących przez ściany należy używać stale przytwierdzonych rurek izolacyjnych opierających się ogniowi i wilgoci.

§ 77.

Przewody do lampek żarowych znajdujących się we wieżach wiertniczych i w zabudowaniach z niemi połączonych muszą być poprowadzone bezpośrednio od masztu rozdzielającego przewody; odległość tego masztu od wieży wiertniczej ma wynosić co najmniej 5 m a co najwyżej 10 m.

§ 78.

Dla przymocowania przewodów do ściany wieży wiertniczej i zabudowań z nią połączonych wolno używać tylko pionowo umieszczonych izolatorów dzwonkowych o wysokości co najmniej 100 mm. Przewody o różnem napięciu prądu muszą być przynajmniej 30 cm od siebie oddalone.

§ 79.

Wolno wiszące przewody do lampek muszą mieć przekrój metalu co najmniej 6 mm^2.

§ 80.

Stopki i wyłączniki należy umieścić w oddzielnych skrzynkach.

Stopki mają być dostępne tylko dla kierownika ruchu i odpowiedzialnego dozorcy oświetlenia elektrycznego (§ 84), wyłączniki zaś także dla robotników.

Stopki mają być obliczone dla włączonej siły prądu i muszą być dwudzielnie tak skonstruowane, iżby patronu stopki nie można przypadkowo wymienić na patron przeznaczony dla większej siły prądu.

Użycie zwykłych drutów ołowianych na bezpieczniki jest zakazane.

§ 81.

Lampki żarowe użyte we wieży wiertniczej i w zabudowaniach z nią połączonych muszą mieć oprawę niedopuszczającą obluźnienia się lampki wskutek wstrząśnień; muszą one również być osłonięte szczelnym kloszem ochronnym obejmującym także oprawę lampki i silną kratą drucianą. Przewody muszą być do oprawy lampki oddzielnie od siebie wprowadzone.

Wyłączników dla takich lampek żarowych nie wolno umieszczać u samej lampki.

Lampki żarowe należy tak umieszczać, aby przypuszczalnie nie mogły doznać uszkodzenia także w razie erupcyi z otworu wiertniczego.

Dla lampki służącej do oświetlenia najwyższego pomostu wieży wiertniczej ma istnieć osobny wyłącznik.

Jeżeli erupcye ropy już są albo się ich spodziewać należy, wówczas lampki żarowe przeznaczone do oświetlenia wnętrza wieży i zabudowań wiertniczych otrzymać muszą oprócz ochrony przepisanej w 1. ustępie tego paragrafu jeszcze dalsze zabezpieczenie zapomocą skrzynek ochronnych oszklonych o ścianach ukośnych, obitych wewnątrz blachą cynkową.

Używanie lampek ruchomych (przenośnych) połączonych z przewodami elektrycznymi jest na kopalniach obu klas niebezpieczeństwa zakazane.

§ 82.

Lampki żarowe używane w stacyach pompowych i mierniczych, w zabudowaniach, w których się odbywa manipulacya z olejem ziemnym, tudzież umieszczone poza wieżą wiertniczą i zabudowaniami z nią połączonemi w pro-

mieniu 50 m licząc od otworów wiertniczych, zbiorników na ropę i zbiorników na gazy, muszą być zaopatrzone w klosze ochronne obejmujące także oprawę lampek.

§ 83.

Lamp łukowych wolno używać jedynie poza okręgiem ochronnym 50-metrowym określonym w § 82; punkt świetlny musi się znajdować w wysokości co najmniej 12 m nad powierzchnią ziemi.

§ 84.

Urządzenie oświetlenia elektrycznego należy starannie utrzymywać w dobrym stanie.

Kopalnie oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa muszą w tym celu mieć odpowiednio ukwalifikowanych odpowiedzialnych dozorców (monterów), którzy mają stale kontrolować całe urządzenia, w razie potrzeby także w porze nocnej i wykonywać potrzebne drobne naprawki. W szczególności mają ci dozorcy, przynajmniej raz na tydzień i po każdej erupcyi, która wyrzuca ropę aż do korony wieży, dokładnie zbadać urządzenie światła elektrycznego wewnątrz wieży wiertniczej i zabudowań z nią połączonych, a wynik tego badania wpisać do księgi na to przeznaczonej.

Jeden dozorca może, zależnie od wzajemnej odległości otworów wiertniczych, ilości generatorów prądu elektrycznego i t. d., dozorować urządzenia oświetlenia elektrycznego co najwyżej w 10 wieżach wiertniczych i w zabudowaniach z niemi połączonych, w których takie oświetlenie istnieje i które oświetlenia potrzebują.

Dozorców tych należy zgłosić w Urzędzie górniczym okręgowym.

Urząd górniczy okręgowy oznacza, jaką ilość wież wiertniczych i zabudowań z niemi połączonych może nadzorować jeden dozorca w myśl postanowień poprzedniego ustępu.

Dozorcami urządzeń do oświetlenia elektrycznego mogą być tylko takie osoby, których uzdolnienie uznał Urząd górniczy okręgowy na podstawie orzeczenia komisyi egzaminacyjnej przez tenże Urząd ustanowionej. Komisya egzaminacyjna składać się ma: z delegata Urzędu górniczego okręgowego, jednego znawcy elekrotechnika (§ 85) i jednego dozorcy (montera) elektrycznego oświetlenia.

Powyższe postanowienie nie odnosi się do tych dozorców, których Urząd górniczy okręgowy uznał za uzdolnionych przed wejściem w życie niniejszych przepisów.

§ 85.

Prócz bieżącego nadzoru (§ 84) należy przynajmniej co pół roku urządzenie oświetlenia elektrycznego poddać dokładnemu zbadaniu przez znawcę.

Przy tej rewizyi należy się w szczególności upewnić, czy to urządzenie pod względem bezpieczeństwa ogniowego odpowiada obowiązującym przepisom.

Rewizyę ma przeprowadzić sądownie zaprzysiężony albo przez Władzę autoryzowany albo też przez Urząd górniczy okręgowy zamianowany znawca elektrotechnik. Braki ewentualnie znalezione oraz zarządzenia wydane z tego powodu ma znawca wpisać do księgi objazdowej.

§ 86.

Do wykonania nowych urządzeń i do wykonania naprawek wolno używać tylko takich osób, które Urząd górniczy okręgowy uznał za uzdolnione do tego.

§ 87.

Należy starannie tego przestrzegać, aby pękniete lub uszkodzone klosze ochronne lampek żarowych zastąpiono natychmiast nieuszkodzonymi.

Niezdatne do użytku lampki żarowe wolno wymieniać jedynie tylko po wyłączeniu odnośnego obwodu prądu; inne naprawki urządzeń elektrycznych w wieżach wiertniczych i zabudowaniach z niemi połączonych wolno wykonywać tylko przy świetle dziennem.

§ 88.

Podczas przerw w ruchu mają być wyłączone wszystkie obwody prądu.

§ 89.

Zwolnione przewody elektryczne prowadzące do wieży wiertniczej należy napiąć.

W razie niebezpiecznych erupcyi z niezamkniętych otworów wiertniczych należy urządzenie dla oświetlenia wieży wiertniczej natychmiast wyłączyć.

§ 90.

Postanowienia § 66, ustępy 2 i 4, należy analogicznie zastosować także do elektrycznego oświetlenia.

VI. O opalaniu kotłów parowych.

§ 91.

Jeżeli do opalania kotłów parowych używa się gazów, muszą one być zupełnie suche, t. j. bez domieszki ropy.

Rury gazowe muszą być zawsze w dobrym stanie utrzymywane i zaopatrzone w wentyle lub kurki do zamykania, umieszczone tak w kotłowni jak i poza kotłownią w bezpośredniej jej blizkości, jako też tuż przy zbiorniku na gazy. Do każdego rurociągu gazowego, wychodzącego ze zbiornika na gazy, wstawić należy przed każdą kotłownią w osobnem naczyniu po dwie druciane siatki bezpieczeństwa o 144 oczkach na 1 cm^2 powierzchni i 0·35 mm grubości drutu, których odległość od siebie ma wynosić 10 mm. Naczynie to ma być tak skonstruowane, by siatki były łatwo dostępne celem dokładnego dozorowania i wymiany. Po obu stronach tego naczynia mają być wstawione w rurociąg gazowy przyrządy do zamykania. Siatki druciane należy często dokładnie czyścić.

Doprowadzanie gazów do kotłów parowych wprost z otworów wiertniczych jest wzbronione.

Aby zapobiedz utworzeniu się w palowisku kotła niebezpiecznej mieszaniny dopływających gazów z powietrzem atmosferycznem, należy przed rozpoczęciem opalania gazem i po każdej jego przerwie rozniecić w palowisku ogień, zanim się w kotłowni otworzy przyrząd do zamykania dopływu gazów. Przy zapaleniu ognia powinien palacz stać z boku i zdala od palowiska.

Kurek rurociągu gazowego należy tylko powoli otwierać.

Wszystkie otwory w palowisku i w drzwiczkach palowiska kotła należy zamknąć. Otwór popielnika należy zabezpieczyć osłoną blaszaną w ten sposób, by w razie cofnięcia się płomienia palacz nie był narażony na niebezpieczeństwo.

§ 92.

Jeżeli do opalania kotłów parowych używa się ropy, należy przestrzegać następujących przepisów:

Z pomiędzy różnych sposobów opalania ropą wolno używać tylko opalania zapomocą rozpylonej ropy.

Dla przechowywania ropy opałowej muszą być przedewszystkiem w pobliżu kotła parowego, jednakże w oddaleniu co najmniej 10 m od niego ustawione dwa zbiorniki, jeden nad drugim, o takich rozmiarach, aby razem nie obejmowały więcej niż 100 q ropy. Co do urządzenia i konstrukcyi tych zbiorników obowiązują następujące postanowienia:

Wyżej położony zbiornik, z którego ropa samoczynnie spływa do rozpylacza, musi być ogniotrwały, zupełnie szczelny, a w miejscu najwyżej położonem musi posiadać otwór, zaopatrzony ochronną siatką drucianą dla ulatniania się gazów. Zbiorniki takie wolno napełniać tylko zapomocą rurociągów.

Przepełnieniu górnego zbiornika należy zapobiedz przez połączenie go rurką przepływową z dolnym zbiornikiem. Dla czyszczenia górnego zbiornika należy u jego dna przymocować rurę, zamykaną zapomocą odpowiedniego przyrządu. Przy manipulacyi należy starannie unikać zanieczyszczania terenu i uważać, aby do rozpylacza dostawała się tylko ropa czysta i wolna od wody.

Rurę, którą ropa odpływa ze zbiornika do rozpylacza, należy umieścić w stosownej wysokości ponad dnem zbiornika; wewnątrz zbiornika należy zakryć ją siatką, by zapobiedz zanieczyszczeniu rurociągu; zewnątrz zbiornika i to bezpośrednio przy ścianie tegoż należy umieścić przyrząd do zamykania.

Rurki, doprowadzające ropę i parę do rozpylacza, należy umieścić po tej samej stronie kotła parowego; dla regulowania dopływu ropy i pary należy te rurki zaopatrzyć w wentyle w ten sposób założone, aby można nimi bezpiecznie i wygodnie manipulować; nadto muszą być rurki w ten sposób ułożone i ze sobą połączone, aby można każdej chwili wszystkie rurociągi ropne przedmuchać parą. Rurki i ich połączenia mają być zawsze szczelne. Wszelkie zanieczyszczenie podłogi kotłowni ropą jest zabronione.

Wszystkie otwory w palowisku i w drzwiczkach palowiska kotła należy zamknąć. Otwór popielnika należy zabezpieczyć osłoną blaszaną w ten sposób, aby w razie cofnięcia się płomienia palacz nie był narażony na niebezpieczeństwo

Do przysypania rozlanej lub płonącej ropy należy mieć przygotowany w kotłowni i w pobliżu niej odpowiedni zapas piasku.

Nie wolno opalać kotła parowego nierozpyloną ropą w celu wytworzenia pary o prężności potrzebnej do funkcyonowania rozpylacza.

Jeżeli wskutek zgaśnięcia płomienia trzeba ogień na nowo rozniecić, należy postąpić według 4. i 5. ustępu § 91.

VII. O zamykaniu wody.

a) Na terenach zbadanych.

§ 93.

W każdym otworze wiertniczym należy wodę podziemną w ten sposób szczelnie zamknąć rurami, aby się nie mogła przedostać ani do roponośnych warstw, ani do złóż wosku ziemnego. Bez pozwolenia Władzy górniczej nie wolno tych rur usuwać.

Wodę szutrową należy natychmiast po nawierceniu pokładu, nadającego się do zamknięcia wody, szczelnie zamknąć po każdem przebiciu warstw szutrowych.

Rodzaj i sposób zamknięcia wody, oraz głębokości, w których to zamknięcie ma być dokonane, uwidocznić należy w planie ruchu. Głębokości należy oznaczyć odpowiednio do lokalnych stosunków geologicznych, znanych ze sąsiednich kopalń, do uwarstwienia górotworów i konfiguracyi powierzchni.

O dokonaniu zamknięcia wody, jako też o każdym w planie ruchu nieuwzględnionym przypływie wody po jej zamknięciu w otworze wiertniczym należy donieść natychmiast Urzędowi górniczemu okręgowemu celem ewentualnego przeprowadzenia kontroli i wydania potrzebnych zarządzeń w celu zapobieżenia zawodnieniu terenu.

W dziennikach wiertniczych, wymienionych w § 113, należy dokładnie podawać warstwy pokładów i głębokości, w których podziemne wody występują.

Jeżeli przy tak zwanych suchych wierceniach, po zamknięciu wody doprowadza się do otworu wiertniczego wodę pod ciśnieniem, należy o tem donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu pisemnie najpóźniej na 3 dni naprzód, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki telegraficznie lub telefonicznie, równocześnie z rozpoczęciem tej czynności. Sąsiednim uprawnionym do wydobywania przysługuje kontrola co do ilości wody do otworu wiertniczego wtłaczanej; tak samo przysługuje tym uprawnionym do wydobywania, po zamknięciu wody w otworze wiertniczym, kontrola ewentualnej utraty wody, gdy się używa systemów płuczkowych. Dla umożliwienia kontroli należy równocześnie ze zamknięciem wody w otworze wiertniczym wykonać urządzenia służące do tej kontroli.

Jeżeli występują objawy zawodnienia otworu wiertniczego, ma Urząd górniczy okręgowy, na prośbę interesowanego uprawnionego do wydobywania albo gdy się w inny sposób o tem dowie, natychmiast przeprowadzić dochodzenie miejscowe ewentualnie z przybraniem znawców i na podstawie wyniku tego dochodzenia zarządzić co należy.

b) Na terenach niezbadanych.

§ 94.

Na obszarze naftowym jeszcze niezbadanym, t. j. na obszarze, na którym występowanie, następstwo i właściwości warstw naftonośnych i wodonośnych tudzież złóż woskowych nie zostały jeszcze dostatecznie stwierdzone, należy odnośnie do zamknięcia wody zastosować postanowienia § 93 z następującemi zmianami:

We wszystkich otworach wiertniczych należy każdą wodę, występującą pod warstwami szutrowemi, natychmiast po przebiciu warstw wodonośnych

i po nawierceniu pokładu, nadającego się do zamknięcia wody, hermetycznie zamknąć osobno rurami w taki sposób, aby woda ta nie mogła się przedostać ani do warstw roponośnych, ani do złoża wosku ziemnego; rurami temi nie wolno ani poruszać, ani też nie wolno ich wycinać lub wyciągać. Jeżeli między dwiema albo więcej wodonośnemi warstwami nie natrafiono ani na złoża oleju albo wosku ziemnego, ani na gazy, natenczas można za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego ruszyć z miejsca rury zamykające wodę, w celu zamknięcia niemi innych poziomów wodnych.

Dla każdego otworu wiertniczego należy prócz profilu, przepisanego w § 113, założyć i bieżąco prowadzić w 2 egzemplarzach drugi profil, który zawierać ma wszystkie miarodajne ważniejsze daty, potrzebne do ocenienia występowania wodonośnych warstw i zamknięcia wody. Sąsiednim uprawnionym do wydobywania przysługuje prawo wglądu do tych profilów.

W przeciągu 4 tygodni po ukończeniu robót wiertniczych, albo na wezwanie Urzędu górniczego okręgowego także wcześniej, należy temuż przedłożyć jeden egzemplarz profilu. Bliższe postanowienia co do sposobu prowadzenia tych profilów wyda Urząd górniczy okręgowy.

VIII. O ściąganiu wody.

§ 95.

Jeżeli jest zamierzonem rury hermetyczne, zamykające wodę wyjąć z otworów wiertniczych, które mają być opuszczone, należy te otwory wiertnicze w miarę wyjmowania rur zabijać wodoszczelnie stosownym materyałem.

O zamiarze takiego zabicia otworu wiertniczego należy donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu co najmniej na 4 tygodnie przed rozpoczęciem tej roboty.

Urząd górniczy okręgowy, otrzymawszy takie doniesienie, przeprowadzi bezzwłocznie dochodzenie na miejscu, z przyzwaniem właściciela gruntu i sąsiednich uprawnionych do wydobywania, celem zbadania, w jaki sposób zabicie otworu wiertniczego uskutecznić należy, aby, także po usunięciu rur zamykających, uchronić warstwy ropne od wtargnięcia wód podziemnych.

Właścicielom gruntu i sąsiednim uprawnionym do wydobywania przysługuje kontrola nad przeprowadzeniem robót zarządzonego zabicia otworu wiertniczego, o których rozpoczęciu należy ich zawiadomić zawczasu, najpóźniej jednak na 3 dni przedtem.

§ 96.

Wszystkie otwory wiertnicze produkujące ropę, które nie posiadają hermetycznego zamknięcia wody, muszą być w ten sposób bez przerwy odwa-

dniane, aby nie oddziaływały szkodliwie ani na własny, ani na sąsiedni teren wiertniczy. W przeciwnym razie Władza górnicza, ewentualnie na prośbę sąsiedniego uprawnionego do wydobywania, zarządzi odwadnianie albo wody nie przepuszczające zasypanie takiego otworu wiertniczego, a gdyby się do tego zarządzenia w przeciągu 14 dni nie zastosowano, bezwarunkowo wykonanie tegoż na koszt uprawnionego do wydobywania, którego obowiązkiem było otwór wiertniczy odwadniać względnie zasypać.

§ 97.

Otwór wiertniczy, nie posiadający zamknięcia wody, musi być na wypadek jego opuszczenia natychmiast wodoszczelnie zasypany.

IX. O pompowaniu otworów wiertniczych.

§ 98.

Do poruszania przyrządów pompowych można używać lokomobil; do nich mają zastosowanie te same postanowienia, jakie poprzednio przepisano dla kotłów parowych wogóle (§§ 46—51).

§ 99.

Jeżeli do pompowania otworów wiertniczych używa się motorów elektrycznych lub benzynowych, ropnych (naftowych) i gazowych, stosować należy do nich postanowienia, przepisane poprzednio dla takich motorów i urządzeń elektrycznych (§ 66).

§ 100.

Włączanie i wyłączanie przewodów pompowych tak przy otworze wiertniczym, jak i przy kieracie pompowym, dozwolone jest podczas ruchu tych przewodów tylko za użyciem takich urządzeń, które umożliwiają bezpieczną manipulacyę. Manipulacyę tę opisać należy dokładnie w planie ruchu

X. O wydobywaniu oleju ziemnego zapomocą tłoka (tłokowanie).

§ 101.

Używanie bębna łyżkowego rygu wiertniczego do tłokowania ropy dozwolone jest tylko czasowo przy tłokowaniu próbnem dla zbadania wydatności otworu wiertniczego.

W razie tłokowania w powyższy sposób należy po każdorazowem wyciągnięciu tłoka z otworu wiertniczego zachować przerwę 5 minutową celem ochłodzenia hamulca i pasów.

Próbne tłokowanie może trwać najwyżej cztery tygodnie, licząc od chwili jego rozpoczęcia.

§ 102.

Do stałego tłokowania musi być wykonane osobne urządzenie w oddaleniu co najmniej 12 m od otworu wiertniczego i umieszczone w osobnem zabudowaniu. Budynek ten, mieszczący urządzenie do tłokowania, ma być oddzielony od wieży i zabudowań z nią połączonych wolną przestrzenią co najmniej 1 m szeroką. W ścianach odnośnych budynków muszą być wycięte okna, aby wiertacz mógł widzieć wnętrze wieży wiertniczej.

Na wyjątki z powyższych postanowień zezwala Urząd górniczy okręgowy dla kopalń 1. klasy niebezpieczeństwa pod warunkiem, że stanowisko osoby, obsługującej urządzenie do wydobywania oleju ziemnego zapomocą tłoka, znajduje się w osobnem zabudowaniu.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa mają być belki na koronie wieży wiertniczej żelazne o przekroju podwójnego T lub U.

Rolki linowe mają odpowiadać postanowieniom §§ 37 i 38 tych przepisów górniczo - policyjnych.

§ 103.

Przy stałem tłokowaniu należy zapobiedz temu, by spływająca po linie ropa nie zanieczyszczała terenu.

§ 104.

Wentyl wpustowy dla pary przy maszynie parowej do tłokowania, i, o ile hamowanie odbywa się zapomocą powietrza, wentyl wpustowy dla powietrza, oraz dźwignia hamulca i nastawnik mają być tak rozmieszczone, aby osoba, obsługująca urządzenie do wydobywania oleju ziemnego zapomocą tłoka, mogła je łatwo i wygodnie wprawiać w ruch, nie zmieniając swego stanowiska.

Hamulec, działający na bęben linowy, ma być urządzony też jako hamulec nożny, a jego konstrukcya ma odpowiadać postanowieniom § 40.

Jeżeli hamowanie odbywa się zapomocą powietrza, ma na skrzyni suwakowej każdego cylindra lub obok niej znajdować się wentyl bezpieczeństwa o średnicy przynajmniej 30 mm, w ten sposób ustawiony, by sam się otwierał w chwili, gdy ciśnienie w skrzyni suwakowej osiągnie wysokość normalnie używanej prężności pary w kotle.

Do smarowania maszyn służących do tłokowania wolno używać tylko smarów mineralnych czystych. Smarowanie odbywać się ma wyłącznie zapomocą przyrządów samoczynnych.

Maszynę do tłokowania należy co tydzień dokładnie badać w obecności kierownika ruchu. Wynik tego badania należy wpisać do księgi objazdowej.

§ 105.

Aby zapobiedz wyciągnięciu tłoka aż do rolek linowych na koronie wieży wiertniczej, należy każdą maszynę do tłokowania zaopatrzyć we wskaźnik głębokości, oraz w odpowiednie urządzenie, któreby zapewniało samoczynne zamykanie wentyla wpustowego dla pary przy maszynie do tłokowania w chwili, gdy tłok przechodzi przez wylot otworu wiertniczego.

§ 106.

W czasie zapuszczania i wyciągania tłoka, zarówno przy próbnem jak i stałem tłokowaniu ropy, nie wolno znajdować się we wieży wiertniczej żadnemu robotnikowi z wyjątkiem w chwili wprowadzenia tłoka do otworu wiertniczego.

Po kilkakrotnem zapuszczeniu tłoka przy obu rodzajach tłokowania powinna osoba, obsługująca urządzenie do wydobywania oleju ziemnego zapomocą tłoka, dokładnie zbadać całe urządzenie służące do tłokowania ropy a ewentualne braki natychmiast usunąć.

Kierownik ruchu oznacza, jak często tego rodzaju badania należy przedsiębrać.

§ 107.

O rozpoczęciu tak próbnego jak i stałego tłokowania ropy należy bezzwłocznie donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu celem ewentualnej kollaudacyi tych urządzeń.

XI. O materyałach rozsadzających.

§ 108.

Bez osobnego zezwolenia Władzy górniczej nie wolno używać materyałów rozsadzających, w szczególności do torpedowania otworów wiertniczych.

XII. Ogólne postanowienia.

§ 109.

Jeżeli techniczny ruch kopalni oleju ziemnego ma być prowadzony pod kierownictwem lub nadzorem osób, które podjęły się wykonania pewnych robót na tej kopalni w charakterze przedsiębiorców po myśli § 30, ustęp 2, punkt 1, ustawy z 22. marca 1908, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 61, wówczas należy na to uzyskać osobne zezwolenie Urzędu górniczego okręgowego.

§ 110.

Oddawanie w akord robót wiertniczych, instrumentacyjnych i wydobywczych robotnikom w ten sposób, iżby występowali jako przedsiębiorcy w myśl § 30, ustęp 2, punkt 1, ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, jest zabronione.

§ 111.

Następujące roboty mogą być wykonywane tylko za wynagrodzeniem dziennem (szychtowem):

a) wszystkie trudne roboty instrumentacyjne;

b) wszystkie roboty instrumentacyjne w otworach wiertniczych, w których pojawiają się erupcye gazów i ropy;

c) tłokowanie oleju ziemnego;

d) zapuszczanie i wyciąganie rur wiertniczych.

§ 112.

Przed rozpoczęciem robót wiertniczych na obszarze naftowym jeszcze niezbadanym (§ 94), ma Urząd górniczy okręgowy, jeżeli system wiercenia, który ma być zastosowany, tego wymagać będzie, na podstawie miejscowego dochodzenia, przeprowadzonego ewentualnie za przybraniem znawców, wydać ewentualnie potrzebne szczególne zarządzenia, konieczne do stwierdzenia przewierconych, a w szczególności wodonośnych i roponośnych pokładów i do ochrony złóż naftowych przed zawodnieniem.

§ 113.

Dla każdej kopalni oleju ziemnego należy w dwóch egzemplarzach założyć i regularnie uzupełniać mapy poglądowe, profile i dzienniki wiertnicze (§ 37 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61).

Mapy poglądowe należy sporządzać w skali 1 : 720, profile wiertnicze zaś w skali 1 : 1000.

Na mapach poglądowych należy uwidaczniać wszystkie przedmioty znajdujące się na powierzchni zgłoszonego terenu (otwory wiertnicze, budynki, zbiorniki na ropę, wodę i gazy, rurociągi, doły na łyżkowiny i na ropę itp.). Jeden egzemplarz mapy poglądowej należy przedłożyć Urzędowi górniczemu okręgowemu natychmiast po podjęciu ruchu i uzupełniać go na każdorazowe wezwanie Urzędu górniczego okręgowego.

Profile otworów wiertniczych należy zestawiać na wzorach przez Władzę górniczą zatwierdzonych. W przeciągu 4 tygodni po ukończeniu wiercenia każdego otworu wiertniczego albo na wezwanie Urzędu górniczego okręgowego także wcześniej, należy temuż przedłożyć jeden egzemplarz profilu wiertniczego wraz z jednym egzemplarzem dziennika wiertniczego.

Każdy kierownik ruchu kopalni oleju ziemnego obowiązany jest przechowywać próbki wszystkich przewierconych pokładów aż do ukończenia robót wiertniczych. Bliższe postanowienia co do brania i przechowywania próbek wyda Urząd górniczy okręgowy.

§ 114.

W kancelaryi ruchu (§ 52) muszą się znajdować:

a) księga objazdowa i księga rewizyj, przepisana ustępem 2, § 84 dla dozorców urządzeń oświetlenia elektrycznego,

b) rejestry robotników,

c) listy płacy i listy szychtowe,

d) certyfikaty kotłów parowych,

e) świadectwa palaczy,

f) książki robotnicze,

g) mapy poglądowe, dzienniki wiertnicze i profile otworów wiertniczych,

h) plan ruchu.

§ 115.

Podczas burzy należy wstrzymać robotę we wieży wiertniczej i w zabudowaniach z nią połączonych, a robotnicy mają opuścić wieżę wiertniczą i wspomniane zabudowania.

W czasie erupcyi gazów lub ropy nie wolno prowadzić robót wiertniczych, jeżeli otwór wiertniczy nie jest w sposób niezawodny zamknięty.

§ 116.

Jeżeli w otworze wiertniczym pojawią się znaczniejsze ilości gazów lub następują silne erupcye ropy, któreby mogły spowodować zanieczyszczenie

sąsiednich domów i placów, należy o tem natychmiast zawiadomić mieszkańców zagrożonych domów, aby obchodzono się ostrożnie z ogniem. Za zezwoleniem właścicieli należy w takim przypadku odnośne domy i place oczyszczać z ropy.

O takich wypadkach należy bezzwłocznie donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu.

§ 117.

Bez zezwolenia Władzy górniczej nie wolno stawiać gromników na wieżach wiertniczych, ani w ich pobliżu.

Gromniki, istniejące na kopalniach oleju ziemnego w dniu ogłoszenia niniejszych przepisów w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Galicyi, mają być w przeciągu 3 miesięcy po tem ogłoszeniu poddane szczegółowej rewizyi przez Urząd górniczy okręgowy za przybraniem znawcy (§ 85).

Wszystkie znajdujące się na terenie kopalnianym gromniki mają być badane co roku przez znawcę (§ 85), a po każdej burzy przez dozorcę urządzeń światła elektrycznego (§ 84).

§ 118.

Na każdym terenie wiertniczym muszą być w pogotowiu: przenośna skrzynka z bandażami i lekarstwami dla niesienia pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych, i nosze.

Za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego może się kilka kopalń razem połączyć dla urządzenia wspólnej stacyi ratunkowej.

Każdy kierownik i dozorca ruchu musi być obznajomiony ze sposobami niesienia pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych.

§ 119.

Przepisy dla szybów kopanych wyda Urząd górniczy okręgowy od wypadku do wypadku.

XIII. Postanowienia karne.

§ 120.

Przekroczenia powyższych przepisów będą karane grzywną od 10 do 200 K a w razie powtórnym do 400 K (§ 86 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61).

XIV. Postanowienia końcowe.

§ 121.

Starostwo górnicze zastrzega sobie możność zezwolenia na wyjątki z poszczególnych postanowień niniejszych przepisów górniczo - policyjnych w tych wypadkach, w których szczególne stosunki koniecznie tego wymagać będą i jeżeli względy bezpieczeństwa i postanowienia ustawowe nie będą stały temu na przeszkodzie.

§ 122.

Dla dozorców ruchu i robotników kopalń oleju ziemnego mają uprawnieni do wydobywania zestawić instrukcye, zawierające w szczególności te postanowienia niniejszych przepisów, które się do tych osób odnoszą. Te instrukcye podlegają zatwierdzeniu przez Urząd górniczy okręgowy; Urząd gorniczy okręgowy ma dbać o to, aby instrukcye dla poszczególnych kopalń oleju ziemnego jego okręgu były możliwie zgodne, o ile to okaże się możliwem ze względu na lokalne stosunki.

Instrukcya i porządek służbowy mają być wywieszone w odpowiednich miejscach.

§ 123.

Obowiązki, nałożone niniejszymi przepisami górniczo - policyjnymi na uprawnionych do wydobywania, przechodzą w razie wydzierżawienia kopalni lub w razie oddania pewnych robót do wykonania przedsiębiorcy, na dzierżawcę kopalni, a co do robót, oddanych do wykonania przedsiębiorcy, na przedsiębiorcę tych robót.

§ 124.

Powyższe przepisy górniczo-policyjne wchodzą w życie w dniu ogłoszenia ich w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem; do wykonania potrzebnych urządzeń i zmian wyznaczą Władze górnicze odpowiednie terminy.

Z powyższym dniem tracą moc obowiązującą górniczo-policyjne przepisy z 24. czerwca 1911, Dz. u. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 101.

Za c. k. Starostę górniczego:

Bocheński w. r.

Treść.

I. Podział kopalń oleju ziemnego na klasy niebezpieczeństwa . . . . § 1
II. O robotnikach, dozorcach ruchu i kierownikach ruchu:
a) O robotnikach . . . . §§ 2— 6
b) O dozorcach ruchu . . . . §§ 7— 10
c) O kierownikach ruchu . . . . §§ 11— 14
III. O powierzchni . . . . §§ 15— 27
IV. O budynkach i urządzeniach:
a) O wieży wiertniczej i przynależnych zabudowaniach i urządzeniach . . . . §§ 28— 45
b) O kotłowniach i kotłach parowych . . . . §§ 46— 51
c) O innych budynkach . . . . §§ 52— 54
d) O zbiornikach na ropę i na gazy . . . . §§ 55— 63
e) Inne postanowienia . . . . §§ 64— 68
V. O oświetleniu . . . . §§ 69— 90
VI. O opalaniu kotłów parowych . . . . §§ 91, 92
VII. O zamykaniu wody . . . . §§ 93, 94
VIII. O ściąganiu wody . . . . §§ 95— 97
IX. O pompowaniu otworów wiertniczych . . . . §§ 98—100
X. O wydobywaniu oleju ziemnego zapomocą tłoka (tłokowanie) §§ 101—107
XI. O materyałach rozsadzających . . . . § 108
XII. Ogólne postanowienia . . . . §§ 109—119
XIII. Postanowienia karne . . . . § 120
XIV. Postanowienia końcowe . . . . §§ 121—124

Nr. 96

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z 10. października 1913, L. 5233, wydane na podstawie § 49 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, dotyczące komisyi dla egzaminowania kandydatów na posady kierowników ruchu i dozorców ruchu kopalń oleju ziemnego, którzy w myśl postanowień tej ustawy (§ 40, lit. b. i § 42, względnie 43, lit. b) celem osiągnięcia uznania swego uzdolnienia muszą poddać się osobnemu egzaminowi.

§ 1.

Celem badania uzdolnienia kandydatów na posady kierowników ruchu kopalń oleju ziemnego ustanawia się komisyę egzaminacyjną w Borysławiu, a celem badania uzdolnienia kandydatów na posady dozorców ruchu tychże kopalń komisye egzaminacyjne z siedzibą w Borysławiu i Jaśle.

§ 2.

Komisye egzaminacyjne składać się mają z naczelnika dotyczącego Urzędu górniczego okręgowego lub przez niego delegowanego innego konceptowego urzędnika Urzędu górniczego okręgowego, oraz, przy egzaminach kandydatów na kierowników ruchu, z 4, a przy egzaminach kandydatów na dozorców ruchu z 2 członków.

Członków komisyi mianuje Starostwo górnicze na propozycyę Urzędów górniczych okręgowych w Drohobyczu i Jaśle, na okres 5-letni, postanawiając równocześnie, czy członek ma być egzaminatorem tak kandydatów na kierowników ruchu jak i na dozorców ruchu, czy też tylko kandydatów na dozorców ruchu.

Propozycye swoje przedkładają Urzędy górnicze okręgowe z uwzględnieniem list, zestawionych przez towarzystwa zawodowe na zaproszenie Urzędów górniczych okręgowych.

Z członków komisyi egzaminacyjnej dla kandydatów na kierowników ruchu powinno o ile możności dwóch należeć do grona kierowników ruchu, z członków komisyi egzaminacyjnej dla kandydatów na dozorców ruchu zaś powinien o ile możności jeden należeć do grona dozorców ruchu.

§ 3.

Urzędy górnicze okręgowe wyznaczą co roku w miarę potrzeby stałe terminy egzaminów. Zgłaszających się do egzaminu kandydatów na kierowników ruchu, względnie dozorców ruchu kopalń oleju ziemnego, którzy przynajmniej na miesiąc przed wyznaczonym stałym terminem wykazali się, że uczynili zadość odnośnym wymogom krajowej ustawy naftowej i niniejszych przepisów górniczo-policyjnych, należy przypuścić do egzaminu w najbliższym terminie.

§ 4.

Kandydat na posadę kierownika ruchu ma przed komisyą egzaminacyjną udowodnić:

1. że włada językiem krajowym w słowie i piśmie;

2. że posiada praktyczne uzdolnienie i doświadczenie:

a) w wykonaniu głębokich wierceń;

b) w przeprowadzaniu instrumentacyi zagwożdżonych otworów wiertniczych;

c) w zamykaniu wody w otworach wiertniczych;

d) w stawianiu potrzebnych zabudowań wiertniczych;

e) w urządzaniu i prowadzeniu ruchu zakładów dla oświetlenia elektrycznego;

f) w prowadzeniu ruchu kotłów parowych opalanych drzewem, węglem, ropą i gazami;

g) w niesieniu pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych;

dalej

3. że posiada gruntowne wiadomości:

a) o głównych częściach składowych i działaniu maszyn parowych, maszyn elektrycznych i motorów gazowych, benzynowych i ropnych (naftowych), tudzież mechanicznych urządzeń do ssania i odtłaczania gazów naftowych;

b) o naturze i składzie gazów oraz powietrza wybuchowego, jak też o ich oddziaływaniu na ludzki organizm w ogóle;

c) o przyczynach i skutkach eksplozyi gazów i o robotach ratunkowych, potrzebnych po eksplozyi;

d) o akcyi ratunkowej w razie pożaru;

e) o stosunkach geognostycznych złóż roponośnych w Galicyi;

f) w sporządzaniu map poglądowych i profilów;

wreszcie

4. że dokładnie zna wszystkie ustawy i rozporządzenia, obowiązujące kopalnie oleju ziemnego w Galicyi, oraz zasadnicze postanowienia regulaminów służbowych dla kopalń oleju ziemnego.

§ 5.

Kandydat na posadę dozorcy ruchu ma przed komisyą egzaminacyjną udowodnić:

1. że włada językiem krajowym w słowie i piśmie;

2. że posiada praktyczne uzdolnienie i doświadczenie:

a) w wykonywaniu głębokich wierceń;

b) w przeprowadzaniu instrumentacyi zagwożdżonych otworów wiertniczych;

3. że posiada ogólne wiadomości:

a) o urządzaniu i prowadzeniu ruchu zakładów dla oświetlenia elektrycznego;

b) o oddziaływaniu gazów naftowych na ludzki organizm;

c) o przyczynach i skutkach eksplozyi gazów i o robotach ratunkowych, potrzebnych po eksplozyi;

d) o akcyi ratunkowej w razie pożaru;

4. że zna przepisy górniczo-policyjne, rozporządzenia i instrukcye, obowiązujące kopalnie oleju ziemnego w Galicyi, o ile one dotyczą zakresu działania dozorców, i że zna regulamin służbowy.

§ 6.

Członków komisyi egzaminacyjnej zaprasza do odbyć się mających egzaminów przewodniczący komisyi z uwzględnieniem postanowień zawartych w § 2, ustęp ostatni, i o ile możności w porządku alfabetycznym.

Komisya, przed którą kandydat ma dostarczyć dowodu swego uzdolnienia, spisuje z przebiegu swojej urzędowej czynności protokół.

Członkowie komisyi i przewodniczący orzekają zaraz po ukończeniu urzędowej czynności, w imiennem głosowaniu, czy kandydat jest uzdolniony do kierownictwa względnie dozorowania ruchu kopalń oleju ziemnego bez żadnego ograniczenia lub też tylko dla pewnych grup kopalń oleju ziemnego, względnie dla pewnych tylko kopalń i dla których, czyli też ma być uważanym za nieuzdolnionego.

Świadectwo uzdolnienia wydanem będzie kandydatowi tylko wtenczas, gdy uzdolnienie uznane zostało przez komisyę większością głosów.

Świadectwo ma zawierać rodowód kandydata, podanie jego poprzednich studyów, dzień i kalkulacyę egzaminu.

W świadectwie należy również podać, czy kandydat posiada uzdolnienie do kierownictwa, względnie dozoru kopalń oleju ziemnego bez ograniczenia, albo czy mu przyznano uzdolnienie tylko dla pewnych grup kopalń oleju ziemnego, względnie dla pewnych tylko kopalń oleju ziemnego lub dla poszczególnych oddziałów ruchu i dla których.

Kandydat przez komisyę reprobowany może z reguły tylko raz jeszcze stanąć przed nią i to dopiero po upływie co najmniej sześciu miesięcy po egzaminie. Jeżeli kandydat ponownie nie odpowie wymogom, natenczas może komisya na podstawie uchwały, powziętej większością głosów, wyjątkowo zezwolić na ponowne powtórzenie egzaminu po upływie roku, jeżeli istnieją szczególnie uwzględnienia godne okoliczności. Ta uchwała ma być uwidocznioną w protokole egzaminu i podana kandydatowi do wiadomości przy oznajmieniu wyniku egzaminu.

Komisya może postanowić, że kandydat ma udowodnić swoje uzdolnienie albo ustnie albo pisemnie i to albo w lokalu urzędowym komisyi albo przy praktycznym ruchu. Może ona od kandydatów na kierowników ruchu żądać objaśnienia odpowiedzi na stawiane pytania także rysunkami wykonać się mającymi przez kandydata.

§ 7.

Kandydaci składają we właściwym Urzędzie górniczym okręgowym taksę na pokrycie wydatków i dyet członków komisyi.

Taksa wynosi dla kandydatów na kierowników ruchu 50 K, dla kandydatów na dozorców ruchu 15 K i ma być uiszczona każdorazowo zaraz przy zgłoszeniu w gotówce za potwierdzeniem odbioru.

Ze złożonej kwoty otrzymują przewodniczący i funkcyonujący członkowie komisyi egzaminacyjnej dla kandydatów na kierowników ruchu po 10 K, zaś na dozorców ruchu po 5 K. Na pokrycie wydatków połączonych z czynnościami tej komisyi służą fundusze zebrane w Urzędach górniczych okręgowych z uiszczonych taks egzaminacyjnych.

§ 8.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Z powyższym dniem traci moc obowiązującą tut. rozporządzenie z 24. czerwca 1911, Dz. u. i rozp. krajowych dla Galicyi Nr. 102.

Za c. k. Starostę górniczego:

Bocheński w. r.

Nr. 97.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z 10. października 1913, l. 5234, w przedmiocie zakładów do zużytkowania gazów naftowych na kopalniach oleju ziemnego w Galicyi, wydane na zasadzie § 73 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61 (krajowa ustawa naftowa).

§ 1.

Budynki nad mechanicznemi urządzeniami do ssania i odtłaczania gazów naftowych muszą mieć takie rozmiary, iżby dostęp do wszystkich części składowych tych urządzeń, i do przyrządów kontrolnych i mierniczych był bezpieczny i wygodny.

Dach tych budynków, który o ile możności ma być czterospadkowy i zaopatrzony w dymnik, musi być pokryty materyałem ogniotrwałym. Ściany, o ile sporządzone są z drzewa, mają być od strony zewnętrznej obite materyałem ogniotrwałym.

§ 2.

Wymienione w § 1 budynki należy zaopatrzyć w przynajmniej 2 drzwi i dostateczną ilość okien.

W ścianie budynku, zwróconej do otworu wiertniczego, nie wolno urządzać ani drzwi, ani okien.

Okna nie mogą być zakratowane, a drzwi zamykane na haczyki lub klamki. Drzwi i okna mają się otwierać na zewnątrz.

Budynki muszą być bez przerwy wydatnie przewietrzane.

Po każdorazowem zastanowieniu ruchu ma być budynek natychmiast na klucz zamknięty.

§ 3.

Wymienione w § 1 budynki mają być oświetlane elektrycznemi lampkami żarowemi, z oprawą niedopuszczającą obluźnienia się lampki wskutek wstrząśnień; lampy muszą również być osłonięte szczelnym kloszem ochronnym, obejmującym także oprawę lampki i silną kratą drucianą.

Wewnątrz budynku nie wolno używać lamp ruchomych (przenośnych), połączonych z przewodami elektrycznymi.

Również nie wolno umieszczać wyłączników, bezpieczników i kontaktów wewnątrz budynku.

§ 4.

Dla budynków, wymienionych w § 1 mają wynosić minimalne odległości:

a) od wież i zabudowań wiertniczych z niemi połączonych, następnie od budynków nad otwartymi miernikami, i od stacyi pomp oleju ziemnego (tłoczni) 10 m,

b) od zabudowań, w których się odbywa manipulacya otwartym ogniem, jak od kotłowni, kuźni, warstatów, domów mieszkalnych i t. p., następnie od dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy) 30 m.

W razie użycia motorów gazowych do popędu urządzeń do ssania i odtłaczania gazów naftowych (dmuchawek, ekshaustorów, kompresorów i t. p.) mają co do oddalenia budynków, w których się te motory mieszczą, od otworów wiertniczych, zbiorników ropnych i gazowych, analogiczne zastososowanie postanowienia § 73 ust. 1 przepisów górniczo-policyjnych z 10. października 1913, (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 95).

Powyższe postanowienia nie odnoszą się do budynków za zezwoleniem Władzy już postawionych po dzień ogłoszenia tego rozporządzenia.

§ 5.

Na kopalniach oleju ziemnego, na których do odprowadzania gazów z otworów wiertniczych i wież wiertniczych służy komin, połączony szczelnym kanałem z hermetyczną ławą wiertniczą, ustawioną nad otworem wiertniczym, wolno łączyć dmuchawki (ekshaustory, kompresory i t. p.) tylko z kominem, względnie z kanałem, którym gaz dostaje się z otworu wiertniczego do komina.

W takim razie należy górny otwór komina zaopatrzyć tuż pod krawędzią w dwie druciane siatki bezpieczeństwa, o 144 oczkach na 1 cm^2 powierzchni i 0·35 mm grubości drutu, których odległość od siebie ma wynosić 10 mm, a nadto w przyrząd do zamykania, któryby się otwierał samoczynnie w chwili zastanowienia ruchu dmuchawek, a samoczynnie się zamykał w chwili ponownego uruchomienia dmuchawek. W kominie nie wolno umieszczać stałych zasuw.

Kominy mają być wykonane z materyału ogniotrwałego, lub zewnątrz obite materyałem ogniotrwałym; wysokość ich ma wynosić przynajmniej 5 m, a wolny przekrój 0·25 m^2.

Kanały, łączące wieże wiertnicze z kominami, mają być szczelne i o ile możności w ziemię wpuszczone; kanały wolno leżące, sporządzone z materyału drzewnego, mają być zewnątrz obite materyałem ogniotrwałym.

W razie urządzenia bezpośredniego połączenia dmuchawek z otworem wiertniczym, należy kanał ssący zaopatrzyć w stojącą rurę żelazną odpowiedniej średnicy, ustawioną poza wieżą wiertniczą i też rurę zabezpieczyć u wylotu w sposób dla kominów przepisany w pierwszym ustępie.

Tak zwane rozdzielacze (§ 61 przepisów górniczo-policyjnych z 10. października 1913, Dz. u. i rozp. kraj Nr. 95), jeżeli się je łączy z kanałem ssącym, należy umieszczać tuż przy kominie lub stojącej rurze żelaznej.

§ 6.

Jeżeli rurociąg dmący, odprowadzający gaz z dmuchawek do miejsc zużytkowania, połączony jest ze zbiornikiem na gazy, natenczas wentyl bezpieczeństwa, przepisany w § 62 przepisów górniczo-policyjnych z 10. października 1913, (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 95), należy tak nastawiać, aby prężność gazów w zbiorniku nie przekraczała wysokości ciśnienia, wytworzonego dmuchawkami.

W razie bezpośredniego połączenia dmuchawki z miejscem zużytkowania gazu, należy w przewodzie dmącym umieścić stojącą rurę żelazną, odpowiedniej średnicy i rurę tę zaopatrzyć w wentyl bezpieczeństwa, skonstruowany w myśl poprzedniego postanowienia.

§ 7.

W kanale ssącym, w miejscu między kominem lub stojącą rurą żelazną (§ 5) a budynkiem nad mechanicznemi urządzeniami do ssania i odtłaczania gazów naftowych, a w przewodzie dmącym wtedy, gdy dmuchawki są połączone wprost z miejscem zużytkowania gazu, należy umieścić przyrządy do zamykania, dobrze zabezpieczone i łatwo dostępne. Tych przyrządów należy użyć także na wypadek tylko chwilowego zastanowienia ruchu dmuchawek lub zaszłej przerwy w zapotrzebowaniu gazów.

§ 8.

Przyrządy do ssania i odtłaczania gazów muszą być zupełnie szczelne na wszystkich składaniach; istniejące przy tych przyrządach wały mają przechodzić przez szczelne dławiki.

Każdą nieszczelność, powstałą w czasie ruchu tych urządzeń, należy natychmiast usunąć.

§ 9.

Przyrządy do odtłaczania gazów naftowych, jeżeli wytworzone przez nie ciśnienie przekracza jedną atmosferę, należy uzbroić w urządzenia do chłodzenia wodą.

§ 10.

Jeżeli do popędu urządzeń do ssania i odtłaczania gazów naftowych używa się motorów gazowych, należy przestrzegać następujących postanowień:

a) Oddalenie wylotów rury ssącej i wypustowej od otworu wiertniczego ma wynosić przynajmniej 30 m;

b) do zapalania gazu wolno używać tylko zapału elektrycznego, który jest szczelnie oddzielony od powietrza zewnętrznego;

c) gazy dopływające do motorów mają pozostawać pod stałem ciśnieniem, a w tym celu należy w przewody gazowe, prowadzące do tych motorów, włączyć samoczynnie działające regulatory ciśnień tak zabezpieczone, iżby w razie ich uszkodzenia gaz mógł uchodzić poza budynek. Worków gumowych nie wolno używać jako regulatorów ciśnień;

d) do uruchomienia motorów gazowych mają służyć automatyczne przyrządy mechaniczne, których nie wolno łączyć z przewodami gazowymi;

e) garnek wypustowy należy umieścić w najniższem miejscu i zaopatrzyć w kurek odpustowy; rurę wypustową należy ogniotrwale izolować od przedmiotów zapalnych;

f) motory gazowe mają być uzbrojone w samoczynne smarownice, oraz w samoczynnie działające regulatory biegu.

§ 11.

W obrębie zabudowania nad urządzeniami do zużytkowania gazów naftowych mają być rurociągi wolno ułożone w łatwo dostępnych kanałach. Kanały te mają mieć wytrzymałe nakrywy kratowe lub siatkowe. Rurociągi gazowe, znajdujące się poza obrębem tego budynku, mają posiadać pewien upad, a w najniższych punktach przyrządy do odpuszczania nagromadzonych cieczy.

Przed puszczeniem zakładu w ruch należy wykonać próbę szczelności przyrządów do ssania i odtłaczania gazów naftowych i sieci rurociągów, używając normalnego ciśnienia, wytwarzanego podczas ruchu.

§ 12.

Przy każdym zakładzie do ssania i odtłaczania gazów naftowych należy umieścić manometry w przewodach ssących i dmących. Zakłady, wytwarzające ciśnienie wyższe niż 1 atm., należy oprócz tego zaopatrzyć w przyrząd do mierzenia temperatury gazów.

§ 13.

Skład gazów odprowadzanych z zakładu ma być stale badany. W tym celu należy umieścić w odpowiedniem miejscu kurek dla brania próbek gazu, zabezpieczony przeciw manipulacyi osób niepowołanych.

Gdyby rozbiór chemiczny gazów wykazał zawartość 30% i więcej powietrza, należy zakład bezzwłocznie zastanowić, w celu zbadania jego szczelności. Wynik tych badań należy uwidaczniać w osobnej na ten cel przeznaczonej księdze (księdze kontrolnej), którą należy przechowywać w kancelacyi ruchu.

§ 14.

Jeżeli gazu dostarczonego przez zakład używa się do opalania kotłów parowych, wówczas należy w każdej kotłowni umieścić otwarty motylkowy palnik gazowy, komunikujący z rurociągiem dmącym, a płomień tego palnika stale obserwować. Palnik należy osłonić oszkloną latarnią, z której należy wyprowadzać produkty spalenia na zewnątrz kotłowni osobną rurką.

Rurka, doprowadzająca gaz do palnika, musi mieć przyrząd do zamykania.

§ 15.

Jeżeli gaz, dostarczony przez ten zakład, służy do opalania i oświetlenia ubikacyi zakładowych (kopalnianych), to należy przestrzegać następujących przepisów:

a) Urządzenia służące do tego celu winny odpowiadać postanowieniom rozporządzenia Ministerstwa handlu z 18. lipca 1906, Dz. u. p. Nr. 176 (regulamin dla urządzeń gazowych);

b) w urządzeniach tych powinien się gaz znajdować pod jednostajnem ciśnieniem i przechodzić przez regulatory ciśnień. Ciśnienie poza regulatorem nie powinno przekraczać 250 mm słupa wody;

c) gromadzące się ewentualnie ciecze należy przed wprowadzeniem gazu do budynków oddzielać przy pomocy odpowiednich przyrządów;

d) wewnątrz budynków należy, o ile możności, unikać prowadzenia przewodów gazowych pod podłogami i umieszczania pod niemi łączników lub przyrządów do zamykania;

e) przed każdem miejscem zużycia należy oprócz głównych przyrządów do zamykania, umieszczonych zazwyczaj przed budynkiem, umieścić nadto osobny przyrząd do zamykania.

§ 16.

Każdy zakład do zużytkowania gazów musi pozostawać pod kierownictwem i dozorem kierownika i dozorcy ruchu.

Wyjątkowo można jednemu kierownikowi i jednemu dozorcy poruczyć kierownictwo, względnie dozór ruchu, kilku zakładów mniejszych, jeżeli względy bezpieczeństwa nie stoją temu na przeszkodzie.

Urząd górniczy okręgowy, uwzględniając rodzaj i wielkość zakładów, ich wzajemne oddalenie i inne miejscowe stosunki, oznacza ile zakładów można poruczyć jednemu kierownikowi, względnie jednemu dozorcy ruchu.

§ 17.

Kierownictwo, względnie nadzór, zakładów do zużytkowania gazów naftowych można poruczyć tylko osobom, które zgłoszono Władzy górniczej i przez nią uznane zostały, jako do tego uzdolnione (§§ 38 i 39 ustawy z 22. marca 1908, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 61).

Osoby, ustanowione do nadzoru tych zakładów, mają udowodnić, że są dokładnie obeznane z właściwościami gazów węglowodorowych, braniem próbek, z używaniem aparatów mierniczych i kontrolnych, z używaniem benzynowej lampy bezpieczeństwa i że dokładnie znają przepisaną w § 21 tego rozporządzenia instrukcyę.

§ 18.

Każdy zakład do zużytkowania gazów naftowych ma mieć stałą obsługę.

§ 19.

Kierownik ruchu zakładu obowiązany jest przynajmniej raz na dzień przeprowadzić pomiar ilości gazu wydobywającego się z otworu wiertniczego i gazu odpływającego, zbadać dokładnie całe urządzenie pod względem szczelności i należytego działania, i przynajmniej raz na tydzień zbadać zawartość gazu w budynkach nad urządzeniami do zużytkowania gazów naftowych, a swe spostrzeżenia, względnie wydane zarządzenia, wpisać do księgi kontrolnej (§ 13).

§ 20.

Prócz bieżącego nadzoru należy przynajmniej co pół roku każdy zakład do zużytkowania gazów naftowych poddać dokładnemu zbadaniu przez znawcę, mianowanego przez Urząd górniczy okręgowy Braki ewentualnie znalezione, oraz zarządzenia wydane z tego powodu ma znawca wpisać do księgi kontrolnej (§ 13).

§ 21.

Dla personalu dozorczego i obsługującego należy wydać instrukcyę, która w szczególności ma zawierać postanowienia, odnoszące się do puszczania w ruch i zatrzymania urządzeń do ssania i odtłaczania gazów naftowych, obsługi tychże w czasie ruchu, pouczenia o istocie i niebezpieczeństwach gazów naftowych i o sposobie, w jaki można zapobiedz tym niebezpieczeństwom.

Tę instrukcyę ma zatwierdzić Urząd górniczy okręgowy.

§ 22.

Przekroczenia powyższych przepisów będą karane grzywną od 10 do 200 K a w razie powtórnym do 400 K (§ 86 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61).

§ 23.

Starostwo górnicze zastrzega sobie możność zezwolenia na wyjątki z poszczególnych postanowień niniejszego rozporządzenia w tych wypadkach, w których szczególne stosunki koniecznie tego wymagać będą i jeżeli względy bezpieczeństwa nie będą stały temu na przeszkodzie.

§ 24.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Za c. k. Starostę górniczego:

Bocheński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 15. grudnia 1913.

Treść: (Nr. 98—199.) 98. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Bóbrce. — 99. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Kosowie. — 100. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Bochni. — 101. Obwieszczenie w sprawie ustanowienia rejonu ochronnego dla źródeł zasilających wodociąg miasta Krakowa. — 102. Obwieszczenie o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1914. — 103. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Sucha na pobór opłat gminnych od trunków. — 104. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach Kolbuszowa-Sokołów i Kolbuszowa-Sędziszów. — 105. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Rawa ruska na pobór opłat gminnych od trunków. — 106. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Łącko na pobór opłat gminnych od trunków. — 107. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Posada górna na pobór opłat gminnych od trunków. — 108. Obwieszczenie w sprawie rejonu ochronnego dla źródła wody siarczano-solankowej zasilającego zakład kąpielowy Matecznego w Podgórzu. — 109. Ogłoszenie o poborze podatku konsumcyjnego od mięsa w miejscowości Knihinin wieś. — 110. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Nisko na pobór opłat gminnych od trunków. — 111. Ogłoszenie w sprawie podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Brzeżanach. — 112. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Skałacie. — 113. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Jaśle. — 114. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Gorlicach. — 115. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Żółkwi. — Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Krośnie. — 117. Ogłoszenie dotyczące podwyższenia taksy leczenia w szpitalu w Czortkowie. — 118. Ustawa nadająca szpitalowi w Nowym Targu charakter szpitala powszechnego i publicznego. — 119. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Rudnik na pobór opłat gminnych od trunków.

Nr. 98.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. listopada 1913 L. 187.311, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Bóbrce.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwo-

wie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Bóbrce dla dorosłych i dla dzieci na 2 K 20 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.
Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 99.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. listopada 1913 L. 187.310, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Kosowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Kosowie dla dorosłych i dla dzieci na 1 K 86 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.
Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 100.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. października 1913 L. 187.308, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Bochni.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwo-

wie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Bochni dla dorosłych i dla dzieci na 1 K 80 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.
Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 101.

Obwieszczenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 10. listopana 1913, L. 5283, w sprawie ustanowienia rejonu ochronnego dla źródeł, zasilających wodociąg miasta Krakowa imienia Cesarza Franciszka Józefa I. w Bielanach.

C. k. Starostwo górnicze dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego podaje niniejszem do wiadomości, że c. k. Urząd górniczy okręgowy w Krakowie w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Podgórzu, wskutek prośby gminy stoł. król. miasta Krakowa i po przeprowadzeniu dochodzeń i rozpraw komisyjnych, prawomocnem orzeczeniem z dnia 14. sierpnia 1913, L. 4795, ustanowił rejon ochronny dla zabezpieczenia źródeł, zasilających wodociąg miasta Krakowa imienia Cesarza Franciszka Józefa I. w Bielanach, a to ze względów publicznych, w myśl §§ 18, 220 i 222 powszechnej ustawy górniczej z 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146, tudzież §§ 72 i 75 krajowej ustawy naftowej z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, w granicach następujących:

Od południa stanowi granicę parcela drogowa l. 1933 gm. kat. Tyniec a to od zetknięcia się z korytem rzeki Wisły na północ od zamku tynieckiego aż do granicy gminy Kostrze, następnie parcele drogowe ll. 1079, 1060 i 1065 gminy kat. Kostrze, następnie parcele drogowe ll. 219 i 220/1 do zetknięcia się z parcelą drogową l. 220/2 gminy kat. Bodzów a w końcu od punktu tego linia prosta, poprowadzona prostopadle do trasy Wisły. Granicę północną rejonu stanowi prawy brzeg Wisły pomiędzy początkowym i końcowym punktem zetknięcia się wyż opisanej granicy południowej z korytem Wisły.

W uwzględnieniu interesu publicznego, wywołanego potrzebą utrzymania rzeczonych źródeł w stanie rodzimym, zakazano, na czas trwania tychże względów publicznych, prowadzenia w wyż opisanym rejonie ochronnym wszelkich robót poszukiwawczych i eksploatacyi minerałów zastrzeżonych (§ 3 pow. ust. górn.).

Wobec tego straciły swą ważność wszystkie te wyłączności górnicze, których włomy i znaki wyłącznościowe leżą w powyższym rejonie, jak również są bez znaczenia prawnego te segmenty kół wyłącznościowych, zgłoszonych w pobliżu granic rejonu, które leżą w tym rejonie.

C. k. Starosta górniczy:
Bocheński w zastępstwie.

Nr. 102.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 5. listopada 1913 L. 135.640, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1914.

W myśl § 200 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;
2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;
3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochowego na rok 1914 i wyznacza się w tym celu termin do 15. grudnia b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmuje zresztą — obok powołanego na wstępie postanowienia prawnego — artykuł 39. rozp. wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień § 247. powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 5. listopada 1913.

Nr. 103.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1913 L. 192.512 w przedmiocie zezwolenia gminie Sucha powiat Żywiec na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208. Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Sucha pobierać przez sześć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 8 (ośm) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 12 (dwanaście) K;

4. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Sucha.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 104.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. listopada 1913 L. 200.502 w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Kolbuszowa-Sokołów i Kolbuszowa-Sędziszów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Kolbuszowej na dalszych pięć lat koncesyę z dnia 4. września 1908 (Dz. u. kr. Nr. 89/II. i IV.) do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Kolbuszowa-Sokołów i Kolbuszowa-Sędziszów w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 105.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. listopada 1913 L. 205.521/913 w przedmiocie zezwolenia gminie Rawa ruska powiat Rawa ruska na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Rawa ruska na pobór do końca r. 1916 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2) od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3) od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 10 (dziesięć K;

4) od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Rawa ruska.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wdziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 106.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. listopada 1913 L. 200.046 w przedmiocie zezwolenia gminie Łącko powiat Nowy Sącz na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Łącko pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2) od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra, po 6 (sześć) K;

3) od jednego hektolitra miodu, po 5 (pięć) K;

4) od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Łącko.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 107.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. listopada 1913 L. 201.460 w przedmiocie zezwolenia gminie Posada górna powiat Sanok na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Posada górna na pobór przez lat pięć pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K.

2) od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 10 (dziesięć) K;

3) od jednego hektolitra miodu po 18 (ośmnaście) K;

4) od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Posada górna.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 108.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 29. listopada 1913, L. 5987, w sprawie rejonu ochronnego dla źródła wody siarczano-solankowej, zasilającego zakład zdrojowo-kąpielowy Antoniego Matecznego w Podgórzu.

C. k. Starostwo górnicze dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego podaje niniejszem do wiadomości, że c. k. Urząd górniczy okręgowy w Krakowie w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Podgórzu, wskutek prośby p. Antoniego Matecznego, właściciela realności w Podgórzu o przedłużenie trzechletniego czasokresu dla rejonu ochronnego, ustanowionego orzeczeniem c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie z dnia 10. maja 1902 L. 1077, dla wypływającego na parc. grunt. l. k. 901/1 gminy Podgórze źródła wody siarczano-solankowej, postanowił prawomocnem orzeczeniem z dnia 24. czerwca 1906, L. 7228, w myśl przepisów §§ 18, 220 i 222 pow. ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Nr. 146, Dz. u. p., że wpierw

powołanem orzeczeniem c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie oznaczony i ogłoszeniem c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z 22. sierpnia 1903, L. 2083, w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 94 ex 1903, obwieszczony rejon ochronny przeciw wszelkim poszukiwaniom minerałów zastrzeżonych wyż powołaną powszechną ustawą górniczą i minerałów żywicznych, objętych ustawą z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 35 ex 1886, tudzież wszelkiemu ruchowi górniczemu (w rozumieniu powołanych ustaw) utrzymuje się nadal w mocy na przeciąg czasu istnienia zakładu zdrojowo-kąpielowego p. Antoniego Matecznego.

Po ustanowieniu prowizorycznego rejonu ochronnego orzeczeniem z dnia 10. maja 1902, L. 1079 z uwzględnieniem wydanej opinii c. k. Krajowej Rady zdrowia, uzyskał p. Antoni Mateczny na podstawie uchwały Magistratu król. wol. miasta Podgórze z dnia 24. listopada 1904 L. 10.854 i reskryptu c. k. Namiestnictwa z dnia 7. grudnia 1904, L. 146.665, konsens na budowę zakładu zdrojowo-kąpielowego na parc. grunt. l. k. 901/1 w Podgórzu, który z dniem 25. września 1905 został otwarty, wobec czego ustanowienie rejonu ochronnego dla tego źródła na czas istnienia zakładu jest w przepisach §§ 18, 220 i 222 pow. ustawy górniczej uzasadnione.

Kraków, dnia 29. listopada 1913.

C. k. Starosta górniczy:
Bocheński w zastępstwie.

Nr. 109.

Ogłoszenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 2. grudnia 1913 L. 142.805 o poborze podatku konsumcyjnego od mięsa w miejscowości Knihinin wieś według I. klasy taryfy.

Według obliczenia ludności dokonanego w dniu 31. grudnia 1910 liczy miejscowość Knihinin wieś więcej niż 20.000 mieszkańców.

Wobec tego wyniku obliczenia ludności zaprowadza się w myśl ustawy z 16. czerwca 1877 Dz. u. p. Nr. 60 i dodanej do tej ustawy taryfy, począwszy od 1. stycznia 1914 pobór podatku konsumcyjnego od mięsa w tej miejscowości według I. klasy taryfy.

Nr. 110.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. grudnia 1913 L. 209.410 w przedmiocie zezwolenia gminie Nisko powiat Nisko na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Nisko na dalszy pobór do końca roku 1916 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujących opłat gminnych:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h; od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K.

2) od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, likieru, rozollisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 11 (jedenaście) K;

3) od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K;

4) od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Nisko.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 111.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. grudnia 1913, L. 214.620, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Brzeżanach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Brzeżanach dla dorosłych i dla dzieci do lat 7-miu na 1 K 96 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 112.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. grudnia 1913, L. 214.619, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Skałacie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Skałacie dla dorosłych i dzieci do lat 7-miu na 1 K 96 h dziennie, począwszy od dnia 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 113.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. grudnia 1913, L. 214.610, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Jaśle.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jaśle dla dorosłych i dla dzieci do lat 7-miu na 2 K dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 114.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. grudnia 1913, L. 214.616, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Gorlicach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Gorlicach dla dorosłych i dla dzieci do lat 7-miu na 1 K 70 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 115.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. grudnia 1913, L. 214.618, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Żółkwi.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Żołkwi dla dorosłych i dla dzieci do lat 7-miu na 1 K 60 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 116.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. grudnia 1913, L. 214.617, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Krośnie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomoryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Krośnie dla dorosłych i dla dzieci do lat 7-miu na 1 K 90 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 117.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. grudnia 1913, L. 214.614, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Czortkowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Czortkowie dla dorosłych i dla dzieci do lat 7-miu na 2 K dziennie, począwszy od 1. stycznia 1914 roku.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 118.

Ustawa

z dnia 11. grudnia 1913, nadająca szpitalowi w Nowym Targu charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Nowym Targu uznany zostaje za powszechny i publiczny

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:
a) z delegata Wydziału krajowego,
b) z Prezesa Rady powiatowej w Nowym Targu, lub jego zastępcy,
c) z delegata Rady powiatowej,
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części ponosić będzie powiat w Nowym Targu.

Art IV.

Wykonanie tej ustawy powierzam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. grudnia 1913.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r.

Nr. 119.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. grudnia 1913, L. 219.227, w przedmiocie zezwolenia gminie Rudnik powiat Nisko na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Rudnik na dalszy pobór do końca r. 1916 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujących opłat gminnych:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K,

2. od jednego hektolitra rumu, ponczowej esensyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 11 (jedenaście) K,

3. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K,
4. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K,
Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Rudnik.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Rok 1913.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1913.

Treść: (Nr. 120—122). 120. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Jaworów na pobór opłat gminnych od trunków. — 121. Ogłoszenie, dotyczące podwyższenia taksy leczenia dla dzieci niżej lat 7 do wysokości pełnej taksy leczenia osób dorosłych we wszystkich galicyjskich szpitalach. — 122. Rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia gminie Cieszanów na pobór opłat gminnych od trunków.

Nr. 120.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. grudnia 1913 L. 205.522 w przedmiocie zezwolenia gminie Jaworów powiat Jaworów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Jaworów w miejsce dotychczas na podstawie rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia 20. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 307 pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać przez lat dziesięć począwszy od roku 1914 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h; od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2) od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznączyć zapomocą alkoholometra, po 40 (czterdzieści) K;

3) od jednego hektolitra piwa po 5 (pięć) K;

4) od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i dereniaku po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jaworów.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 121.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 18. grudnia 1913 L. 214.615, dotyczące podwyższenia taksy leczenia dla dzieci niżej lat 7 do wysokości pełnej taksy leczenia osób dorosłych we wszystkich galicyjskich szpitalach krajowych oraz w powszechnych i publicznych.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie dzieci do lat 7-miu w tej samej wysokości jak dla osób dorosłych we wszystkich galicyjskich szpitalach krajowych oraz w powszechnych i publicznych począwszy od dnia 1. stycznia 1914.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 122.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1913 L. 217.518, w przedmiocie zezwolenia gminie Cieszanów powiat Cieszanów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Cieszanów pobierać począwszy od 1. stycznia 1914 do końca roku 1918 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 4 (cztery) h; od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 4 (cztery) K;

2) od jednego hektolitra słodzonych napojow spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 9 (dziewięć) K;

3) od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K;

4) od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i innych nalewek miodowych po 4 (cztery) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Cieszanów.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.